

சிறுவர் செந்தமிழ்

சோமசுந்தரப்புவர்

சிறுவர் செந்தமிழ்

சோமசுந்தரப்புவர்

சிறுவர் செந்தமிழ்

இது
யாழ்ப்பாணத்து
நவாலியூர், க. சோமசுந்தரப்புவர்
அவர்களால் இயற்றப்பட்டு,

யாழ்ப்பாணம்
அருட் குசைமாருனிவர் அச்சுத்திற்
பதிக்கப்பட்டது

நந்தன — பங்குனி

PRINTED
AT THE
St. Joseph's Catholic Press, Jaffna

AND PUBLISHED

BY

C. J. Eliathamby, B. A.

St. John's College, Jaffna

AND

Pundit S. Ilamurukanar

Uduvil Girls' College, Chunnakam.

(All rights Reserved)

பதிப்புரை

என்னெஞ்சம்,

அழகு ததும்புஞ் சுனையூற் றுகுக
செஞ்சொன் மலருங் கற்பக மாகுக
பாமணி பிறக்கும் மாமலை யாகுக
சான்றோர் மொழிந்த குறிக்கோ ணித்திலங்
குயிற்றிய சித்திரக் கோயிலு மாகுக
நினைவும் புனைவும் நிறைந்தே யழகுக்
கலைதரு முணர்வு மிகுதாற் பொருட்டே

ஏறத்தாழ முப்பத்தைந் தாண்டுகளுக்கு முன்னே,
நவாலியூரிலே, பனையோலையால் வேய்ந்த ஓர் அழகிய
சிறு குடிலின் முற்றத்திலே, தண்ணூர் திங்கள் வெண்
ணிலாப் பொழியத் தாழஞ்சோலையிற் றழைத்த தென்
றல், மெய்வருடி வியர்ப்புநீக்க, இலக்குமிப்பிள்ளையென்
னும் எங்கள் பாட்டியார், எங்களுக்கு நடுவிலிருந்து
கொண்டு வியப்புறு கதைகள் நயப்புறச் சொல்லுவார்.
சிலவேளைகளில் இனிய சிறிய குழவிப்பருவப் பாடல்
களும் பாடி மகிழ்விப்பார்.

ஒருநாள், எடுக்குப்பிள்ளை யொன்றைக் கையிலே
தாங்கிக்கொண்டு, கொக்கொத்த கூந்தல் குளிர்நிலாப்
பழிக்கப் பொக்குவாய் வெற்றிலையாற் பொலிவுகொள்ள
மதுரமான குரலிலே,

சாய்ந்தா டம்மா சாய்ந்தாடு
தாமரைப் பூவே சாய்ந்தாடு

மாடப் புறவே சாய்ந்தாடு
மானே தேனே சாய்ந்தாடு

கொஞ்சங் கிளியே சாய்ந்தாடு
குத்து விளக்கே சாய்ந்தாடு

மாணிக்க மலையே சாய்ந்தாடு

மரகத மணியே சாய்ந்தாடு

கட்டிக் கரும்பே சாய்ந்தாடு

கற்பகக் கொம்பே சாய்ந்தாடு

சோலைக் குயிலே சாய்ந்தாடு

சோபன வாழ்வே சாய்ந்தாடு

அன்பே யின்பே சாய்ந்தாடு

ஆச்சி மடியிற் சாய்ந்தாடு

என்று இன்னிசையுடன் பாடியின்புறுத்தினார்.

இத்தகைய பாடல்கள் ‘தொட்டிற் பாடல்கள்’ எனப்படும் குழவிப்பருவ இலக்கியங்களாம். பள்ளிப் பருவ இலக்கியங்களை நயந்துகற்று, ‘அழகியலுணர்வு’ பெறுதற்கு இப்பாடல்கள் அடியீடு செய்வன. மேற்போந்த செய்யுளை ஆயிரமுறை யிடையீடின்றிப் படிப்பினும் அலுப்புத்தோன்றாத ஒழுகிய வோசைநயம் அமைந்திருப்பது அதன் சிறப்பியல்பாம். குழவிப் பாடல்களில் இத்தகைய வோசைநயமும், சொன்மடங்கி வருதலும் அமைதல் வேண்டும். அமைதிப்பட்ட வெற்றோசையிலேயே மக்கள்மனம் பெரிதும் இழுப்புண்டு நின்றலையும், அதனைப்பல்காற் கேட்டின்பங் கொள்ளுதலையும் காண்கின்றேம் அல்லமோ? குழந்தைகள் தாய்மாரின் தாலாட்டிலே கண்ணயர்ந்து துயில்கின்றன. இவ்வகைப் பண்பட்ட இன்னோசையின் அமைதியைத் தமிழிலக்கணத்தில் ‘வண்ணம்’ என்பர். தமிழிலே நூறுவகை வண்ணமுண்டு. ஒவ்வொன்றும் செவிக்குணவு தருவன.

குழவிப் பருவத்தில் இவ்வோசைத் திறங்கள் கேட்கப்படுமாயின், குழந்தைகளின் செவிப்புலன் சீரடைந்து எஃகுச் செவிவளமுண்டாகும். அதனாற் பிற்காலத்தில் அப்பிள்ளைகள் இசைக்கல்வியையும் செய்யுளியற்றலையும் எளிதாகக் கற்றுக்கொள்வர். “பாட்டுமுரையும்

பயிலாதனவிரண்டு ஓட்டைச் செவியுமுள்”, என்பதும் நோக்குக. தாயிடங் கேட்கப்படும் இவ்வண்ணப்பாடல்கள் அனைத்தும் மூளையிலே ‘அறியாதறிதல்’ எனப்படும் அசாக்கிரமாய்ப் பதிந்து விடுதலினுற் பிள்ளைகளின் பிற்காலத்தில் அவை வளமுற்றுப் பெரும்பயனளிக்குமென்று அகநூலார் கூறுப. மனமுயற்சியின்றிப் படிக்கும் இத்திறத்தனவற்றை அகநூலார் ‘அசாக்கிரப்படிப்பு’ என்பர்.

சூழவிப்பருவ இலக்கியப்பாடல்கள் எல்லாம் அசாக்கிரமாயுருப்படுவனவாதலின், அவை செவ்விய ஓசை வளமும் சொல்வளமு முடையனவாயிருத்தல் வேண்டும். மூன்றுமுதல் ஏழாண்டுப் பிள்ளைகளுக்கு, இவை, கருத்துணர்ச்சியை மெல்ல மெல்ல எழுச்செய்து நினைவுள்ளத்தைப் பிறப்பிக்கும். ஓசையின் தொடர்பாற் சொல்லின் தொடர்பும், சொல்லின் தொடர்பால் அறிந்த பொருளின்தொடர்பும், உண்டாய்ப் பின்னார் அறியாப் பொருளைப்பற்றிய சிந்தனைகளும் உருப்படும். இவர்களுக்கு நகை வியப்பு, அன்புச்சுவைகள் மலிந்த பாடல்கள், மிக வாய்ப்பானவை யென்ப. எட்டுமுதற்பன்னிரண்டு அகவைப்பிள்ளைகள் விவரணச் செய்யுள்களையும், வண்ணப்பாடல்களையும் வரலாற்றுச் செய்யுள்களையும் விரும்புவர். பதினான்குமுதல் பதினெட்டு அகவைச் சிறுவர் காதற்குவை வீரச்சுவை நிரம்பிய பாடல்களைப் பெரிதும் மகிழ்ந்து கற்பர். அன்பு, நேர்மை, வாய்மை, அடக்கம், பொறுமை, ஒப்புரவுடைமை முதலிய பண்புகள் வளரும்பருவம் இதுவாகலின், நீதிச்செய்யுள்களையும் அந்நீதிகளைப் பொதிந்துகாட்டும் கதை நிகழ்ச்சிப் பாடல்களையும் அவர்களுக்குக் கற்பித்துவருதல் இன்றியமையாததாம். செய்யுள்களை மனப்பாடஞ் செய்தற்கும் அவற்றை இனிய இசையுடன் பொருளறிந்து படித்து மகிழ்ந்து கொள்ளுதற்கும் இப்பருவம் மிகவாய்ப்பானது.

முப்பத்தைந் தாண்டுகளுக்குமுன்னே யாமறியக் கூடியதாக இத்தகைய பாடல்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் செவிவழக்கிலிருந்தன. வேற்றுநாட்டுக் கல்வியும் நாகரிகமும் நாளுக்குநாள் எம்மிடம் பதிந்து காழ்ப்புறவே, செவியாறலாக வந்த அப்பாடல்கள் அருகத்தொடங்கின. வாழையடி வாழையாக வந்த கற்பனைக்கதைகளும் கேட்பாரின்றி மறைந்தன. குழந்தை பிறந்தவுடன் பாடப்படுங் காப்புத்தாலாட்டும் கால்வழிவாழ்த்தும் வளருங்காலத்திற் றுயில்குறித்துப்பாடும் தாலாட்டும் மெல்ல மெல்ல இருந்தவிடமுந் தெரியாமற் பொய்யாய்க் கனவாய்ப் பழங்கதையாய்ப் போய்விட்டன.

ஒட்டகம் தலைமறைவு வேண்டிப் புகுந்தவாறு ஆங்கிலக்கதைகளும் குழவிப்பாடல்களும் தமிழர் மனைகள்தோறும் நுழைவனவாயின. பழந்தமிழுணர்ந்த வெற்றிலைப்பாட்டிமாரும் இறந்தொழிவாராயினர். அவர்களை நீண்டநாளுக்கு வாழச்செய்ய அதிகமானும் இல்லை; நெல்விக்கனியுமில்லை. புதிய ஆங்கிலப்பாட்டிமாரும் தாய்மாரும் சிங்களச்செவிலித்தாய்மாரும் தமிழ் மனைகளிலே நாளொருவண்ணம் பொழுதொருமேனியாக உருவாயினர். உருவானதும், ஆ! வாழையடி வாழையாகவந்த குழவிப்பருவ இலக்கியச்செல்வம் வெற்றிலைப்பாட்டிமாரோடு உடன்கட்டையேறிவிட்டது.

எங்களுக்கு வந்தகேடு, அம்மம்ம்! இதுமட்டுமன்று. வினைவலர் எனப்படும் தொழின் மாக்கள் தம்மறிவாற்றல்களுக்குப் பெரிதும் இணக்கமாகப் படிக்கும் பல்வேறு தொழிற்பாடல்கள் எங்கள் நாட்டில் நிலவின. அவைதம்முட்சில இப்பொழுது அழிந்துவிட்டன. அருவிவெட்டுதல், குடுமிதித்தல், நீரிறைத்தல், நாற்றுநடுதல், கிணறுவெட்டல், வீடுவேய்தல், கப்பலோட்டு

தல் முதலிய தொழிற்பாடல்கள் அருகியுஞ் சிதைந்தும் திரிந்தும் உருக்குலைந்து ஆங்காங்கே சிறுபான்மை வழங்கப்படுகின்றன. இந்நாட் செய்தித்தாள்களிலும் பிறவற்றிலும் வெளிவரும் நாட்டுப் பாடல்கள் அத்துணைச் சிறப்பினவல்ல; அவை பெரும்பான்மையும் மரபும் பண்பாடும் வண்ணமும் நிரம்பா நீர்மையவாம்.

இனித்தொழின் மாக்களிடம் முன்னைநாள் நிலவிய கூத்துவகையும் நாடகவகையும் அழிந்து வருகின்றன. அவற்றைப்போற்றுநர் இக்காலத்தில்லாமை வருந்தத்தக்கது. நாடகத்தின் சிறப்பியல்புகளையும் செந்தமிழின் தூய்மை இனிமைகளையும் உணராது, சேரிமொழியிலே சிறு நாடகங்களையெழுதி கலைவளம் படுத்தமுயலும் ஒருசிலர், மேற்கண்டனவற்றை அரிதின் முயன்று தேடிப் பதிப்பிப்பாராயின் அதுவே தலை சிறந்த தொண்டாகும்.

தொழிற்பாட்டும், கூத்தும், நாடகமும், குழவிப் பாடலும் என்றற்றொடக்கத்தனை வெல்லாம் அழிதற்குக் காரணம் என்னையெனின், யாம், எங்கள் முதுசொமான செந்தமிழ்க்கலைச் செல்வத்தை அறவே மறந்தும் பழந்தமிழ்நாட்டு அடிமையில்லா அருந்தொழில்களைக் கைநெகிழவிட்டு அடிமைத்தொழில்களை மேற்கொண்டும், அவற்றுக்குமேல், ஆங்கிலேயராக வெம்மைக்கருதி, அவர்தம் பாழும் நாகரிகப் பஞ்சணையில் நெடுந்துயில் கொள்ளுகின்றமையே யாமென்க. அந்நெடுந்துயில் நீக்கத்திற்கு இந்நாட்புலவர் பலர் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடி வருகின்றனர். ஐயகோ! அது நீங்கு நாள் எந்நாளோ!

இனிப்பாட்டிமார், சிறுவர் தம்மைச்சுழத் திருமனை முற்றங்களிலே இருந்து, ஏலம் இலவங்கம் முத

லாய வாசப்பொருள்களுடன் இருப்புரலில் அடைக்காய் துவைத்துக்கொண்டு, அன்பூற அறிவூறப் புராணக்கதைகள் சொன்னகாலம் போய்விட்டது! அவர்களிடம் பாரதக்கதையும் இராமன்கதையும் நளன்கதையும் கேட்டு அறிவுதேடிய அக்காலம் போய்விட்டது!! பிற்காலத்திற் சிறுவர்க்குண்டாகும் இலக்கியப்புலமையொருபுறமிருக்கக் கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் முதலிய புராணக்கதைகளில் வரும் வியத்தகு நிகழ்ச்சிகள் அவர்களிடம் 'நினைவு' எனப்படும் கற்பனையை வளம்படுத்துவனவாம். இளந்தையராங்காலத்தில் அந்நினைவுவளமானது, புலவர்செய்த காவியங்களிற் படைத்துமொழிதல் என்னும் புனைவுகளை யறிந்து நயந்து சுவைத்தற்கும் ஒரு முதலாகுமன்றோ! அல்லதுஉம், சமயவுண்மைகளை விளங்கிக்கொள்ளும் அவர்தம் பிற்காலத்திலே, அவைகளிற் பொதிந்த உண்மைநூற் பொருளென்னும் தத்துவப் பொருள்களைத் துருவியாராய்ந்து கொள்ள அக்கதைகள் பெரிதுந் துணைபுரியுமன்றோ! எண்ணிறந்த மன்னுயிர்களின் தன்மைகளையும், ஐம்பூதக் கலப்பான அண்டங்களின் இயல்புகளையும், அவ்விரண்டினையும் இயக்கி, அவற்றினுடே நீக்கமற நிறைந்துநிற்கும் செம்பொருட் சிவத்தின் பெற்றிகளையும், மற்று, அச்சிவமே அவ்வுயிர்களின் விடுதலைகுறித்துக் கருணைமுகிழ்த்துச் செய்யும் அருளிப்பாடுகளையும் சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச்சிற்றறிவினராய மக்களுக்குப் பருப்பொருள் வழியாகத் தெருட்டுங் கல்விமுறையே புராணமென் றுணர்ந்து கொள்க.

இந்நாளிற் புராணக் கதைகளைப் பொய்யென்றும், அவை குப்பைக்கிடங்குக் குரியனவென்றும், மற்றவற்றைத் தீப்படுத்துவது தக்கதென்றும், வெற்றார

வாரஞ்செய்து, மக்களின் தெய்வவாழ்க்கையைச் சின்ன பின்னமாக்கிவருந் தென்னிந்தியப் பேதையர் சிலரின் அறியாமைக்கு யாம் இரங்குகின்றோம்! அப்பேதை மாக்கள், உருசியநாட்டுப் பொதுவுடைமை நிழலிலே நாத்திகக்குடில்கட்டி மனையறம் நடத்தத் தொடங்கிப் பழந்தமிழ்க் கலைப்பண்புகள் அனைத்தையும் பாழாக்கி வருகின்றனர்! அந்தோ! அவர் அறியாமைக்கு அஞ்சுகின்றோம்!

இனித் தொல்காப்பியனார் வழிவந்த தமிழ்நாட்டுச் சான்றோர் கண்டருளிய கொள்கைகளுக்குங் குறிக் கோள்களுக்கும் முற்றும் முரண்பட்ட வறுநினைவுக் கதைகளை யெல்லாம் ஆங்கிலத்திற்கற்று, வாழ்க்கைச் செம்மையுஞ் சமயப்பண்பாடுமீழ்ந்து, இக் காலத்து இளந்தையர் மாள்கின்றனர். தம் ஒழிவு வேளைகளிற்றினும், பழந்தமிழ் நாட்டுப் புராணக்கதைகளையும் காப்பியக்கதைகளையும் படித்து உணர்வு தேடிக்கொள்ள அவர்க்கு வாய்ப்புக் கிடைப்பதில்லை. நூற்றுக்கணக்கான செய்தித் தாள்களை வாங்கிக் குவித்துக்கொண்டு அவற்றில்வருங் கொலையே களவே சூத்தே வெட்டே முதலாம் நிகழ்ச்சிகளை யெழுத்தெண்ணிப் படித்தும், கல்வியறிவொழுக்கங்களை மாற்றும் சீர்கெட்ட சினிமாய்டக் காட்சிகளைப் பேயுமுறங்கும் பெருஞ்சாமம்வரையும் விழித்திருந்து பார்த்து மகிழ்ந்தும் தங்காலத்தை அவமே கழித்து வருகின்றனர். இதனையின்னுஞ் சிறிதூன்றி நோக்குவோமாயின், தமிழின் அழகினிமைகளையழித்தும், பழைய தமிழிசையை யுருக்குலைத்தும், வேண்டாப் பழக்கத்திற்கும் அருவருப்புக்குமுரிய கதை நிகழ்ச்சிகளை யூடே யூடேதுழைத்து நாடகத்தின் சிறப்பியல்புகளைப் பாழாக்கியும், கலைக்கேடு செய்யும், இக் காலச் சினிமாக்காட்சிகள், இளந்தையர்க்குப் பெருந்

தீங்குதருவனவாம். ‘ஒன்றினம் முடித்தல் தன்னினம் முடித்தல்’ என்னும் உத்திகொண்டு இவற்றையுமுடனுரைத்தாம்.

என்றித்துணையுங் கூறியவாற்றால், குழவிப்பாடல்களும் பிள்ளைகளின் அறிவு விளக்கத்திற்குட்பட்ட நிகழ்ச்சிகளையும் அறிவுரைகளையும் பொதிந்த இன்சுவைச் சிறுவர் பாடல்களும் புராணக்கதைகளும் காப்பியக் கதைகளும் அவர் நயக்கும் இலக்கியமாமென்பதும், அவற்றைப் பயிலுதலால் நல்வாழ்க்கைப்பண்புகளுருப்படுமென்பதும், அவையல்லாப் பிறவெல்லாம், அவர்க்குத் தீங்குதருமென்பதும் போதரும்.

II

உலோகாயதம், பொதுவுடைமை, நாத்திகம், மாயாவாதம் முதலிய இக்காலச் சிறுமைகளிற்றப்பி நல் வாழ்வின் றலைப்பட்டுய்தற்கு அடிகோலுவது, பண்பட்ட இலக்கியக் கல்வியேயாம். இலக்கியம் என்பது ஓர் அழகுக்கலை. அது மக்கள் வாழ்விலே முளைகொண்டு, அவ்வாழ்வின் செம்மைக்கு அடிப்படையான அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்களாகிய கோடுகள் பரப்பி, அவைகளிலே விழுமிய நன்னெறிகளாய பூக்களை மலர்த்துவது; அம்முகத்தால் மக்களை நன்மக்களாக்கி, அவர்தம் சிந்தனை சொற் செயல்களைத் தூய்மைப்படுத்தி, அவர்களிடத்திலே தெய்வத்தன்மையைப் பிறப்பிக்கவல்ல ‘அழகியலுணர்வை’ நல்குவது.

மக்கள் வாழ்விலே இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வருவன; அவ்விரண்டனையும் ஒருபடித்தாய்க் கொள்ளும் மனத்திட்டத்தை நல்குவதும் இலக்கியமாம்.

இன்பங்கொள்ளத் தகாத வழியிலே யின்பங்கொள்வதை நீக்கியும், நிலையான இன்பங்கொள்ளும் நெறிகளை வரம்புசெய்தும், மக்கட் பண்பினை வளர்ப்பதும் இலக்கியமாம். இன்னும் இதனைக் கருத்தான்றி நோக்குவோமாயின், மக்களிற் பலர் வறுமையாலும் நோயாலும் நாடோறும் வருந்துகின்றனர்; தமக்கு நேயம்பூண்ட அருமைத் தாய் தந்தையரும் மனைவி மக்களும் துஞ்சியவழித் துயர்கொண்டு அவலமுறுகின்றனர். பலர், அறிவோடுகூடிய இன்பம் இதுவென்பதையறிய மாட்டாராய்ப் பகுத்துணர்வில்லா விலங்குகளைப்போல விழுமிய நோக்கமின்றி யருந்தல் பொருந்தல்களிற் காலத்தைக் கழித்து மடிகின்றனர்.

“பாலனாய்க் கழிந்த நாளும் பனிமலர்க் கோதைமார்தம்
மேலனாய்க் கழிந்த நாளும் மெனிவோடு மூப்பு வந்து
கோலனாய்க் கழிந்த நாளங் குறிக்கோளிலாது கெட்டேன்”

என்று அருட்சான்றோர் கூறுவதுங் காண்க. இவ்வாறாக, மக்கள் இவ்வுலக வாழ்விலே அடைந்துவரும் அளவற்ற துன்பங்களையெல்லாம் அமைதியோடு பொறுக்கச் செய்து, உயர்ந்த சால்பினை அவரிடம் வளர்ப்பதும் இலக்கியமென்றறிவேம். இன்னும், இலக்கியம், கலையழகுக் காட்சிகள் நிறைந்த ஒரு புத்தப் புதிய வுலகம் போல்வது; எத்துனை ஆண்டு கழியினும், புதுமைக்குப் புதுமையாய்ப் பழைமைக்குப் பழைமையாய் நிலவி, உண்மை, நன்மை, அழகு என்பவற்றின் தன்மைகளை மக்களியற்கையிற் பொதிந்து காட்டுவது. தருமர் பொறையும், வீமன் ஆண்மையும், கண்ணன் கொடையும், அரிச்சந்திரன் வாய்மையும், கண்ணப்பர் அன்பும், யூகியின் நட்பும், மங்கையர்க்கரசியின் சைவப்பற்றும், சீதையின் பெண்மையும் என்னும் இவைகளைக் கற்குந்தோறும் யாம் புதிய தோர் உலகில் வைகியின்புறுகின்றோம். அக்குணங்

களைப் புனைவுசெய்த மெய்ப்புலவர்கள், சிலநாழிகை நேரமாவது இவ்வுலகத்தை மறக்கச்செய்துவிடுகிறார்கள்.

மெய்ப்புலவர்கள் தங்கற்பனை யுலகத்திலே ஆயிர கோடி ஞாயிற்றைத் தோன்றச் செய்வர்; ஆயிரகோடி திங்களைப் படச்செய்வர்; இந்திரனும் சமைக்கமுடியா எழுநிலை மாடங்களையும் மணிமண்டபங்களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதிற் கட்டியெழுப்புவர்; நான்முகனும் படைக்கமுடியா அழகுசான்ற நங்கையரையும், நம்பி யரையும் படைத்துத் தெய்வக்காதல் கொள்ளச் செய்வர். பொதியினிற் பிறந்து, மதுரையில் வளர்ந்து, புலவர் நாவிற் பயின்ற தென்றலிலும், மேதக்க தென்றலை ஆங்கண் வீசச்செய்வர்; தம் இனிய உயிரைத் தானும் வெறுக்கும் தறுகண் வீரரை இறுமாந்து செம்மாந் திருக்கச் செய்வர்; ஒருகாற் போர்க்கறை கூவுவிப்பர்; காற்றினுங் கடுகியும் முடுகியுஞ் செல்லும் கணைகளையும் தேர்களையும் பரிமாக்களையும் வருவிப்பர். அம்மம்ம! மெய்ப்புலவன் படைக்கும் இலக்கியவுலகம் வியத்தகு மாட்சிமையுடையது! அதனாலன்றோ, சேகப் பிரியர் என்னும் ஆங்கிலப் பெரும்புலவர்,

* மாணமர் புலவன் வளஞ்சால் நினைவில்
ஏனுற வருப்பட் டிலங்குபல் லாயிரங்
காணக் கேளாக் கருதாப் பொருட்குத்
துஞ்சாச் செஞ்சொற் றூரியங் கொண்டு
வாழ்வோ டுறையுளு முயிர்ப்பும் வழங்கி
முடியாப் பெயரு முடித்துப்
புனையா வாறு புனையு மன்றே
என்று கூறுவாராயினர்.

* "And as the imagination bodies forth
The forms of things unknown, the poets pen
Turns them to shapes and gives to airy nothing
A local habitation and a name."

III

பொதுவகையில் இலக்கியத்தின் இயல்பும், சிறப்பு வகையிற் சிறுவர் இன்சுவைப் பாடலின் தன்மையும் ஒருவாறு கண்டோம். ‘சிறுவர் செந்தமிழ்’—என்னும் இந்தூல் சிறுவரிடம் ஒல்லும்வகை அழகிய லுணர்வைப் பிறப்பிப்பதோடு சிறந்த அறிவுக் களஞ்சியமாகவும் விளங்குகின்றது. பழுத்த ஓசைநயமும், மணியனைய செஞ்சொல்வளமும், அழகிய பொருட்சிறப்பும், நிறைந்திருத்தலின் இதனைச் சிறுவர் எளிதற் கற்றின்பமடைவர்.

‘ஆடிப் பிறப்பொடு கத்தரித் தோட்டமும்
ஆக்கி யளித்த புலவர்விரன்
தேடக் கிடையாத தென்னிலங்கைவளன்
தேன் சொரியுந் தமிழ் மாந்துதுமே’

என்று முன்னொருநாளிற் பண்டிதமணி, சி. கணபதிப் பிள்ளையவர்கள் இந்தூற் பாடல்களைப் பெரிதும் பாராட்டினார்கள். ‘அப்பாடல்கள் அனைத்தும் நூலாக விரைந்து வருதல்வேண்டும்’, என்று எம்மைப் பலகாலாக்கியும் வந்தார்கள்.

பண்டிதமணியைப் போலவே, புலவர் பாடல்களில் ஈடுபாடுகொண்ட அருள் யோவான் கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதருங் கலைவாணரும் ஆகிய திரு. க. சுப்பிரமணியம் அவர்களும், உடுவில் மகளிர் கல்லூரிக் கணித விஞ்ஞானப் பேராசிரியராகிய திரு. நா. வீரசிங்கம் அவர்களும் இடையிடையே எம்மைத் துயிலெழுப்பிவந்தார்கள். இவர்தம் ஊக்கத்தால் இந்தூல் இன்று வெளிவருகின்றது.

முன்னைநாள் இலங்கை வித்தியாதிபதியாயிருந்து இளைப்பாறி, இப்போது, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அகநூல் விரிவுரையாளராய்த் திகழுங் கலைமாச்செல்வர், க. ச. அருணாந்தியவர்கள், 1935 ஆம் ஆண்டிலே வட இலங்கைக்கு வித்தியாதரிசகராயிருந்தார்கள்; அந்நாளிலே, அவர்கள், புலவரைத் தூண்டி,

ஆடிப்பிறப்பு—கத்தரி வெருளி—எலியுஞ் சேவலும்—
என்னும் அருமைப் பாடல்களை எழுதுவித்தார்கள்.
கலையரசி ஐம்பருவம்—வாழையும் புலவனும்—என்பன
வும் அவர்கள் தூண்டுதலால் எழுதப்பட்டன. இலவு
காத்தகிளியும் — ஏறுதமேட்டுக் கிரண்டுதலையும்
முறையே, மறுமலர்ச்சி, ஈழகேசரி என்னும் வெளியீடு
களின் அதிபர்கள் வேண்டிக்கொண்டபடி யெழுதப்
பட்டன.

நவாவிழூரிலும் அதன் அயலுங்களிலும் உள்ள
சில கோயில்களில் ஆடுகோழிகளைப் பலிசெய்துவரும்
மிகக் கொடிய வழக்கத்தை நீக்கவேண்டி, ஆடுகதறி
யது—எழுதப்பட்டது. ஏனைய பாடல்கள் புலவர், தம்
பேரப்பிள்ளைகள் படித்தற்கு விளையாட்டாக அவ்வப்
போது எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டன.

தூண்னென்றழு தொழுக்கும் வெண்மதியினைக்
கண்டும், கீழ்த்திசை முகட்டிற் கிளர்ந்து தோன்றும்,
இளவளஞாயிற்றின் வியத்தகு தோற்றங்கண்டும், அன்
றலர்ந்த நறும்பூவின் குன்றாக் கவின்கண்டும், விசும்
பனைய பசும்புற்றரையின் அழகுகண்டும், முழங்கு கட
லின் விளங்கு தோற்றங்கண்டும், மன்ற லனைந்த தென்
றலின் ஊற்றின்பம் நுகர்ந்தும் இன்பமும் வியப்பு
மெய்திய புலவர் அவர்கள், இத்தனை செய்யாக் கோல
மும், வரம்பிலின்பமும் வரம்பிலழகும் ஒரு பிழம்பிற்
ராய முருகன் அருட்டிருமேனியின் ஒருதனிச்சிதரின்
விரிவேயாமென்று வியந்து நயந்து, பூ வென்னுங்
செழும்பாடலைச் செய்தனர். இலக்கியத்தின் ஒரு
தனிப்பயனாய் அழகியனுணர்வு அப்பூச் செய்யுளில்
வெளிப்படுகின்றது.....

இனிச் சிறுவர் செந்தமிழிலுள்ள பாடல்களிற்
சிலவற்றிற்குப் பண்டிதமணியவர்கள் முன்னரே நயப்
புரைகள் எழுதி இலங்கைச் செய்தித்தாள்களில் வெளி
யிட்டுள்ளார்கள். இப்பொழுதும் ஓர் அணிந்துரை

எழுதித் தருதல் வேண்டுமென்று கேட்டோம். அவர்கள் மிக மகிழ்ச்சியுடன் ஓர் அழகிய இனிய அணிந்துரை யெழுதி யுதவினார்கள். அது சிறுவர்க்கு வாய்ப்பான நல்ல விருந்து. சிறுவர்க்குப் புலவர் தாடியைப்பற்றிச் சில கூறத்தொடங்கிய பண்டிதமணி, அவர் பாடல்களிலமைந்த அழகுக்களையெல்லாம் மணி மணியாயெடுத்துக் கோவைப்படுத்தி, நகைச்சுவை ததும்பி வழிய விளக்கிச் செல்லுந்திறம், இலக்கியங்கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கு ஒரு வழிகாட்டியாயிருக்கின்றது. அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றியுரியது.

புலவரவர்களிலே பெருமதிப்புடையவரும், அவர்க ளிடம் சில காலஞ் செய்யுளியற்றல் பயின்றவரும், அவர்கள் பாடல்களைத் தமது செய்தித்தாளில் அழகுற வெளியிட்டு வருபவருமாகிய பண்டிதர், வே. க. ப. நாதன் அவர்கள், புலவருடைய நிழற்படத்தை யழகுற வெடுப்பித்து தூன்முகப்பிற் றிகழவைத்தார்கள். அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றியுரியது.

இந்நூலைச் சிறப்பும் அழகும்பொருந்த அச்சிட்டுத்தந்த அருட் சூசைமாமுனிவர் அச்சகக் கருமகார கரும், பல்கலைக்குரிசிலுமாகிய வண. பி. யே. சனிலோ சடிகளார்க்கும், ஏனைய அலுவலாளர்க்கும் எங்கள் நன்றியுரியது.

இந்தூல், ஏறத்தாழ இருபத்தைந்தாண்டுகளுக்கு முன்னே புலவர் ஆக்கிய செய்யுள்களைப் பெரும்பான்மையுங் கொண்டதாகலின், அச்செய்யுள்கள் ஆங்காங்கே சிதறுண்டுகிடக்க நேர்ந்தது. அவை தம்மை மிக்க பொறுமையுடன் இருந்து தேடியெடுத்துப் படிமுறையிற் கோவைசெய்து, கதை நிகழ்ச்சி, தொடர்புமுதலிய குறிப்புக்களுடன் எழுதித்தந்த பண்டிதை, பா. பாமேசுவரிக்கும், செல்வி, சாவணமுத்து காந்தி மதிக்கும் எங்கள் நன்றி சொல்லாமலே யமையும.

பதிப்பாளர்.

பாயிரம்

அணிந்துரை

[யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலிச் சைவாசிரிய கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதரும், விரிவுரையாளரும் ஆகிய பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதியது]

“செந்தமிழ் மக்களே வாரீர்,” என்று ஒரு தமிழ்க் குரல் கேட்கின்றது; பழக்கமான குரல். “கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழுங்குடிக்கலாம், கொழுக்கட்டை தின்னலாந் தோழர்களே,” என்று முன்னொருநாட் கூப்பிட்ட குரல் அந்தக் குரல். “தெய்வக்குழந்தைகளே! எங்கள் தெய்வத்தமிழ்மொழிச் சீரினைத் தேரீர்,” என்று பின்னையும் இனிக்கின்றது அந்தக் குரல்.....

அதோ! தமிழ்த்தாத்தா காட்சியளிக்கின்றார். வங்கத் தாத்தாவை யறிந்திருக்கின்றீர்கள். நமது தாத்தா தங்கத்தாத்தா. தங்கம் என்றால் ஈழம். ஈழம்—இலங்கை. தாத்தாக்கள் எப்போதுந் தாடியிலே வெருகவனம். மருந்துக்குங் கறுப்பில்லாத வெள்ளித்தாடிக்குக் கண்ணாறு வந்துவிடுமோவென்றுதான் சதாபயம். எங்கள் தங்கத்தாத்தாவின் புத்தியைப் பாருங்கள்! தாடியறுந்த கதையுடன் வருகிறார். குழந்தைகளே! காரியம் விளங்குகின்றதா? தங்கமான தமது வெள்ளித் தாடியைக் கண்ணாறுபார்த்து விடுவீர்களாம்; கையாற்பிடித்து இழுத்து விடுவீர்களாம்; தாடியறுந்த கதை, குழந்தைகளுக்குக் கறுத்தப் பொட்டுப்போலத் தம்மைக் கண்ணாறுபடாமற் பாதுகாக்குமாம். கத்தரித் தோட்டத்துக்குக் கண்ணாறு வாரர்மல் “வெருளி” கட்டிவைத்த தாத்தாவின் புத்தியென்ன புத்தி! தங்கப் புத்தி.....

தாத்தாவின் ஹாஸ்யத்தை ஒருக்காற் கேளுங்கள். “எங்கே யெங்கே ஓடுகிறாய் அம்புலியே” என்று தமது

மாசமறுவில்லாத தாடியைக்காட்டி உங்கள் அம்புலியை ஓட்டிக் கலைக்கிறார் தாத்தா. மாசமறுவுள்ள அந்த அம்புலி சற்றேநின்றுகூடக் கதைக்காமல், குளித்திட்டுவரும்பொருட்டு, “நான் கடல்மேல் ஓடுகிறேன்-பிள்ளைகளே” என்று சொல்லிக் கொண்டோடுகின்றது. தாத்தாவின் தாடியைப் பார்த்துப்பார்த்து ஓடுகின்றது. பாவம்! அம்புலியின் கறுப்பு எப்படி வெளுக்கப்போகின்றது! காகங் குளித்து முழுகித்தானே வருகின்றது. இன்னங் கொக்காகவில்லையே! எப்படியிருக்கிறது, தாத்தாவிடத்திலே அம்புலி படுகிறபாடு. தாத்தாவுக்குத் தாடி நரைத்துவிட்டது. ஆனால், கருத்துக்கள், கற்பனைகள் நரைக்கவில்லை. இளமைக் கட்டோடு மிளிர்கின்றன. அவைகளுக்கு நரை திரை மூப்புக்கள் இல்லை.....

“முதியோரைக் கனம்பண்ணவேண்டும்” என்றல்லவா உங்கள் பாட்டியுங்களுக்குப் போதித்திருக்கின்றாள். தமிழ்த்தாத்தாவைச் சூழ்ந்து தாழ்ந்து பணிந்து உங்கள் மரியாதையைச் செலுத்துங்கள். தாத்தா உங்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு எத்தனையோ இனிக்கிற நல்ல பண்டங்கள் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கின்றார். தாத்தாவுக்குக் குழந்தைக ளென்றால் உயிர். அதோ! செந்திநாதனைப் பாருங்கள்! அவல்முடிச்சுக் கண்ட கண்ணன் போல வருகின்றான்.

“மலர்ந்த முகமும் குளிர்ந்த விழியும்
வாயிற் கிரீப்பும் மனத்திலே
கலந்த மகிழ்வுமாக நீவருங்
காரண மென்ன தோழனே”

என்று அவனை நிறுத்தி விசாரியுங்கள்.

“மாம்பழம் நல்ல மாம்பழம் அப்பா
வாங்கித் தந்த மாம்பழம்
மாம்பழம்இது காணக் காண
வாயினிக் கிற மாம்பழம்”

செந்தி வாயுறுகின்றான். தாத்தா முதலில் உங்களுக்கு மாம்பழம் வழங்குகின்றார்.

“தீம்பழ மிதைச் சீவி வெட்டிச்
சிரித்துச் சிரித்துத் தின்னுங்கள்

“அருமையான மாம்பழம், இன்பமுடனே தருவேன்
தெய்வம், இருக்குமிடத்தைக் கூறுவாய்,” என்று
தனித்தனி யொவ்வொரு கேள்வி தாத்தா கேட்பார்.
கவனம்! காசபணம் குழந்தைகளிடங் கேட்கிற வழக்
கம் தாத்தாவுக்கில்லை.....

செல்வக் குழந்தைகளே! உங்களுக்கு நித்திரை
வந்தால், “ஆராரோ ஆரிவரோ” கூடத் தாத்தா
பாடிச்,

‘சீருஞ் சிறப்புந் திருவும் பெருகவந்த
ஆரும் விரும்பும் அருமருந்தே கண்வளராய்’
‘மாயி அடித்தாளோ மாமனார் ஏசினரோ
பூவிற் சிறந்தசெல்வப் புத்தமுதே கண்வளராய்’

என்று உங்களைக்கண்வளரச் செய்துவைப்பார் தாத்தா.
பொழுதுபுலரமுன்னே உங்களை நித்திரையினின்றும்
எழுப்பியும் விடுவார்தாத்தா. காலையில்,

‘மன்னிய மலர்வகை சிரிப்பன போல
வாய்மலர் கின்றன வண்டுக னூதும்;
அன்னங்கள் தாமரை மலர்மிசைத் தாவும்
அழகிய குயிலினம் மகிழ்வுறக் கூவும்’

தாத்தாவின் அருமையை யின்னுங் கேளுங்கள்.
‘தயிர்க் கடலிலே வெண்ணெய் போன்ற’ சந்திரன்
‘எண்ணிரண்டு கலையுடனே எழுந்துநிலாப்’ பொழி
வான். அந்தவேளையில் வெள்ளை மணலிலே தாத்தா
இருந்துகொண்டு, உங்கள் மிருதுவான காதுகள் ஊற
ஆறப் ‘பருத்தித்துறை யூராம், பவளக்கொடி பேராம்’
என்று இனிய நறியபாட்டிலே சுவையான கதைகளுஞ்
சொல்லுவார். ‘ஏராயம் புடைகுழ இருந்து தன்னைப்
புளுகும் பூராய மாமுதலியார்’ கதையைக் கேட்டுப் புலா
லுண்பதை நீக்கிவிடுங்கள். ‘பிள்ளையைப்போல்வளர்த்துப்
பின்னையந்தச் சண்டாளர், துள்ளித் துடிதுடிக்கத் துண்

டாக வெட்டின, வாயில்லாச் சீவனின்', மாதா பட்ட பாட்டைக் கேளுங்கள்! அப்போது புலாலுண்பதை நீங்கள் முற்றாய் நீக்கிக்கொள்வீர்கள்.

கொழுக்கட்டை மறந்தவன் கதையைச் சற்றே வாயிலிட்டுப் பாருங்கள். ஆடிப்பிறப்பல்லாத காலங்களிற் கொழுக்கட்டை கிடைத்து விடுகின்றது. 'பல்லுக் கொழுக்கட்டை அம்மா அவிப்பளே, பார்க்கப்பார்க்கப் பசி தீர்ந்திடுமே' இது ஆடிக் கொழுக்கட்டை; அம்மாவின் கொழுக்கட்டை. 'இல்லம் ஏகும் வழியெல்லாம் இனிக்க இனிக்க மறவாமற் செல்வமாயி கொழுக்கட்டை தின்னத் தின்ன ஆசை' யுடையது மாமியின் கொழுக்கட்டை.

தாத்தாவுக்கு ஒரு கோழிச் சேவல், ஒரு முகட்டெலி, ஒரு பூனை; இவ்வளவும் போதும். தாத்தா ஒரு சினிமாச் செய்துவிடுவார். 'வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்,' அல்லவா? இலவகாத்த கிளிபோல இனியாருங் காத்திருக்கவேண்டாம். நீங்கள் பெரிய அதிட்ட சாலிகள். தாத்தா உங்களுக்கென்றே பிறந்தவர்; எனினும், பெரியவர்களுக்கும் நல்ல உயர்ந்த நீதிகளைச் சொல்லுகிறார்.....

'தோற்றிய திதியே' என்று ஒருதொடர் சிவஞான போதத்திலே முதற்குத்திரத்தில் வருகின்றது. 'திதி' என்ற வார்த்தைக்கு 'நிலை' என்று பொருள். காணப்பட்டு நிலைக்கின்ற பொருள்கள் எல்லாம், தாமே தோன்றி நிலைப்பவைகள் அல்ல; ஒரு கருத்தாவால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவைகள். 'உலகம் ஆதிபகவன் முதற்று.'

குயில்கள் கூவுகின்றன; மயில்கள் ஆடுகின்றன; மனிதன் பாடுகின்றான்.

குயில்களைக் கூவச்செய்தது எது! மயில்களை ஆடச்செய்தது எது! மனிதனுக்கு எப்படிப்பாட வருகின்றது!

நிலையான பொருள்களென்று நாம் கட்டி அணைப் பவைகள் எல்லாம் கணந்தோறும் நிலைபெயர்ந்து விகாரம் அடைகின்றன. உலகம் தோன்றிநின்று அழியவும், தனக்கு ஒன்றுமின்றி, அந்தஉலகமாயும் அதே சமயத்தில் வேறாயும் விகாரமின்றி ஒருத்தி இருக்கின்றாள். அவள் இயற்கை அன்னை. அவள் புன்முறுவலில் உலகம் பூத்துக் காய்த்துக் கனிகின்றது. அவளின்றி அணுவும் அசையாது.

புலவன் அவள் திருவிளையாடலைக்கண்டு களிக்கின்றான்; தித்தித்து அமுதாறுகின்றான்.

ஒருசமயத்தில் ஒருவனை வள்ளலாக்கி வழங்குவிகின்றான்; மற்றொருவனைத் தலைக்குமேலே கை காட்டு விக்கின்றான். இரண்டு இடத்திலும் ஒரே ஒருத்தியின் கூத்தைக்கண்டு களிக்கின்றான் புலவன். அவன் வாயிற் கவிதை துள்ளிக்குதிக்கின்றது.

“கல்லாத ஒருவனை நான் கற்றுவென்றேன்”

“இல்லாது சொன்னேனுக் கில்லை யென்றான்”

“யானும் என்றன் குற்றத்தா லேகின்றேனே”

என்கின்ற கவிதையில் ‘திருப்தி’ என்கின்ற மதுத் துளி எத்தனை துளிக்கின்றது!

‘சொல்லுக் கட்டும் புலவரைக் கண்டக்கால்

தூறிப் பாய்ந்து கதவை அடைத்தெதிர்

மல்லுக் கட்டும் மடையர்’

உலகத்துப்பலர் இருக்கலாம். அதனால், புலவன் புண் அடைவதில்லை. அப்படிச் சந்தர்ப்பத்தில் எழுகின்ற கவிதையே, அருமந்த ஆண்குழந்தையாய் அவனைக்

களிப்பிக்கின்றது. நயவஞ்சகர்களைப் பாடநேர்ந்து விடுமோ என்றுதான் புலவனுக்கு நெஞ்சிலே புண் உண்டாகின்றது.

தன் கீழ்க்குழந்தைக்குத் தன் உயிரையே அர்ப்பணஞ்செய்கின்ற 'வாழைக்கு வஞ்சகம் ஏது! வஞ்சகம் என்று ஒன்றை வாழையறியாது. அது முதல் வள்ளல். இயற்கை அன்னை எந்தப்பக்கத்துக்கு அசைக்கின்றாளோ, அந்தப்பக்கத்துக்கு அசைந்து கொடுக்கின்றது வாழை. வஞ்சகமனிதனைப்போல அன்னையின் கருத்துக்குமாறாகத் தனக்கு என்று ஒன்று வைத்திருப்பதில்லை வாழை. அதன் முள்ளந்தண்டே எத்துனைப் பரிசுத்தமானது. அத்தண்டிலேதானே அது பழுத்துக்கனிகின்றது. அந்தத்தண்டைக் 'குரு' என்றே உலகம் கொண்டாடுகின்றது.

வஞ்சகமற்றதும், அன்னையின்வழியில் நடப்பதும், வள்ளலும், குருவுமான வாழையைக் கண்டால் புலவனுக்கு எப்படியிருக்கும்! புலவன் நாவில் கவிதை ஊறுமா! ஊறுதா!

‘இன்றல நாளை எட்டுநாள் இன்னும்
சென்றுவா என்று செல்வர்’

ஒருவர் நமதுபுலவரை வஞ்சகமற்ற வாழையாகிய முதல் வள்ளலிடம் ஆற்றுப்படுத்துகின்றார். அந்த மனிதமரத்துக்கும் புலவர் நன்றிதெரிவித்துவிட்டு வள்ளலாகிய வாழையை அணுகுகின்றார்.

“நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து நிழல் புகுந்தியங்கும்
வழியினைப் பொழிய மகிழ்ந்தனன் இருந்துழி”

புலவர் தம்மை மறந்து வாழை நிழலில் மகிழ்ந்திருக்கின்றார்.

‘இலன்என்று மெவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள்’

என்ற அருமைத்திருக்குறளிலும், அதன் உரை நுட்
பங்களிலும் அந்தவாழை பயின்றிருக்கவேண்டும் என்
பதில் சற்றேனுஞ் சந்தேகம் இல்லை. வாழை பரீ
கைக்குப்படிக்கிற வழக்கமில்லாதது. ஆயினும், எங்
கேயாவது ஒரு சங்கம் படித்தவர்களின் தரமறிந்து
பட்டம் வழங்கலாம் என்ற நம்பிக்கையினால், குறித்த
வாழை திருக்குறளும் உரையும் படித்திருக்கலாம்
போலும்!

என்ன நடக்கின்றது! வாழையையும் புலவரையுஞ்
சற்றே எட்டிப் பாருங்கள்!

“மாநர் தொடையென மற்றவணின்ற
தேனார் கதலிச் செழும்பழம் ஊழ்த்து
வண்டமிழ்ப் புலவன் மடியிசைச் சிலவிழக்
கண்டென இனிக்குங் கனியெடுத்த தருந்தி
வெம்பசி தணித்தலும் மேன்முகம் நோக்கி
அடுக்குச் கூடரைக் கிழக்கிட்டன்ன
பழுக்குலை தூக்கி நெறிப்பட நின்றாய்!
வாழி வாழி வானவர் மகளேன”

* * * *

“யாராகொல் யாதுநின் வாவெனை வாழ்த்துதற்
கேது வென்றலும் யானொரு புலவன்
வறுமை தூப்ப வந்தனன் இருமையும்
பெருமை நிறுத்தும் வள்ளியோர் போலக்
குறிப்பினிற் கொடுத்துக் கொடும்பசி களைந்தனை
மனமதுகுளிர வாழ்த்தினன் நினைஎன”

என்றிங்ஙனங் கவிதா சம்பாஷணங்களில் நடம்
புரிகின்றது. வாழை புலவர் வறுமைக்கிரங்கிக் கண்
ணீர் (கள் + நீர்) வடிக்கின்றது.

“வருந்தலை வாழியென் றேதித்
திருந்திய தமிழ்வலோன் சென்றனன் நெறியே”
புலவர் உவப்பத்தலைக்கூடி உள்ளப்பிரிகின்றார்.

அப்பால், அப்பொழுது அலர்ந்த 'பூ' ஒன்று முருகு கொப்பளிக்கின்றது. புலவரின் கால்கள் புலவருக்குத் தடைச்சட்டம் விதிக்கின்றன. புலவர் 'திருமுருகு' உடன் சம்பாஷணைத் தொடங்குகின்றார். 'திருமுருகு' புலவர்களென்றால் திருவாய்மலரத் தொடங்கி விடுகின்றது.

புலவர்கள் காணுகின்ற
'திருமுருகுப் பூ'
கோட்டுப் பூ கொடிப் பூ அன்றி
இருதய குளப்பூப் போலும்!

“தாவில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார்
மனனேர் பெழுதரு வாணிற் முகனே”

—திருமுருகு.

தாவில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார்—புலத்
துறைபோகிய புலவன்மார்.

*

*

*

இந்தச் செந்தமிழ்ச் சோலை சிறப்பாகச் சிறுவர்க்கென்றே செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தச் சோலையிலே எவருடைய உத்தரவுமின்றி நீங்கள் உட்பிரவேசிக்கலாம். துணிந்து பிரவேசியுங்கள்! அங்கே, கண்கவர் காட்சிகள் ஒருபுறம்; செவிநுகர் கணிகள் ஒருபுறம்; வாயூறும் பண்டங்கள் ஒருபுறம்; சுகந்த பரிமளப்பூக்கள் ஒருபுறம்; செந்தமிழொடு விரவிய மந்தமாருதம் ஒருபுறம்; இனிய அழகிய கருத்துக்கள் ஒருபுறம்; நறிய செஞ்சொல் நடையொருபுறம்; வண்ணமுஞ் சந்தமும் ஒருபுறம்; எங்கே பார்த்தாலும் அங்கங்கே பழமையும் இனிமையுங் கலந்த செந்தமிழ் பரிமளிக்கின்றது. இவற்றுக்கு மத்தியிலே, செந்தமிழ்ச் சோலையின் நடுநாயகமாகி, ஒரு சலியாக் கற்பகதருப் போல, எங்கள் தங்கத்தாத்தா உங்களை வரவேற்கும்

முறையில், அமைதி குடிகொண்டவுள்ளத்தோ டமர்ந்
திருக்கின்றார்.....

அன்னநடை பிடியினடை யழகுநடை
யல்லவென வகற்றி யந்நாட்
பன்னுமுது புலவரிடைச் செய்யுணடை
பயின்றதமிழ்ப் பாவை யாட்கு
வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
எனப்பயிற்றி வைத்த வாசான்
மன்னுமருள் நாவலன்றன் னழியாநல்
லொழுக்கநடை வாழி வாழி

என்று நாவலனாப் பாடிய நவாலியூர்ப் பாவலனார்
அல்லவர் உங்கள் தாத்தா. இன்றைய ஈழத்துப் புல
வர் கிரோமணி எங்கள் தாத்தாவென்று அவர் புக
ழைப் புட்பாஞ்சலி செய்து போற்றுங்கள்! அவரின்
தூய செந்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுங்கள்; பாடியாடுங்
கள்! இனியுங்களுக் கென்னகுறை? நீங்களெல்லாம்
இனிக் கவிஞர்கள்.

‘இரவு விடிந்தது கேளீர்—தமிழ்
இளவள ஞாயி றெழுந்தது பாரீர்
பரவுதற் கோடிநீர் வாரீர்—வந்து
பணிமின்கள் படிமின்கள் பலமில்லைப் பாரீர்’

செந்தமிழின்வாழை திருமுருகு பூவிளங்கப்
பைந்தமிழின் சோலையொன்று பன்செய்தார்—முந்தோருநாள்
‘வண்ணாவின், வார்த்தை யென்றோர் வண்டமிழின் செய்யுளினால்
மண்ணாடு கொண்ட மகான்.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. தாடியறுந்த வேடன் ...	2
2. அம்புலி ...	3
3. கடவுள் ...	4
4. தாலாட்டு ...	6
5. வெண்ணிலா ...	7
6. பவளக்கொடி ...	8
7. ஆடிப்பிறப்பு ...	11
8. சுத்தரி வெருளி ...	14
9. எலியுஞ் சேவலும் ...	17
10. விறகு வெட்டி ...	24
11. கொழுக்கட்டைப் பொன்னன் ...	28
12. ஆடு சுதறியது ...	34
13. காலைப்பொழுது ...	38
14. புழுக்கொடியல் ...	40
15. ஏறுதமேட்டுக் கிரண்டுதுலை ...	42
16. இலங்கை நீர்வளம் ...	54
17. சுதிர்காமம் ...	58
18. இலவுகாத்த கிளி ...	60
19. செந்தமிழ்த் தாய் ...	63
20. மனம் நிறைந்த செல்வன் ...	67
21. நூருண்டு வாழ்தல் ...	72
22. அறிவுரைகள் ...	75
23. நட்பின் பெருமை ...	94
24. கந்துகவரிப் பாடல் ...	96
25. பூஞ்சோலை ...	97
26. பஞ்சக் கூழ் ...	98
27. வாழையும் புலவனும் ...	100
28. பூ ...	105
29. கலையரசி ஐம்பருவம் ...	117
30. தனிப்பாடல்கள் ...	124
31. தாரமாய்த் தாயானுள்கை ...	128
32. நாவலர் பெருமான் ...	133

சுழத்துக் கவிஞர் பரம்பரை—
தவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர்

நூல்

சிறுவர் செந்தமிழ்

கடவுள் வணக்கம்

விநாயகர்

மூத்தண்ணு வென்று முறைகூறிக் கும்பிடுவேன்
காத்தென்னை யார்க கரிமுகவா—கோத்தவினை
மாமலங்கள் போக்கு மணிக்கின் கிணிச்சரணத்
தாமரைகள் என்றலையிற் றந்து.

முருகன்

அஞ்ச முகத்தவர் கொஞ்சி முகந்திடும்
ஆறுமுகப் பதமம்
அத்தி முகத்தர் மனத்தி லினித்திடும்
ஆறிரு கண்வேழம்
கொஞ்ச மொழிக்குற வஞ்சி முலைக்கொழு
கொண்டுழு திடுகோடு
குஞ்சரி சஞ்சரி கந்தொடர் மஞ்சரி
கொண்டனை யண்டர்தரு
செஞ்சர ணஞ்சர ணென்றுல கந்துதி
தேவி மணிக்குழவி
தேவர்கள் மணிமுடி யசுரர்க ளடிபணி
தீரகு மாரசிவம்
நெஞ்சினி லென்று நிறைந்தொளி தந்திடு
நீல மயிற்கதிரோன்
நேரலர் தமையடு வேலா யுதமெமை
நின்று புரந்திடுமே.

நாமகள்

பொன்னாரும் பசங்கினியே யேழிசைகள் புகலும்
பூங்குயிலே மலயமலை பொலியவரு மயிலே
பன்னாளுந் தவமிருக்கும் முனிவருக்கு மெட்டாப்
பழங்கலையின் களஞ்சியமே பாவலர்கள் நிதியே
யெந்நாளு மென்னுளத்திற் பிரியாம லிருந்தே
யினியகவி மழைபொழியும் ஞானவர முகிலே
அன்னாயென் னருயிரே யுயிர்க்குயிரா யமரு
மற்புதமே பொற்பதங்க ளடைக்கலந்தந் தருளே.

1. தாடி யறுந்த வேடன்

இலங்கையிலுள்ள விர்தனைக் காட்டிலே ஒரு வேடன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் உறுதியான உடம்பு உடையவன். அவனுக்கு நீண்ட தாடி இருந்தது. அவன் ஒருநாய் வளர்த்தான். அதன் பெயர் வீமன். மான் மரை முயல் அணில் முதலிய விலங்குகளை வேட்டையாடிப் பிடிப்பதற்கு வீமன் உதவி செய்யும். ஒருநாள் அவ்வேடன் அணில் வேட்டையாடினான். அப்போது அவனுடைய தாடி அறுந்து போயிற்று. அஃது எப்படி யறுந்ததென்று படிப்போம்.

ஊட்டுவேன்—உண்ணச்செய்வேன்.

தேமா—இனிப்பான மாம்பழந்தரும் ஒருசாதி மா.

உச்சு சுசு—நாயை ஓடத்தூண்டிவிடும் குறிப்பு.

வீமா! வீமா! ஓடி வாவா—அணில்
வேட்டை ஆடிப்பிடித் தூட்டுவேன் வாவா
தேமா மரத்திற் பதுங்கி—மாங்காய்
தின்னும் அணிலைப் பிடிப்போம் ஒதுங்கி
மரத்தில் இருந்து குதித்தே—அடடா
வாலைக் கிளப்பிக்கொண் டோடுதே பார்பார்!
தூரத்திப் பிடிபிடி வீமா—உச்சு
சுசு அணில் எம்மைத் தப்பியும் போமா
பொந்துக்குட் புகுந்தது வீமா—உந்தப்
புறத்தில்நில் அந்தப் புறத்தினில் வருவேன்
அந்தோ என் தாடியை விடுவாய்—அந்த
அணில்தப்பி ஓடிய தையையோ கெடுவாய்

பிறருக்குத் தீமைசெய்யாத உயிர்களைக் கொலை செய்யக் கூடாது. அச்செயல் தனக்கே துயரந்தரும்.

2. அம்புலி

எங்கேயெங்கே ஓடுகிறாய்	— அம்புலியே
நான்கடல்மேல் ஓடுகிறேன்	— பிள்ளைகளே
ஆரிடத்தில் அன்புடையாய்	— அம்புலியே
அன்பர்மேலே அன்புடையேன்	— பிள்ளைகளே
ஓடிஓடித் திரிகிறாயே	— அம்புலியே
உறக்கமில்லை யோவுனக்கும்	— அம்புலியே
உறக்கமொரு நாளாமில்லைப்	— பிள்ளைகளே
அழுவதுபோல் முகங்கருகி	— அம்புலியே
அன்றைக்கன்று வெளிறுவதேன்	— அம்புலியே
அன்புமக்கென் மீதிருக்கிற	— பிள்ளைகளே
அதனைமட்டுங் கேட்டிடாதீர்	— பிள்ளைகளே
என்பிதாவின் சொற்படியே	— பிள்ளைகளே
எப்பொழுதும் நடந்திடுவேன்	— பிள்ளைகளே.

3. கடவுள்

வரதராசன், செந்திநாதன் என்னும் இரண்டு சிறுவரும் கடவுள் இருக்கும் இடமும் அவர் இல்லாத இடமும் பற்றிச் சல்லாபஞ் செய்கின்றனர்.

வரதராசன் :

மலர்ந்த முகமும் குளிர்ந்த விழியும்
வாயிற் சிரிப்பும் மனத்திலே
கலந்த மகிழ்வு மாக நீவரும்
காரண மென்ன தோழனே !

செந்திநாதன் : (ஒருபழத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறான்)

மாம்பழம் நல்ல மாம்பழம் அப்பா
வாங்கித் தந்த மாம்பழம்
மாம்பழம் இது காணக் காண
வாயி னிக்குற மாம்பழம்.

மாம்பழ மிவை கிடைத்த படியால்
மகிழ்வி னோடு வருகிறேன்
தீம்பழ மிதைச் சீவி வெட்டிச்
சிரித்துச் சிரித்துத் தின்னுவோம்.

தின்னுவோம் வா தின்னுவோம் வா
சீவிச் சீவித் தின்னுவோம்
பொன்னு ருண்டை போல நல்ல
புதுமை யான மாம்பழம்.

வாதாசன் :

தின்ன வருவேன் தின்ன முன்னம்
தெய்வந் தொழுது தின்னுவோம்
என்ன செய்யினும் முன்னஞ் செய்வது
இதுவே அன்னை கட்டளை.

செந்திநாதன் :

அன்பு மிகுந்த அண்ணு இந்த
அருமை யான மாம்பழம்
இன்ப முடனே தருவேன் தெய்வம்
இருக்கு மிடத்தைக் கூறுவாய்.

வாதாசன் :

துதிக்குங் கடவுள் இருக்கு மிடத்தைச்
சொல்லக் கேட்ட தோழனே!
துதிக்குங் கடவுள் இல்லா இடத்தைச்
சொன்னால் நானே தருகுவேன்

எங்கு மிருப்பர் யாவு மறிவர்
இல்லா விடங்கள் இல்லையே
எங்கும் வருவர் இன்பந் தருவர்
எம்மை யானுங் கடவுளே.

4. தூலாட்டு

ஆராரோ ஆரிவரோ

ஆராரோ ஆரிவரோ

சீருஞ் சிறப்புந் திருவும் பெருகவந்த
ஆரும் விரும்பும் அருமருந்தே கண்வளராய் —ஆரா.

முத்தே பவளமே முழுமதியே எம்முடைய
சித்தம் மகிழுந் திரவியமே கண்வளராய் —ஆரா.

தெள்ளமுதே தேனே தெவிட்டா நறும்பாகே
உள்ளங் குளிரவரும் ஓவியமே கண்வளராய் —ஆரா.

மாமி அடித்தாளோ மாமனார் ஏசினரோ
பூவிற் சிறந்தசெல்வப் புத்தமுதே கண்வளராய்—ஆரா.

பாலாற் குறையுண்டோ பஞ்சணையாற் பஞ்சமுண்டோ
மேலான அன்பே விழிமுடிக் கண்வளராய் —ஆரா.

பொன்னே உறங்காய் புதுமணியே கண்ணுறங்காய்
கண்ணே உறங்காயென் கண்மணியே கண்ணுறங்காய்
—ஆரா.

5. வெண்ணிலா

இருவிளக்கு-சூரியனும் சந்திரனும்.

விசும்பு-ஆகாயம்.

தூயவொளி-வெண்மையான வெளிச்சம்.

எண்ணிரண்டு-பதினாறு.

கலை-சந்திரனின் பாகம்.

அமுதவொளி-குளிர்ந்த இனிய வெளிச்சம்.

இருவிளக்கில் ஒருவிளக்காம் வெண்ணிலாவே
இராக்காலத் தொளிகொடுப்பாய் வெண்ணிலாவே

சூரியன்போய் மறைந்தபின்பு வெண்ணிலாவே
தூயவொளி பரப்பிடுவாய் வெண்ணிலாவே

தயிர்க்கடலில் வெண்ணெய்போல வெண்ணிலாவே
தனிவிசும்பிற் றவழ்ந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே

பெண்கள்முகம் போல்வருவாய் வெண்ணிலாவே
பிறையாகி வளர்ந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே

எண்ணிரண்டு கலையுடனே வெண்ணிலாவே
எழுந்துநிலாப் பொழிந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே

வளர்ந்துபின்பு தேய்ந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே
வறுமைசெல்வ முனக்குமுண்டோ வெண்ணிலாவே

ஒருநாளில் மறைந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே
ஒளியின்றி வாடுவமே வெண்ணிலாவே

அமுதவொளி பரப்பிவரும் வெண்ணிலாவே
அன்புடனே வாழியென்றும் வெண்ணிலாவே.

6. பவளக்கொடி

யாழ்ப்பாணத்தின் வடபகுதியிலே பருத்தித் துறை என்னும் ஓர் ஊர் உண்டு. அங்கே பவளக் கொடி என்னும் சிறுமி ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் பருத்தித்துறைச் சந்தையிலே பால்விற்று வாழ்பவள். பேராசையுடையவள். அரியமலர் அம்புசம் பூமணி பொற்கொடி முதலியோரும் அவளைப்போல அந்தச் சந்தையிலே பால் விற்பவர்கள். ஒருநாள் பவளக்கொடி சந்தைக்குப் பால்கொண்டு போனாள். போகும்போது தனது பேராசைக்கு ஏற்றபடி மனக்கோட்டை கட்டினாள். அவளது மனக்கோட்டை எப்படி முடிந்ததென்பதை இப்பாட்டிலே படித்து அறிவோம்.

மனக்கோட்டை-வீண் எண்ணம்.

அடுத்ததுயர்-சேர்ந்ததுன்பம்.

மாதா-பெண்டிள்ளை.

இரண்டைஞ்சு-பத்து.

வன்னச்சேலை-அழகியசேலை.

மாதாளம்பூத் தொப்பி-மாதாளம்பூ நிறமான சிவப்புத் தொப்பி.

தொடுத்து-தலையில் அணிந்து.

சுந்தரி-அழகிய பெண்.

வடிவழகு-மிகுந்த அழகு.

பருத்தித்துறை யூராம்

பவளக்கொடி பேராம்

பாவைதனை யொப்பாள்

பாலெடுத்து விற்பாள்

அங்கவட்கோர் நாளில்

அடுத்ததுயர் கேளிர்

*

*

*

பாற்குடஞ் சுமந்து
 பைப்பைய நடந்து
 சந்தைக்குப் போம்போது
 தான்நினைந்தாள் மாகு :—
 “பாலையின்று விற்பேன்
 காசைப்பையில் வைப்பேன்

* * *

முருகரப்பா வீட்டில்
 முட்டைவிற்பாள் பாட்டி
 கோழிமுட்டை வாங்கிக்
 குஞ்சுக்குவைப் பேனே
 புள்ளிக்கோழிக் குஞ்சு
 பொரிக்குமிரண் டைஞ்சு
 குஞ்சுகள்வ ளர்ந்து
 கோழியாகும் விரைந்து
 விரைந்துவளர்ந் திடுமே
 வெள்ளைமுட்டை யிடுமே

* * *

முட்டைவிற்ப காசை
 முழுதுமெடுத் தாசை
 வன்னச்சேலை சட்டை
 மாகுளம்பூத் தொப்பி
 வாசனைசெ ருப்பு
 வாங்குவேன் விருப்பு

* * *

வெள்ளைப்பட்டுடுத்து
 மீனுங்குதொப்பி தொடுத்துக்
 கையிரண்டும் வீசிக்
 கதைகள் பல பேசிச்
 சுந்தரிபோல் நானே
 சந்தைக்குப்போ வேனே

* * *

அரியமலர் பார்ப்பாள்
 அம்புசமும் பார்ப்பாள்
 பூமணியும் பார்ப்பாள்
 பொற்கொடியும் பார்ப்பாள்
 சரிகைச்சேலை பாரீர்
 தாவணியைப் பாரீர்
 வன்னச்சட்டை பாரீர்
 வடிவழகு பாரீர்
 என்றுயாரும் புகழ்வர்
 என்னையாரோ இகழ்வர்
 பாரும்பாரும்” என்று
 பவளக்கொடி நின்று
 சற்றுத்தலை நிமிர்ந்தாள்
 தையலென்ன செய்வாள்

* * *

பாலுமெல்லாம் போச்சு
 பாத்குடமும் போச்சு
 மிக்கதய ரோடு
 வீடுசென்றாள் மாது
 கைக்குவரு முன்னே
 நெய்க்குவிலை பேசேல்.

7. ஆடிப்பிறப்பு

ஆடிமாதத்தின் முதல்நாள் ஆடிப்பிறப்பு எனப்படும். ஆடிப்பிறப்புத் தமிழ்மக்கள் கொண்டாடும் பெருநாள்களுள் ஒன்று. அந்நாளில் இனிப்புக்கூழ் காய்ச்சுவர்; சுவையுள்ள கொழுக்கட்டை யவிப்பர். மா, வாழை, பலா ஆகிய முக்கனிகளும் தேடிக்கொள்வர். இவைகளெல்லாவற்றையும் வீட்டிலுள்ள தாய்மார் தங்கள் இல்லுறை தெய்வங்களுக்குப் படைத்து வழிபாடு செய்வர்.

இங்கே ஒரு தமிழ்ச் சிறுவன் ஆடிப்பிறப்புக் கொண்டாட்டத்தைப் பாடிமகிழ்கின்றான். தன் தோழர்களையெல்லாம் அழைத்து: “நாளைக்கு ஆடிப்பிறப்பு; அதற்காகப் பள்ளிகள் விடுதலை; கூழுங்குடித்துக் கொழுக்கட்டையும் தின்று மகிழ்வோம், வாருங்கள்”, என்று சொல்லிப் பாடுகின்றான்.

தோண்டி—ஒருவகைப் பாத்திரம்.

வில்லை—வட்டவடிவம்.

வெல்லம்—சருக்கரை.

ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை
ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே!
கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம்
கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே!

பாசிப்பயறு வறுத்துக் குற்றிச் செந்நெற்
பச்சையரிசி இடித்துத் தெள்ளி
வாசப் பருப்பை அவித்துக் கொண்டுநல்ல
மாவைப் பதமாய் வறுத்தெடுத்து

வேண்டிய தேங்காய் உடைத்துத் துருவியே
 வேலூரிற் சர்க்கரை யுங்கலந்து
 தோண்டியில் நீர்விட்டு மாவை யதிற்கொட்டிச்
 சுற்றிக்குழைத்துத்தி ரட்டிக்கொண்டு

வில்லை வில்லையாக மாவைக் கிள்ளித்தட்டி
 வெல்லக் கலவையை உள்ளேயிட்டுப்
 பல்லுக் கொழுக்கட்டை அம்மா அவிப்பளே
 பார்க்கப் பார்க்கப்பசி தீர்ந்திடுமே.

பூவைத் துருவிப் பிழிந்து பனங்கட்டி
 போட்டுமா வுண்டை பயறுமிட்டு
 மாவைக் கரைத்தம்மா வார்த்துத் துழாவுவள்
 மணக்க மணக்கவா பூறிடுமே.

குங்குமப் பொட்டிட்டுப் பூமாலை சூடியே
 குத்துவிளக்குக் கொளுத்தி வைத்து
 அங்கிள நீர்பழம் பாக்குடன் வெற்றிலை
 ஆடிப் படைப்பும் படைப்போமே.

வன்னப் பலாவிலை ஓடிப் பொறுக்கியே
 வந்து மடித்ததைக் கோலிக்கொண்டு
 அன்னை அகப்பையால் அள்ளி அள்ளிவார்க்க
 ஆடிப் புதுக்கூழ் குடிப்போமே

வாழைப் பழத்தை உரித்துத் தின்போம்நல்ல
 மாவின் பழத்தை அறுத்துத்தின்போம்
 கூழைச் சுடச்சுட ஊதிக் குடித்துக்
 கொழுக்கட்டை தன்னைக் கடிப்போமே

ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை
 ஆனந்த மானந்தந் தோழர்களே!
 கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம்
 கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே!

8. கத்தரி வெருளி

தோட்டங்களிலே உள்ள பயிர்வகைகளுக்குப் பிறரார் கண்ணாறு, நாலூறு வராமற் காத்தற்கு வெருளி வைப்பது கமக்காரர் வழக்கம். அவ்வெருளியைக் கண்டு ஆடு மாடுகள் வெருண்டு ஓடும். காக்கைகள் கத்தும். சிலவேளைகளிற் காய்கனிகளை இரவில் எடுக்கவரும் கள்வரும் பயந்து ஓடுவதுமுண்டு. நவாலிக் கிராமத்திலுள்ள ஒரு கமக்காரன் தனது தோட்டத்தில் ஒருபெரிய வெருளி செய்து வைத்திருந்தான். அவ்வழியே சென்ற புலவர் அதைக்கண்டு வியந்து பாடினார்.

உறுமால்-தலைப்பாகை.

தேசு-ஒளி.

1

கத்தரித் தோட்டத்து மத்தியிலே நின்று

காவல் புரிகின்ற சேவகா!—நன்று

காவல் புரிகின்ற சேவகா!

மெத்தக் கவனமாய்க் கூலியும் வாங்காமல்

வேலை புரிபவன் வேறுயார்?—உன்னைப்போல்

வேலை புரிபவன் வேறுயார்?

2

கண்ணு மிமையாமல் நித்திரை கொள்ளாமல்

காவல் புரிகின்ற சேவகா!—என்றும்

காவல் புரிகின்ற சேவகா!

எண்ணி உன்னைப்போல் இரவுபகலாக

ஏவல் புரிபவன் வேறுயார்?—என்றும்

ஏவல் புரிபவன் வேறுயார்?

3

வட்டமான பெரும் பூசினிக் காய்போல
 மஞ்சள்நிற உறுமலைப்பார்!—தலையில்
 மஞ்சள்நிற உறுமலைப்பார்!
 கட்டியிறுக்கிய சட்டையைப் பாரங்கே
 கைகளில் அம்பொடு வில்லைப்பார்!—இரு
 கைகளில் அம்பொடு வில்லைப்பார்!

4

தொட்டு முறுக்காத மீசையைப்பார்! கறைச்
 சோகிபோலே பெரும் பல்லைப்பார்!—கறைச்
 சோகிபோலே பெரும் பல்லைப்பார்?
 கட்டிய கச்சையில் விட்டுச் செருகிய
 கட்டை உடைவாளின் தேசுபார்!—ஆகா!
 கட்டை உடைவாளின் தேசுபார்!

5

பூட்டிய வில்லுங் குறிவைத்த பாணமும்
 பொல்லாத பார்வையுங் கண்டதோ?—உன்றன்
 பொல்லாத பார்வையுங் கண்டதோ?
 வாட்ட மில்லாப்பயிர் மேயவந்த பசு
 வாலைக் கிளப்பிக்கொண் டோடுதே—வெடி
 வாலைக் கிளப்பிக்கொண் டோடுதே

6

கள்ளக் குணமுள்ள காக்கை உன்னைக்கண்டு
 கத்திக் கத்திக் கரைந்தோடுமே—கூடிக்
 கத்திக் கத்திக் கரைந்தோடுமே
 நள்ளிரவில் வருகள்வனுனைக் கண்டு
 நடுநடுங்கி மனம் வாடுமே—ஏங்கி
 நடுநடுங்கி மனம் வாடுமே

7

ஏழைக் கமக்காரன் வேளைக் குதவிசெய்
 ஏவற்காரன் நீயே யென்னினும்—நல்ல
 ஏவற்காரன் நீயே யென்னினும்
 ஆளைப்போலப் போலி வேடக்காரன் நீயே
 ஆவதறிந்தன னுண்மையே—போலி
 ஆவதறிந்தன னுண்மையே

8

தூரத்திலே யுனைக் கண்டவுட னஞ்சித்
 துண்ணென் றிடித்ததென் நெஞ்சகம்—மிகத்
 துண்ணென் றிடித்ததென் நெஞ்சகம்
 சேரச் சேரப் போலி வேடக்காரனென்று
 தெரிய வந்ததுன் வஞ்சகம்—நன்று
 தெரிய வந்ததுன் வஞ்சகம்

9

சிங்கத்தின் தோலினைப் போர்த்த கழுதைபோல்
 தேசத்திலே பலர் உண்டுகாண்—இந்தத்
 தேசத்திலே பலர் உண்டுகாண்
 அங்கவர் தம்மைக்கண் டேமாந்து போகா
 அறிவு படைத்தனன் இன்றுநான்—உன்னில்
 அறிவு படைத்தனன் இன்றுநான்.

9. எலியுஞ் சேவலும் (சிறுவர் சல்லாபம்)

தோய்த்து-உறைகிட்டு.

மடைக்குலமாது-சமையற்காரி.

நலியாது-வருத்தாது

வினாவிசைக்குறி-கேள்வி அடையாளம் (?)

மறவன்-வேடன்.

நடிகர் : தாய் எலி, சேய் எலி, பூனை, சேவல்.

முதலாங் காட்சி

சேய் எலி :

வெய்யிற் கொடுமையம்மா ! மேனி வேர்க்குதம்மா !
பைய உலாவிவரப் பரிந்துவிடை தாருமம்மா !

பொல்லாத வெப்பம்மா ! புழுங்கி யவியுதம்மா !
மெல்ல உலாவிவர விரும்பிவிடை ஈயுமம்மா !

தாய் எலி :

ஆசை மிகுந்த மைந்தா ! அன்பான கண்மணியே !
மோசம் வரும்மகனே ! முற்றத்திலும் போக
வேண்டாம்

பொல்லாத துட்டர்மைந்தா ! புறத்தே பதுங்கி நிற்பர்
அல்லா தனபுரிவார் ஐயாநீ போகவேண்டாம்

சேய் எலி :

ஆண்பிள்ளை நானலனோ ! அன்னாய் பயமுனக்கேன்
வீண்பிள்ளை யாக்காதே விடையருளிச் செய்யுமம்மா !

கும்பிட்டேன் அன்னையுனைக் குறுக்கேநீ
மறிக்காதே
வெம்பிப் புழுங்குமிங்கு வெளியேபோய் வருவெ
னம்மா !

தாய் எலி : மகனே ! “ பெற்றமனம் பித்து ; பிள்ளை
மனங் கல்லு ” என்பது போலப் பிடிவாதமாய்
நிற்கிரய். சரி, நீ நினைத்தபடி.

போய்வருவாய் என்மகனே !
புத்தியுடன் பத்திரமாய்
நீதிரும்பு மவ்வளவும்
நின்றவழி பார்த்திடுவேன் —போய்வருவாய்

இரண்டாங் காட்சி

சேய் எலி :

தொங்கிச் சுவரிற் குதிப்பேன்—மிகத்
துரிதமாக ஓடித் துள்ளி மிதிப்பேன்
அங்கு மிங்குமாக நடிப்பேன்—சுவைத்
தருந்து முணவை மணந்து பிடிப்பேன்

ஆனந்த மான வெளிச்சம்—மகிழ்
வாக வுலாவுதற் கணுகுமோ வச்சம்
தேனுந்து மாமலர் வாசம்—வரும்
சில்லென்று தென்றலும் மிகுந்தவுல் லாசம்

அடுக்களைப் புறத்திலே ஓடி—அங்கே
அப்பமும் வெண்ணெயு மருந்துவென் தேடி
எடுத்துக் கடித்துண்டு கொண்டு—மிக
இன்புறுவே னோடி யன்னையைக் கண்டு.

மூன்றாங் காட்சி

பூனை :

மா அ அயோ—மா அ அயோ—மா அ அயோ
மா அ அயோ.....

முள்ளெலும்பு நோக முதுகு மிகவலிக்க
உள்ளம் நடுநடுங்க ஓங்கி யடித்தாளே—மாஅஅயோ

மெத்த வலிப்பெடுக்க மேனி நடுநடுங்க
மத்தா லடித்தாளே! மனமிரங்கா மாபாவி
—மாஅஅயோ

மெய்யொடிய மத்தால் வெடுக்கென் றடித்தவள்தன்
கையொடிந்து மெத்தக் கலங்காளோ மாபாவி
—மாஅஅயோ

சேவல் :

பூனையரே! பூனையரே!! புத்தியிகக் கலங்கிப்
பாதிவிழி மூடிப் பாடுகிறீர் காரணமென்?

கூலைநக்கி நக்கியிரு கண்ணுமுக முந்துடைத்து
வாலைக் குழைத்தனுங்க வந்த வருத்தமென்ன?

பூனை :

சட்டியிற் காய்ச்சிய பாலை—தோய்த்துச்
சமையற்காரி வைத்தாள் உறியதன் மேலே
எட்டிப் பரண்மேலே தாவி—குதித்
தேறினேன் உறியினில் இனிதாக மேவி

பார்க்கப் பார்க்கப் பசிமீறும்—பசும்
பாலின் மணத்தினால் வாய்மிக ஆறும்
ஆர்க்குங் காணாமலங் கிருந்தே—வெகு
ஆனந்தமா யுண்டேன் அமுதொத்த விருந்தே

காண்பார்க ளென்று நினைத்தே—இரு
கண்களை மூடியென் நாவை நனைத்தே
மாண்பாக யானுண்ணும் போது—அங்கே
வந்தாளே அந்த மடைக்குல மாதா

சுத்தப் படாமலே வந்து—மேலே
தங்கி யருந்துங் களவினைக் கண்டு
மத்தா லடித்தாளே பாவி—உடல்
வலிக்குதே ஐயையோ! மறுகுதே பாவி

சேவல் :

ஐயா! களவு பொல்லாது—அதை
அறியாது செய்ததால் வந்ததே தீது
மெய்யா யடாதுசெய் தோரே—மிக
வெம்பிப் படாது படுவார்கள் நேரே

பூனை :

பொல்லாது சூதொடு வாதும்—என்று
புத்தி சொல்லவந்தீர் போயினிப் போதும்
நல்லாய்ப் பசிக்குது காணும்—இனி
நானங்குப் போயிரை தேடுதல் வேணும்

நாலாங் காட்சி

பூனை :

ஓகோ! அங்கே ஓர் எலி வருகின்றது. அதை
மெல்லப் பதுங்கியிருந்து பிடித்து உண்ணவேண்டும்.

எலியே நீ வருவாய்—எனக்
கிரையாகவே வருவாய்
நலியா தென்பசி நானுனைத் தின்னுவேன்
எலியே நீ வருவாய்

(பூனை எலியைப் பிடிக்கப் பாயும்பொழுது சேவல் கூவுகின்றது)

சேவல் :

கொக்க ரெக்கோலு கொக்க ரெக்கோ கூஉ
மிக்கவெயில் இக்கணமே போலு
விண்ணும் மண்ணும் மூடியிருள் வாஅஅ
கொக்க ரெக்கோலு கொக்க ரெக்கோ கூஉ

(எலி பயந்து தாயைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு ஓடுகிறது)

சேய் எலி :

ஓடி வருவாயம்மா உள்ளங் கலங்குதம்மா
வாடி நடுங்குகின்றேன் வந்துபயம் தீருமம்மா
மேவி ஒருவனம்மா விண்ணதிரச் சத்தமிட்டான்
ஆவி அகத்தோ புறத்தோ அன்னையே
ஓடிவாரும்

(தாயெலி வந்து சேயைத் தழுவிக்கொண்டு வினாவுகின்றது)

தாய் எலி :

அன்பு மிகுந்த என் செல்வா—என்ன
ஆபத்து நேர்ந்த தறிந்திடச் சொல்வாய்
என்பு முரிந்திட வோடி—இங்கே
இரங்கியே வந்தனை யேங்கியே வாடி

சேய் எலி :

கொண்டையி விரத்தந் தோய்ந்த
கூரிய வாரொன் றுண்டு
கண்டத்தி விரண்டு கத்தி
கட்டியே தூங்கு மம்மா!
சண்டைசெய் வீரன் போலச்
சடசட வென்ற டித்து
விண்டது பெரிய சத்தம்
மெய்ம்மறந் தறிவு சோர்ந்தேன்

விடுவிடு என்றுகை தட்டி—அம்மா
வினாவிசைக் குறிபோற் கழுத்தை வளைத்துக்
கொடுமைசெய் கூற்றுவன் போல—வந்து
கூவினதே ஒரு பொல்லாப் பிராணி

அல்லாது போனால்என் னம்மா—நான்
அருமை யானவோர் தோழனைக் கண்டு
நல்லசல் லாபஞ்செய் வேனே—அதை
நாசப் படுத்திய தேயப்பி ராணி.

என்ன ஓர் அருமையான பிராணி. பஞ்சபோல
மெதுமையான மயிர். பளிங்குபோல இரண்டு கண்
கள். சத்தப்படாமல் என்னை இருந்து பார்த்துச்
சிரித்து என்னோடு ஏதோ பேச எழும்பியது. அடா!
அந்த நேரத்திலே செவ்வரத்தம் பூப்போலத் தலையை
யுடைய உந்தப் பொல்லாத பிராணி சத்தஞ் செய்து
வெருட்டி விட்டதம்மா!

தாய் எலி :

கண்மணி போன்ற மகனே!—நீ
கண்டு பயந்ததனை நன்றுரை செய்யின்
வண்ண முடையசேவல்—ஒரு
வஞ்சகமு மில்லாநல்ல செஞ்சொற் சேவல்

மற்றப் பிராணி மகனே! எம்மை
மறைவி லிருந்து பிடித்துண்டு மகிழும்
குற்ற முடைய பூனை—அதன்
கோலத்தினால் மயங்கல் சாலத் தவறே.

(தாய் எலி சேயெலிக்குப் புத்தி புகட்டுகிறது)

சூண்மணி யனைய என்னரு மகனே !
 உண்மகிழ் வாக உரைப்பது கேட்பாய்
 வெளிப்புற வேடப் பொலிவினை நோக்கி
 உள்ளகத் தெண்ணம் உரைத்திடப் போமோ
 பொல்லா மறவன் புதரினில் மறைந்தும்
 மெல்லெனப் பறவையை வீட்டுதல் போல
 நல்ல வேடம் தன்னிலே மறைந்து
 அல்லன செய்யும் மாந்தரும் உளரே ;
 கடுஞ்சொற் கூறி இனிமை பயக்கும்
 நடுநிலை நண்பரும் பலருண் டதனால்
 அகமும் புறமும் ஆராய்ந்து
 தகுதி நண்பரைத் தான்கொளல் முறையே.

10. விறகு வெட்டி

நாட்டுப்புறத்திலே நன்னியன் என்னும் விறகு வெட்டி ஒருவன் இருந்தான். அவன் பக்கத்திலுள்ள காட்டிலே விறகை வெட்டிப் பட்டினத்திலே விற்றுச் சீவிப்பான்.

ஒருநாள் அவன் ஒரு வாவிக்கரையிலே நின்ற பட்டமரத்தை வெட்டினான். வெட்டும்போது பாடிப் பாடி வருத்தந்தெரியாமல் வெட்டினான். இடையிலே கோடரி, காம்பு கழன்று வாவியுள் விழுந்தது.

விறகுவெட்டி தன்வறுமையையும், தன் பிள்ளைகளையும் நினைந்து அழுதான். அப்போது ஒரு பெண் தெய்வம் அங்கே தோன்றியது. அஃது அவனிடம் ஒரு கோடரியை நீட்டி: “இந்தா, உன்னுடைய கோடரியைப் பெற்றுக்கொள்” என்றது. நன்னியன்: “இது என்னுடையதன்று” என்றான். அது உடனே வாவியுள்ளே மூழ்கி ஒரு வெள்ளிக் கோடரியைக் கொண்டுவந்து காட்டிற்று. நன்னியன், “இதுவும் என்னுடையதன்று. என்னுடையது இரும்பினால் செய்யப்பட்டது” என்றான். அது மீண்டும் மூழ்கி இருப்புக் கோடரியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தது. நன்னியன் இரண்டு கைகளையும் நீட்டிவாங்கினான்.

அது நன்னியனைப் பார்த்து, “நீ உண்மை உரைத்தமையால் இவற்றையும் பெற்றுக்கொள்” என்று கூறி மற்றை இரண்டு கோடரிகளையும் அவனுக்குக் கொடுத்தது. நன்னியன் அவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வீடு சென்றான். உண்மை பேசுவோர் நன்னியனைப்போலச் செல்வமும் சிறப்பும் அடைவார்கள்.

அடவி-காடு.

மாதா-பெண்.

1

நேய மனதும் முறுகிய தேகமும்
நேர்மையும் உள்ளவன் பொய்யுரையான்
மேய அடவியில் எப்பொழு துஞ்சென்று
விறகுவெட்டி விற்று வாழ்ந்திடுவான்

2

நாட்டுப் புறத்தினி விருப்பவ னும்பெயர்
நன்னிய னென்பவன் அங்கொருநாள்
தீட்டிய கோடரி தோளினி லேகொண்டு
சென்றனன் காட்டில் விறகுவெட்ட

3

பட்டமர மொன்றை வாவிக்கரையிலே
பார்த்தனன் கோடரி யைத்தூக்கி
வெட்டும் போது வருத்தந் தெரியாமல்
மெல்லமெல்லப் பாட்டுப் பாடிடுவான்

4

வெட்டுக வெட்டுக கோடரி யேபயம்
மேவாமற் பாடுக என்மனமே
இட்டமுட னிந்தக் கோடரி கொண்டென
தினிய சிறுவருக் குணவளிப்பேன்

5

என்று மகிழ்வுட னேயவன் பாடி
எறிந்து மரத்தைத் தறிக்கையிலே
ஒன்றிய கோடரி காம்பினில் நீங்கியே
உடனே குளத்துக்குள் வீழ்ந்ததுவே

6

என்னசெய் வேன்ஐயோ என்னசெய்

வேன்ஐயோ

ஏழை வறியவன் என்ன செய்வேன்
என்னசெய் வேன்வேறு கோடரி வாங்கவும்
இல்லையே கைப்பொருள் என்னசெய்வேன்

7

உண்ண உணவில்லை ஆக்க விறகில்லை
ஓகோ ! என் பிள்ளைகள் வாடுவரே
என்னசெய் வேன்ஐயோ தெய்வமே தெய்வமே
ஏழைக் கிரங்குவாய் என்றழுதான்

8

ஐயோ ஐயோ என்றமும் போதினில்
அழகிய வெண்பட் டுடையணிந்து
தைய லொருத்தி மலர்முடி சூடியத்
தாமரை வாவியிற் றேன்றினளே

9

மாங்குயில் போலும் மதூர மொழியினால்
மற்றந்தப் பெண்ணவ னைக்கூவி
ஏங்கியழ வேண்டாம் உன்னுடைக் கோடரி
இந்தா என்றேயொன்றை நீட்டினளே

10

நன்னியன் கண்டிது பொன்னினுற் செய்தது
நம்முடைய தன்றென் றேநவிலக்
கன்னி முழுகி யெழுந்திதோ பாரென்று
காட்டினாள் ஓர்வெள்ளிக் கோடரியை

11

இல்லை இதுவெள்ளி என்னுடைக் கோடரி
 இரும்பினாற் செய்ததென் றேயிசைத்தான்
 நல்லதென் றேயந்த மங்கை திரும்பவும்
 நாடிக் குளத்துள் முழுகினளே

12

இரும்பினாற் செய்திட்ட கோடரி தானிங்கே
 இருக்கின்ற திந்தா வெனக்கொடுத்தாள்
 விரும்பி யிரண்டு கரங்களை யுந்நீட்டி
 விறகு வெட்டியதை வாங்கினனே

13

வாய்மை யுரைத்தனை மற்றிவ்வி ரண்டையும்
 வைத்துக்கொ ளென்றந்த மாதுதரத்
 தூய்மை யுடையவன் பெற்று மகிழ்ந்தனன்
 சொல்லுக மெய்ம்மையெந் நாளினுமே.

11. கொழுக்கட்டைப் பொன்னன்

சுன்னை நகரிலே பொன்னன் என்னும் ஒருவன் இருந்தான். அவன் சமையல்வேலை செய்பவன். அவன் மயிலூரிலே உள்ள நாகம்மை என்னும் பெண்ணைத் திருமணஞ் செய்தான். பொன்னன் ஒருநாள் மாயியார் வீட்டிற்குப் போனான். பொன்னிமாயி கொழுக்கட்டை அவித்துக் கொடுத்தாள். பொன்னன் ஆவலோடு நிறைய உண்டான். பொன்னன் இவ்வுணவை முன்னொருபோதும் அறியான். ஆதலினாலே இதன் பெயரென்ன என்று கேட்டான். மாயி இது கொழுக்கட்டை என்றாள். பொன்னன் அப்பெயரை மனப்பாடஞ்செய்து கொண்டான். வீட்டுக்குப் போகும்போதும் அப்பெயரையே சொல்லிக் கொண்டு சென்றான். வழியில் ஓர் ஆறு தோன்றியது. பொன்னன் துள்ளிப் பாய்ந்து ஆற்றைக் கடந்தான். கொழுக்கட்டையை மறந்தான். ஆற்றுக்கட்டை ஆசை என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றான். வீட்டிற்குச் சென்றவுடன் மனைவியை அழைத்தான். பெண்ணே! உனது தாயார் ஆற்றுக்கட்டை ஆசை அவித்துத் தந்தாள், அதை நினைக்க வாயுறும். நீயும் அதைப்போல அவித்துத்தா என்றான். மனைவி அஃதெப்படிச் செய்வதென்று தெரியாமல் அடுக்களையிலிருந்து சிந்தித்தாள். பொன்னன் சிறிதுநேரஞ் செல்ல அடுக்களைக்குப் போனான். மனைவி ஆற்றுக்கட்டை அவியாது வாளாவிருப்பதைக் கண்டு அவளைச் சினந்து அடித்தான். மனைவி வருந்தி அழுது கைகள் வீங்கியிருப்பதைப் பார்த்துக் கொழுக்கட்டைபோல வீங்கிவிட்டதே என்று துயருற்றாள். எல்லாங் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பொன்னன் ஓடிவந்து “கண்மணியே! அதுதான்! அதுதான்! கொழுக்கட்டைதான்! மாயி

அவித்துத் தந்த இனிப்பான உணவு அதுதான்! அதை அவித்துத்தா. வழியிலே அதன் பெயரை மறந்துவிட்டேன். நான் அடித்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு அவித்துத்தா'', என்று அவளை இரந்தான். அவளும் கணவனது அறியாமைக்கு இரங்கி நல்ல இனிப்பான கொழுக்கட்டைகளை அவித்துக்கொடுத்தாள். பொன்னன் வயிரூர உண்டு மகிழ்ந்தான்.

செவ்வே-செவ்வையாக.

ஒல்லும்-இயலும்.

வாளா-சும்மா.

கோது-குற்றம்.

1

வின்னக் கழுகும் தேமாவும்
மருவும் பலவும் வாழைகளும்
செந்நெல் வயலும் மலர்த்தடமும்
சேருஞ் சுன்னைத் திருப்பதியில்
மன்னுங் கல்வி சிறிதுடையான்
வறியன் சமையல் வேலைசெயும்
பொன்னன் என்னும் பெயருடையான்
ஒருவன் பொருந்தி வாழ்ந்தனனே

2

செல்வன் ஒருவன் தனையடுத்துச்
செவ்வே சமையல் வேலைசெய்தே
ஒல்லும் வகையாய்ச் சிறிதுபொருள்
உடையான் ஆகி மயிலூரில்
நல்ல குணமும் நற்செயலும்
உடையாள் நாகம் மாவென்னச்
சொல்லும் பெயராள் ஒருபெண்ணை
மணந்து வாழ்ந்தான் சுகமாக

3

அன்னன் ஒருநாள் அன்புடைய
 மாமி வீடு போயிருந்தான்
 பொன்னி மாமி எதிர்கொண்டு
 புகுந்த புதிய மாப்பிளைக்குச்
 செந்நெல் இடியும் சிறுபயறும்
 தேங்காய்த் துருவல் சருக்கரையும்
 மன்னும் இனிய கொழுக்கட்டை
 மகிழ்வாய் அவித்துக் கொடுத்தாளே

4

முன்னம் ஒருநா ஞங்காணு
 மதூரம் முதிர்ந்த கொழுக்கட்டை
 தன்னை நிறைய உண்கின்றான்
 மகிழ்ந்து மாமி தனைநோக்கி
 “என்ன பெயரோ இவ்வுணவுக்
 கிசைத்தல் வேண்டும்” எனவினவப்
 பொன்னி மாமி கொழுக்கட்டை
 இதுதா னென்று புகன்றாளே.

5

நல்ல மாமி பரிந்தளித்த
 உணவை நயந்து விடைபெற்றே
 இல்லம் ஏகும் வழியெல்லாம்
 இனிக்க இனிக்க மறவாமற்
 செல்வ மாமி கொழுக்கட்டை
 தின்னத் தின்ன ஆசையெனச்
 சொல்லிக் கொண்டு நடைகொண்டான்
 துறைசேர் ஆறு தோன்றியதே

6

தோற்றும் ஆற்றைக் கடப்பதற்குத்
 தள்ளிப் பாய்ந்தான் அவ்வேளை
 சாற்றி வந்த கொழுக்கட்டை
 தன்னை மறந்தான் நினைவினிலே
 ஆற்றுக் கட்டை ஆசையெனும்
 பெயருண் டாக அதைச்சொல்லிப்
 போற்றும் மனைவி நாகம்மை
 இல்லம் விரைவிற்புகுந்தானே

7

ஆசை மிகுந்த மனைவிதனை
 அழைத்துப் பெண்ணே யுன்னன்னை
 வாசம் மிகுந்த தோருணவு
 மகிழ்வாய் அவித்துத் தந்திட்டாள்
 பேச நினைக்க வாயுறும்
 ஆற்றுக் கட்டை ஆசைதனை
 நீசென் றறித்தே எனக்கிந்த
 நேரம் தருதல் வேண்டுமென்றான்

8

அன்பு மிகுந்த நாகம்மை
 ஆற்றுக் கட்டை ஆசையெனும்
 இன்பம் மிகுந்த நல்லுணவை
 இந்நாள் வரையும் அறிந்திலனே
 அன்பன் மகிழ்ச் செய்திடுதற்
 கறியேன் என்செய் வேனென்று
 துன்பப் பட்டு யாதொன்றும்
 துணியா திருந்தா ளடுக்களையில்

9

ஆற்றுக் கட்டை ஆசைவரும்
 வருமென் நெண்ணி ஆசையுடன்
 வீற்றங் கிருந்த பொன்னனது
 விரைவில் வாரா விதங்கண்டு
 சாற்று முணவு செய்யாமல்
 வாளா விருந்த தன்மனைமேற்
 சீற்றங் கொண்டு பலமுறையும்
 அடித்தான் ஒன்றுந் தேராதான்

10

தின்னன் புடைய மணவாளன்
 தண்டித் தமைக்கு வருந்தாமல்
 என்னன் புடையார்க் கினியவுண
 வேதென் றறியேன் எனவழுவாள்
 மன்னும் அடிகள் கொழுக்கட்டை
 போல மருவும் என்னுடலில்
 துன்னித் தடித்து வீங்கினவே
 என்று சொல்லித் துயருற்றாள்

11

கோது புரியா நன்மனைவி
 கூறும் மொழிகள் பொன்னனிநு
 காதில் விழுமுன் கண்மணியே
 அதுதான் அதுதான் கொழுக்கட்டை
 பதை தனிலே மறந்திட்டேன்
 பதைக்க அடித்த பொல்லாத
 தீது பொறுத்தே அதையவித்துத்
 தின்னத் தருவாய் எனக்கென்றான்

12

வாய்த்த கணவன் அறியாமை
 மனத்திற் கொண்டு வருந்தாமல்
 நேர்த்தி யான கொழுக்கட்டை
 நிறைய அவித்துக் கொடுத்திட்டாள்
 பார்த்து மகிழ்ந்து வயிரூரப்
 பொன்னன் உண்டான் ; பாரினிலே
 கூர்த்த அறிவி லார்செய்கை
 குற்ற முடைத்தென் பார்பெரியோர்

12. ஆடு கதறியது

சில சைவக்கோயில்களில் ஆடுகோழிகளைப் பலியிடுகிறார்கள். பிள்ளையைப்போல வளர்த்த ஆடுகளைப் பலியிடும் இக்கொடுஞ்செயல் நரகத்துன்பத்தைத் தரும். அறிவிற்குறைந்த மக்களாலே செய்யப்படும் இக்கொடுஞ் செயலை நீக்கும் பொருட்டு இப்புலம்பல் பாடப்பட்டது. தன் மகன் பலி செய்யப்பட்டதை அறிந்த தாயாடு மனமுருகிப் புலம்புகின்றது.

1

ஆசை மகனேயென் அன்பான கண்மணியே
நேசத் துரையே நெடும்பயணம் போனாயோ

2

ஓராறு மாதம் உடம்புநொந்து பெற்றெடுத்த
சீராளா! தெற்குத் திசைப்பயணம் போனாயோ

3

நேராத கோவிலெல்லாம் நேர்ந்து தவமிருந்தே
ஆராத காதலுடன் ஐயோநான் பெற்றெடுத்தேன்

4

கல்லுவைத்த கோவிலெல்லாம் கைகுவித்து
நோன்பிருந்து
செல்வக் குமரா சிறப்புடனே பெற்றெடுத்தேன்

5

ஆரக் கழுத்தழகா அஞ்சனப்பூக் கண்ணழகா
வார நடையழகா மாராப்பு மேனியனே!

—பாஅய் பாஅய்

6

துள்ளு நடையழகுள் சோதி முகத்தழகுங்
கொள்ளுஞ் செவியழகுங் கோமளமே காண்பதெப்போ

7

நீல மயிரழகும் நெற்றிச் செகிலழகுங்
கோல மருப்பழகுங் கோமளமே காண்பதெப்போ

8

பூங்கரும்பே தேனேயென் பொன்னே நவமணியே
தாங்கிச் சுமந்தகுடல் தழலா யெரியுதடா

9

யாழுங் குழலுமெனு மின்பக் குதலைமொழி
நாளும் பொழுதுமினி நான்கேட்ப தெந்நாளோ

10

அம்மா வெனவழைக்கும் ஆசைத் திருக்குரலை
எம்மா தவக்கொழுந்தே நான்கேட்ப தெந்நாளோ

11

புல்லுந் தவிடும்நல்ல பிண்ணாக்குந் தீற்றியுனை
அல்லும் பகலுமவர் அன்பாய் வளர்த்தாரோ

12

அல்லும் பகலுமவர் அன்பாய் வளர்த்ததெலாங்
கல்லுங் கரையக் கழுத்துவெட்டு வெட்டிடவோ

—பாஅய் பாஅய்

13

கும்புரிப் பூணணந்து கிண்கணிப்பொற் றூர்கூட்டி
வம்ப ரலங்கரிக்கப் பார்த்து மகிழ்ந்தேனே!!

14

வன்னப்பொற் றேரேறி மாப்பிளைபோற் சென்றயே
இன்னும் வரக்காணேன் எங்குற்றாய் எங்குற்றாய்

15

பெண்ணை மணந்தெனது பிள்ளைவரு வானென்றே
எண்ணி யிருந்துநா னேமாந்து போனெனெடா

16

காக்கைக் கரைவும் கனாவும் பலித்ததடா
ஆக்கை துடிக்குதடா அடிவயிறு வேகுதடா
—பாஅய் பாஅய்

17

காரியமொன் றின்றியிந்தக் கன்னெஞ்சப்
பேதையர்கள்
மாரியம்மன் கோவிலிலே வாட்பலிக்கு வைத்தாரோ

18

பிள்ளையைப் போல்வளர்த்துப் பின்னையந்தச்
சண்டாளர்
துள்ளித் துடிதுடிக்கத் துண்டாக வெட்டினரோ

19

காலிலொரு பாவி கழுத்திலொரு மாபாவி
கோவி யிழுக்கக் கொடும்பாவி வெட்டினனோ
—பாஅய் பாஅய்

20

கோலி யிழுக்கக் குழறி மனஞ்சிதறி
ஆரை நினைந்தோ வருதாயென் கண்மணியே

21

ஓங்கிய கத்தி விழும்போ துடல்நடுங்க
ஏங்கி யெனைநினைந்தென் னம்மாவோ வென்றாயோ !

22

தூவாரும் மேனி சுழன்று துடிதுடிக்க
ஆவாவென வாய்விட் டையா விறந்தனையோ

23

நெஞ்சந் துடிக்குதடா நினைவுதடு மாறுதடா
பஞ்சிலே தீப்போற் பாழ்வயிறு வேகுதடா

—பாஅய் பாஅய்

24

உன்றன் றசையரிந்தே யோலைக் குடலைகட்டிச்
சென்றுசென்று விறற்றனரோ தின்றுபசி யாறினரோ

25

ஆசாரி மேலோ அதிகாரி தன்மேலோ
மாமாரி மேலோரவின் வன்பழிதான் சேருமடா

26

கொன்றவன் மேலோ கொடுத்தவன் தன்மேலோ
தின்றவன் மேலோவித் தீயபழி சேருமடா

27

வாயில்லாச் சீவன் வதையாதீர் என்றுசொல்ல
வாயுள்ளார் நெஞ்சம் மரமோ கருங்கல்லோ

28

சைவமு மில்லையோ சான்றோரு மில்லையோ
தெய்வமு மில்லையோ வென்மனது தேற்றிடவே

—பாஅய் பாஅய்.

13. காலைப்பொழுது

கூரிருள்-மிகுந்த இருள்.

இனமலர்-கூட்டமான பூக்கள்.

ஏரி-வாவி.

தாமிரம்-செம்பு.

சுடரொளி-வெளிச்சம்.

கிதங்கள்-பாட்டுகள்.

விமலன்-கடவுள்.

உரம்-வலிமை.

விதிமுறை-நியமம்.

உடனலம்-உடம்பு வளர்ச்சி.

கிரணம்-கதிர்.

எரித்திரன்-நெருப்பு.

1

கூரிரு ளகன்றது கூவின கோழி

குருவிக ளெழுந்தன மறைந்தன விண்மீன்
ஏரியிற் றுமரை யினமலர் மலரும்

இறையவன் கோவிலில் மணியொலி கேட்கும்
ஊரினிற் றெழில்புரி மாந்தர்க ளெழுந்தார்

உயர்மரக் கொம்புவிட் டோடின காக்கை
சேர்கிழக் கெனுந்திசை வெளுத்தது மெல்லச்
செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றுனே

2

சீர்பெறு முற்றங்கள் கூட்டுகின் றார்கள்

சிறப்புறச் சாணநீர் தெளித்திடு கின்றார்
நேர்பெறு நறுமணப் புகையிடு கின்றார்

நித்திரை நீங்கியே சிறுவரு மெழுந்தார்
நீரினிற் காண்முகங் கழுவியே கடவுள்

நிறைமலர்ச் சேவடி யிணைதொழு கின்றார்
சேர்கிழக் கெனுந்திசை சுடரொளி பரப்பிச்
செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றுனே.

3

இன்னிசை வீணைகள் மீட்டுகின் றூர்கள்
 ஏற்புடைக் கீதங்கள் ஒதுகின் றூர்கள்
 மன்னிய மலர்வகை சிரிப்பன போல
 வாய்மலர் கின்றன வண்டுக னுதும்
 அன்னங்கள் தாமரை மலர்மிசைத் தாவும்
 அழகிய குயிலினம் மகிழ்வுறக் கூவும்
 செந்நிறக் கதிரெனுங் கரங்களைக் காட்டிச்
 செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றுனே

4

இரவினி லுலகினை மறைத்துவைத் திருந்த
 இருளினைத் துரத்தியே பிடிப்பது போலக்
 கிரணங்க ளெனும்பல கரங்களை நீட்டிக்
 கீழ்த்திசை நின்றுமென் மெல்லெனக் கிளம்பித்
 தருமெரித் திரளெனத் தாமிரத் தாற்செய்
 தட்டம தெனப்பனிப் பகையினைச் சாடித்
 திருவுறு முலகினர் மகிழ்வுற வந்து
 செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றுனே

5

திருவுறு முலகினர் மகிழ்வுற வந்து
 செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்து விட்டான்
 விரைவுட னெழும்புமின் உயிர்த்துணை யான
 விமலனை யன்பொடு விதிமுறை தொழுபோம்
 உரமுற வுடனலப் பயிற்சிகள் புரிவோம்
 ஒதிலும் பாடங்கள் மனமுறப் படிப்போம்
 வருமிந்த நாளைநற் பயன்பெறக் கழிப்போம்
 மற்றிது மீண்டொரு காலும்வ ராதே.

14. புழுக்கொடியல்

மிடா-பெரிய பாளை

இதமான-விருப்பமான

விரவி-கலந்து

ஒக்க-சமமாக

வெல்லம்-சருக்கரை

மருந்து-நோய்க்கு மருந்து

1

பனம்பாத்தி பறித்திடு வோமே—நல்ல
பனங்கிழங்கு கிண்டி யெடுத்திடு வோமே
இனம்இன மாகத் தெரிந்து—பின்பு
எடுத்துரித் துத்தலை வாலை யரிந்து

2

பக்குவ மாக மிடாவில்—வைத்துப்
பாதி மிடாவுக்கு மேற்றண்ணீர் விட்டே
ஒக்க நெருப்பிட் டெரித்துப்—பின்னர்
ஒன்றென் ருகவெடுத் தேயாற வைத்து

3

சூரிய கத்தியி னாலே—குந்தைக்
கோதியே வார்ந்திரண் டாகக் கிழித்து
நாரினிற் கோத்து' நன்றாக—நாளுக்கு
நாட்காய வெயிலிலே வைத்தெடுப் போமே

4

பதமாகக் காய்ந்தபின் னாலே—அவை
பக்குவ மாகக் கழற்றி யெடுத்தே
இதமான தேங்காயின் சொட்டோ—டதை
எடுத்துக் கடித்துச் சுவைத்துண்ணு வோமே

5

பல்லில் லாதகிழ வருக்கும்—மற்றும்
 பலருக்கு முணவாகும் ஒருமுறை சொல்வேன்
 மெல்லிய ஒடியல் முறித்து—உரலில்
 விட்டே யிடித்துப்பின் தெள்ளி யெடுத்து

6

வெல்லமுந் துருவலு மொன்றாய்ச்—சேர்த்து
 விரவிப் பிசைந்து விரும்பி யெடுத்தே
 மெல்ல மெல்லமென்று தின்னச்—சுவை
 மேவிடும் வீரியங் கூடுமென் றுரே

7

உண்ண உண்ணப் புழுக்கொடியல்—வாய்
 ஊறியூறிச் சுவை தேறிடுமே
 வண்ணப் பனங்கிழங் கதுதான்—வேறு
 மருந்துமா மென்றுமுன் சொல்லிவைத் தாரே.

15. ஏருத மேட்டுக் கிரண்டுதுலை

என்னும்

நீலன் கதை

நீழமண்டலத்தின் வடகோடியிலுள்ளது யாழ்நகர். அந்நகரின் குடபாலிலுள்ளது மாவலியூர். அவ்வூரிலே வள்ளுவர் குடியிலே நீலன் பிறந்தான். நீலன் தனது குடியிற்பிறந்த சடையனார் என்னும் பெரியவர் ஒருவரிடம் கல்விகற்றுச் சைவாசாரங்களை அறிந்துகொண்டான். தனது குலத்தை இழிந்த சாதியாக்கியது கொலையும் புலியும் குடியும் என்று உணர்ந்தான். அதனால் நீலன் அம்முன்றையந் தவிர்த்தான். திருநீறு தரித்தான். உருத்திராக்கம் அணிந்தான் ; சிவசிவா என்று சொல்லப் பழகினான். கடவுளைத் தொழுது கொண்டு இனத்தவரிலும் வேறாக நல்லவனாய் வாழ்ந்தான். தனது குடியிலுள்ளாரை இயன்ற அளவு திருத்திவந்தான். உயர்குடிப் பிறந்த வேளாளர், கோயில்களிற் பவியிடுவதையும் புலர்லுண்டும் கள்ளுக்குடித்தும் வருவதையும் எடுத்துப்பேசி இகழ்ந்தான். 'புலாலுண்பவர் வீட்டிலே சோறுண்பதில்லை' என்று ஒரு விரதம் பூண்டான். அழுக்குடையிலே நாகமணியை முடிந்தது போலவும், இப்பியிடையே முத்துப் பிறந்ததுபோலவும் வள்ளுவர் குடியிலே நீலன் சைவனாக விளங்கினான்.

இவனது வீட்டருகிற் பூராயமாமுதலி என்னும் வேளாளர் தலைவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எளிய குலத்தவரை இகழ்வார். திருநீற்றுக் குறிவைப்பார். மிதியடிமேலே திரிவார். பெரிய சபைகளிலே அழகாகத் தேவாரம் படிப்பார். உண்ணுவது புலால்.

முழுக்குநாளில் மிகுதியாகக் கள்ளாக் குடிப்பார்; இறைச்சி புண்பார். நீலனைக் கண்டால் உறுக்கி ஏசுவார். ஒருநாள் அவர்வீட்டில் விருந்து நடந்தது. எல்லோரும் தின்று குடித்து மகிழ்ந்தார்கள். நீலன் உண்ண மறுத்துவிட்டான். எல்லோரும் நீலனை வைதார்கள்.

இன்னொருநாள் முதலியார் வீட்டுச் சமையற்காரன் வீட்டிலின்றிச் சேவலைத் தேடிச்சென்றான். அன்று முதலியார் முழுக்காடும் தினம். சேவல் நீலன் வீட்டிலே மலமுண்டுகொண்டு நின்றது. அதனைச் சமையற்காரன் பிடித்துக் கொண்டுபோய்ச் சமைத்துக் கொடுத்தான். முதலியார் நீராடி உண்டு குடித்து மகிழ்ந்தார். நீலன் முதலியார் வீட்டுக்குப்போனான். “ஐயா” என்றான். முதலியார் “ஆரடா ஈனப்பறையா” என்று அடிக்கப் போனார். நீலன், ‘ஐயா! என்னைச் சிறவேண்டாம். புலையருடைய மலமுண்ணும் கோழிகளை உண்ணுகிறீர்கள். எம்மைப் புலையர் என்று பேசுகிறீர்கள். இன்று நீங்கள் அருந்திய கோழி காலையில் எங்கள் வீட்டில் மலமுண்டுகொண்டு நின்றது. நீர் ஏறுதமேட்டு நிலத்திற்கு இரண்டுதலை இடுவதுபோல நாங்கள் எமது மலத்தைக் கோழிவயிற்றில் ஏற்றிப் பின் உங்கள் வயிற்றில் ஏற்றுகிறோம்’ என்றான். முதலியாருக்கு அருவருப்பும் குமட்டலும் உண்டாயின. உண்டதும் குடித்ததும் எல்லாம் குமட்டியெடுத்தார். இனி ஒரு போதும் புலாலுண்பதில்லை என்று ஆணையிட்டார். நீலனால் முதலியார் திருந்தினார்.

துலை-துலா

பேருன கதை-பொருத்தமான கதை

முடிமன்னர்-சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும் ஆகிய மூவரசர்.

மண்டலங்கள் மூன்று-சேரமண்டலம் சோழமண்டலம் பாண்டி
மண்டலம் என்பன.

மணித்தீவு-இலங்கைத்தீவு.

அங்குள்ளார்-மூன்றுமண்டலங்களிலு முள்ளவர்.

அரக்கர்-இராவணன் முதலாய இராக்கதர்கள்.

இங்குள்ளார்-ஈழமண்டலத்திலுள்ளார்.

குடபால்-மேற்குப் பக்கம்.

ஏறுவளம்-(வளம் ஏறும் என மாறுக) வளம்மிகுந்த.

இசைத்தல்-சொல்லுதல்.

இசை-புகழ்.

முதலாக-தலைவராக.

குடிமக்கள்-வண்ணன், அம்பட்டன், தச்சன், கொல்லன் முதலாய
பதினெட்டுக் குடிமக்கள்.

வைத்தமுறை-சாதிக்கட்டுப்பாடு.

மணமுரசு-மணரிகழ்ச்சிக்குரிய முரசு.

மறுமுரசு-பிணரிகழ்ச்சிக்குரிய முரசு.

மன்னவர் கட்டளை முரசு-அரசுகட்டளைகளை யறிவிக்கும் முரசு.

நாகமணி-நாகரத்தினம்.

உள்ளத்துக் கறுப்பு-மனக்குற்றம்.

கண்மணி-உருத்திராக்கம்.

ஏர் ஆயம்-கமக்காரர் கூட்டம்.

தப்பு-குற்றம்.

செஞ்சூட்டு வாரணம்-சிவந்த தலைப்பூவையுடைய சேவல்.

ஆணம்-குழம்பு.

ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டுதுலை இடுதல்-நீர் ஏறாத மேட்டு நிலத்
துக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுவோர் கிணற்றுநீரை இறைத்து ஒருகுண்டில்
நிரப்புவர். மின்பு அக்குண்டிலிருந்து மேட்டிற்குப் பாய்ச்சுவர்.
கிணற்றுக்கு ஒருதுலையும் குண்டிற்கு ஒருதுலையுமாக இரண்டு
துலை வேண்டப்படுதலினாலே 'ஏறாதமேட்டுக்கு இரண்டுதுலை'
எனப்பட்டது.

குமட்டல்-சரத்தியெடுத்தல்.

சூளுறவு-சபதம்.

1

ஏறுத தனி மேட்டுக்
கிரண்டுதுலை யிட்டிறைக்கும்
பேரூன கதையுரைப்பேன்
பிள்ளைகளே கேட்டிடுவீர்

2

மானமுள்ள முடிமன்னர்
மண்டலங்கள் மூன்றினுடன்
தானுமொரு மண்டலமாய்த்
தனிவிளங்கும் மணித்தீவு

3

இங்குள்ளார் வாளரக்கர்
ஆண்டதென்று வடுவுரைக்க
இங்குள்ளார் சிவபூமி
என்றுயர்த்தும் மணித்தீவு

4

அத்தீவின் வடகோடி
அங்கனொரு செல்வநகர்
எத்திசையும் புகழ்ந்துரைக்கும்
யானுரைக்க விடமில்லை

5

சூறுமந்தச் செல்வநகர்க்
குடபாவி லொருபாவில்
ஏறுவள மாவலியூர்
என்றிசைக்கு மிசைமலியூர்

6

வேளாளர் முதலாக
 வெவ்வேறு குடிமக்கள்
 வாழ்வார்கள் முன்னொளில்
 வைத்தமுறை வழுவாமல்

7

மணமுரசும் மறுமுரசும்
 மன்னவர்கட் டனைமுரசங்
 குணமுடனே கொட்டுமுது
 குடியாளர் குடிசைதனில்

8

நாறுமழுக் குத்துணியுள்
 நாகமணி யடைந்ததுபோற்
 கூறுபுலா லிப்பியிடைக்
 குலமுத்துப் பிறந்ததுபோல்

9

வள்ளுவர்தங் குடிவாழ
 வந்துதித்தா னொருமைந்தன் ;
 எள்ளலிலா முற்றவத்தின்
 இயலோடு மறிவோடும்

10

பெற்றோர்கள் நீலனெனப்
 பெயரிட்டார் சிற்சிலநூல்
 கற்றனே யுள்ளத்துக்
 கறுப்பில்லா வொருவரிடம்

11

சுடையன ரென்றுரைக்குந்
தங்குலத்துப் பெரியவர்பால்
அடையவே சைவநெறி
ஆசாரங் கேட்டுணர்ந்தான்

12

திங்குலத்தைத் தீண்டாத
சாதியாக் கியதெல்லாம்
வெங்கொலையும் கொடும்புலையும்
மிகுகுடியு மென்றுணர்ந்தான்

13

பொல்லாத குடியோடு
புலான்மிசையுந் தொழில்விட்டு
நல்லார்கள் தொடர்புடனே
நாளுமவ னுயர்கின்றான்

14

வடிவினிலே வெண்ணீறு
வாக்கினிலே சிவசிவா
கடியகொலை புலையில்லை
கழுத்தினிலோர் கண்மணியே

15

காலையிலே எழுந்திடுவான்
கடவுளடி கைதொழுவான்
வேலையிலே குறைவில்லை
வேறுக வொழுகிடுவான்

16

கொலைபுலையுங் கட்குடியுங்
குடிக்காகா தனவென்றே
நிலையான சன்மார்க்க
நெறியெல்லா மெடுத்துரைப்பான்

17

கோயிலிலே யாடுகளைக்
கோழிகளைக் கொண்டுபோய்
வாயிலிலே வெட்டுமிந்த
வழக்கமென்ன அநியாயம்!

18

புலையரென வெமைத்தீண்டார்
புறம்பழிப்பார் புலையர்விடும்
மலமுண்ணும் கோழிகளை
வதைத்துண்ணல் வல்வினையோ!!

19

அம்மா வெனவலற
ஆருயிரைக் கொன்றருந்தும்
இம்மா னுடருக்கும்
இரக்கமுண்டோ வென்றயர்வான்

20

வேளாள ரென்றாலும்
வெடுக்குப் புலான்மிசைவோர்
கீழான புலையரினுங்
கீழானோ ரென்றிகழ்வான்

21

உளனுண்பா ரெவரெனினும்
அவர்வீட்டி லொருநாளும்
யானுண்ணேன் சிவனானை
என்றெடுத்தா னொருவிரதம்

22

அங்கவன்வாழ் சிறுகுடிசைக்
கணித்தாக மாளிகையிற்
சங்கையுறு வேளாளர்
தலைவரென வொருவருளர்

23

ஏராயம் புடைகுழ
இருந்துதன்னைப் புளுகுதலாற்
பூராய மாமுதலி
யெனப்புகஸ்வர் அவர்பெயரே

24

தன்குலமே யுயர்ந்தகுலம்
தானேமே லென்றிடுவார்
புன்குலத்தார் தமைக்கண்டாற்
புலிபோலப் பாய்ந்திடுவார்

25

வெண்ணீற்றுக் குறிவைப்பார்
மிதியடிமே லேதிரிவார்
உண்ணுவது கொடியபுலால்
உரைப்பதெலாம் பொல்லாப்பே

26

படித்திடுவார் தேவாரம்
பாமரர்கள் பெருஞ்சபையில்
இடித்திடுவார் சிவன்கோயில்
எண்ணெய்முழுக் காடிநாள்

27

நீலனைவீ தியிற்கண்டால்
நில்லடா வென்றுறுக்கிச்
சாலவுமே வைதிடுவார்
சைவமோ தம்பியென்பார்

28

அன்றொருநா எவர்வீட்டில்
அமளிபெருங் குமளிவரத்
தின்றுகுடித் தினசனங்கள்
திருந்துவிருந் தருந்தினரே

29

நீலனையும் புலாலுணவு
நெருக்கியுணச் சொன்னார்கள்
சாலவது கூடாது
தப்பென்ற நெப்பொழுதும்

30

தீயினிலே விழுந்தவர்போற்
றிடுக்கென்று துள்ளினார்;
வாயினிலே வசைபாடி
மங்களமும் பாடினார்

31

நான்நடிந்தை நம்முடைய
சோறுதான் உண்கின்றேன்
ஊன்மிசைந்த உணவையென்றும்
உண்ணேனென் றோடினான்

32

இன்னொருநாள் முதலியார்
எண்ணெய்முழுக் காடுநாள்
என்னகறி யென்றுவந்தான்
இரக்கமிலா மடைவேலன்

33

செவ்வரத்தம் பூப்போலுஞ்
செஞ்சூட்டு வாரணத்தை
அவ்விரத்தஞ் சிந்தாமல்
அடியடா வென்றுரைத்தார்

34

ஆணஞ்செய் கறியுஞ்செய்
அரியதொரு பொரியல்செய்
வேணுமென்றற் குடிக்கலாம்
மிகுமதுரச் 'சூப்பு'ச்செய்

35

தேடுகிறன் தேடுகிறன்
செஞ்சூட்டுச் சேவல்தனை
ஓடுகிறன் நாற்றிசையும்
ஓரிடமுங் காணவில்லை

36

நீலன்வீட் டயலினிலே
 நிறைவடலிக் கூடலுக்குட்
 காலையிலே கழித்தமலம்
 கால்கிளறி யுண்டதம்மா !

37

வாயினிலே யீர்க்கரிந்து
 மாட்டியதைக் கொன்றுரித்துத்
 தீயினிலே வறுத்தவித்துச்
 செய்துவைத்தான் சொன்னபடி

38

மற்றவரும் முழுகிப்போய்
 வாயார வுண்டுவிட்டுச்
 சற்றுறக்கம் வரச்சாய்ந்தார்
 சாய்வுநாற் காலியிலே

39

ஐயாவென் றெருசத்தம் ;
 ஆரடா வென்றெழுந்தார் ;
 கையிலே கோலெடுத்தார்
 கண்டவுடன் நீலனையே

40

புலையரென்றே யெமைக்கழிப்பீர்
 புலையர்தம் மலமுண்டு
 நிலையுண்ட சேவல்தனை
 நீருண்ட ரின்றென்றான்

41

ஏருத மேட்டினுக்கே
 இரண்டுதுலை யிட்டதுபோல்
 நாறுகின்ற மலமதனை
 நாங்கோழி வயிற்றேற்றி

42

நயிந்தைவயிற் றேற்றுகின்றோம்
 நாங்களதை யறியாமல்
 உயர்ந்தகுலம் நாமென்ப
 துண்மையோ வுரைக்கவென்றான்

43

அப்பொழுதே முதலியார்க்
 கருவருப்புங் குமட்டலுமாய்க்
 குக்கி யெக்கிக் கக்கினார்
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்

44

இன்றுவிட்டேன் கொண்டலடி
 யென்னனை யுன்னனை
 என்றுமினிப் புலாலுண்ணேன்
 என்றுரைத்தார் குளுறவே.

16. இலங்கை நீர்வளம்

இலங்கையின் நீர்வளம், கதிர்காமம், கோணமலை வெந்நீர்க்கேணிகள் என்னும் இப்பகுதிகள் புலவர் செய்த இலங்கைவளம் என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. புதிய உவமை நயங்களும் அன்புச் சுவையும் உடையன.

எஃகிய பஞ்சினைப் போலத்—தமிழ்
எல்லாள் மன்ன. னிருதயம் போல
வெஃகிய வெண்முகிற் கூட்டம்—இந்து
வெண்டிரை மேயவெ முந்திடு மன்றே (1)

நயாத வற்சரின் வெளவி—நல்ல
இரவலர்க் கீகின்ற புரவலர் போல
ஓயா வுவர்க்கட லள்ளி—மிக
வுண்டு திரண்டு புரண்டெழு மேகம் (2)

கல்லா தவர்மனம் போல—அன்றிக்
கடுகணைக் குகைவரு கணையிருள் போல
அல்லா தழுக்காறு கொண்டோர்—மனம்
ஆமென வேயிருண் டங்குகூல் கொண்டே (3)

செங்கதி ரோன்தனை யெள்ளி—நின்று
சிரிப்பது போல விடையிடை மின்னி
அங்கவ னோடறை கூவி—எதிர்த்
தார்ப்பது போல விடித்துமு முங்கும் (4)

ஓகம்மலை கன்மலை போலப்—பெருங்
காண்டா மிருக நிரைகளைப் போல
மைம்மலி ராவண னேவும்—மூல
மாபல மென்னவும் வந்து குவிந்து (5)

வேறு

பாத பங்கய மலையின் மீதினும்
பகரு பேதுரு மலையின் மீதினும்
ஒது கதிரைமா மலையின் மீதினும்
உயர்ந்த வன்னியா ரணிய மீதினும் (6)

பார்த்தி டாதகட் டோகை யாலிடப்
பாம்பொ டங்கிடக் காந்தள் வாய்விட
வேர்த்த வெம்மைபோய் வளிகு ளிர்ந்திட
வேறு வேறுபோய்க் கால்க னூன்றியே (7)

கொடை மடம்படுங் குமண மன்னவன்
கூறு சித்திரப் புலவ னுக்கருள்
மடைதி றந்திடுங் கொடைவி தங்கள்போல்
வயிறு னைந்துமா மழைசொ ரிந்தவே (8)

அரசு நீழலிற் புத்த மாமுனி
ஆறு வற்சரம் பெற்ற யோகினைப்
பரவு பாரினுக் கருளு மாறுபோற்
பாத பங்கயத் தருவி பாயுமே (9)

ஏசு வென்றிடும் ஞான பண்டிதன்
ஏறி மாமலைக் கூறு நீதிபோற்
பேசு மாமுகிற் சொரிய வாங்கியே
பேது ருமலை யருவி பாயுமே (10)

உண்ட செந்தமிழ்ச் சைவ நூலமு
தோங்க நல்லைவந் தருளு நாவலன்
கண்ட னப்பிர சங்க மாமெனக்
கதிரை மாமலை யருவி காலுமே (11)

குக்கி புக்கவை யருவ ருப்பினற்
கொட்டி விட்டிடுங் கொள்கை போலவே
மைக்கண் மாமழை வழங்கு வாரினீர்
மலைக்க ணின்றிழு மென்னப் பாயுமே (12)

வேறு

ஒடுமா தங்கமே உருளுமா தங்கமே
வீடுமா நாகமே வீழுமா நாகமே (13)

வேறு

சுரிந்த வேங்கை முரிந்த கோங்கு
தகர்ந்த சாந்து விழுந்தவே
யிரிந்த மிருக மெழுந்த பறவை
இழிந்த அருவி கழிந்தவே (14)

உருண்ட சிலைகள் ஒழிந்த வவல்கள்
உயர்ந்த மேடு பதிந்தவே
வெருண்ட கராடி விளிந்த வரவு
மிகுந்த வருவி பாயவே (15)

வேறு

பூங்கு றிஞ்சி முகட்டினி லேறிப்
பொழிந்த தெள்ளமு தாகிய வெள்ளம்
பாங்கி லாதப ரத்தையை நாடிப்
படரு வோரிற் படர்ந்தது பள்ளம் (16)

முன்னை பூத்திடு முல்லையிற் போன
முளரி பூத்திடு மருதத்திற் போன
புன்னை பூத்திடு நெய்தலிற் போன
போகும் போகுந் துறைதொறும் போன (17)

செப்பு மத்தளங் கொட்டுங் கரம்போற்
 சிறைய சைத்துச் சிரலினம் மேவும்
 கொக்கு நாரையும் மீனினங் கொத்திக்
 கொண்டெ ழூந்து விழுங்கி விக்கும்மே. (18)

மங்க லந்திகழ் மாப்பிள்ளை மார்வர
 மாமன் பக்கம் வரவெதிர் கொள்ளல்போற்
 பொங்கு வெள்ளப் புதுமண நீர்வரப்
 புரளு மீனிரை போயெதிர் கொள்ளுமே (19)

வேறு

அடுக்கு னெண்டு குடைகள் பிடிக்க
 ஆலவட்டந் திருக்கை யெடுக்க
 நடுக்குஞ் சுறவு நாந்தக மேந்த
 நல்ல கணவாய் கவரி யிரட்ட (20)

முன்னே யாமை பரியஞ் சுமக்க
 முரல்கள் சின்ன மூதி நிற்க
 மன்னு திரைகள் முழுவ மியம்ப
 வாரி மணக்கும் நதியையே (21)

17. கதிர்காமம்

அதிரவரு மாணிக்க கங்கைதனில் மூழ்கி
 அன்பொடு சிவாயவென வருணீறு பூசி
 முதிருமன் பால்நெஞ்ச முருகவிழி யருவி
 முத்துதிர மெய்ப்புளக மூரவுரை குளறப்
 புதியசெந் தமிழ்மாலை புகழ்மாலை சூடிப்
 பொருவில்கந் தாசுகந் தாவென்று பாடிக்
 கதிரைமலை காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
 கர்ப்பூர வொளிகாணாக் கண்ணென்ன கண்ணே

விதிவரைந் திடுபழைய வினையோடி மாயு
 மிழுகொடும் பிணிசோக விதமான் தேயு
 மதியொடங் காரகன் முதலான கோளு
 மருவிடும் பகையொடு மாறான நாளும்
 அதிசுகந் தருஞான வழியான கூறும்
 அளவிலன் பூறுமல மணுகாம லோடுங்
 கதிரையென் றோதுமலை கண்டகண் கண்ணே
 கர்ப்பூர மெய்ச்சோதி கண்டகண் கண்ணே.

ஆடிவேல்

பூதியணி வேதியர்கள் ஆதியடி யார்கள்
 போற்றிவர மங்கல வியம்பல முழங்கச்
 சோதிவிரி வெள்ளிமணித் தேரின்மிசைத் தோன்றிச்
 சூர்னூர மோடுகடல் வாரிதொலை வாக
 மோதியெழு மாயமலை யாறுதுகள் போக
 முன்னுமுரு கேசனுயர் முத்துமணி வைவேல்
 வீதிவழி யாகவரு மாதியுலாக் காணும்
 விழிகள்கதிர் விழிகள்மணி விழிகளொளி விழிகள்.

கோணமலை வெந்நீர்க் கேணிகள்

காதலனைப் பிரிந்தவளின் மனம்போல வொன்று
 கவிபாடிப் பரிசுபெறான் மனம்போல வொன்று
 தீதுபழி கேட்டவன்தன் மனம்போல வொன்று
 செய்தபிழைக் கழுங்குமவன் மனம்போல வொன்று
 நீதிபெற வேழைதயர் மனம்போல வொன்று
 நிறைபழித்த கற்புடையாள் மனம்போல வொன்று
 காதாமூக் காறுடையான் மனம்போல வொன்று
 கனலேறு மெழுநீர்க் ஞாண்டுகன்னி யாயில்

18. இலவு காத்த கிளி

அழகிய பச்சைக் கிளி ஒன்று ஓர் இலவமரத் திற் குடியிருந்தது. ஒருநாள் அவ்விலவமரம் அரும்பு கட்டக் கண்டது. 'இவ்வரும்பு அலராகிப் பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கணியும்போது இனிதாக உண்பேன்' என்று நினைவுகொண்டு மகிழ்ந்தது. காலையும் மாலையும் பார்த்துப் பார்த்து வாய் ஊறியது. ஒருநாள் இலவங்காய் பச்சை நிறம் மாறிப் பழுக்கத்தொடங்கிற்று.

கிளி, தனது இனசனத்துக்கு எல்லாம் விருந்து சொல்லி வைத்தது. காலையில் எல்லோரையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தது. அதற்கிடையிற் பழம் வெடிக்கப் பஞ்சு பறந்தது. கிளியும் அதனுடைய விருந்தாளிகளும் ஏமாற்றம் அடைந்தன. கிளி மிகவும் வருந்தியது. விருந்தாளிகள் வெட்கிச் சென்றன. இவ்வாறு பயன் இல்லாதனவற்றைப் பயன் உடையன என்று விரும்பி ஏமாற்றம் அடைகின்றவரை 'இலவு காத்த கிளி' என்று உலகோர் கூறுவர்.

செந் தீ-சிவந்த நெருப்பு.

பொதுளி-நிறைந்து.

மஞ்சு-மேகம்.

கதிர்-தினைக்கதிர்.

மலடு-கன்றிழை பசு.

துஞ்சாது-நித்திரை செய்யாது.

உள்ளீடு-உள்ளே இருக்கும் அரிசி.

பதர்-சப்பி.

குவை-குகியல்.

1

செந்தியின் நாப்போலச் செழுந்தளிர்க ளீன்று திருமாலின் நிறம்போலப் பசியதழை பொதுளி நந்தாத நெடுந்தெருப்போற் கிளைகள் பல வோச்சி நடுக்காட்டி லோரிலவ மரமவளர்ந்த தன்றே

2

மஞ்சுதொட வளர்ந்தவந்த விலவமர மதனில்
மரகதமா மணிபோலப் பசுமைநிறம் வாய்ந்த
கொஞ்சுமொழிக் கிஞ்சுகவா யஞ்சுகமொன் றினிதே
குடியிருந்து நெடுநாளாய் வாழ்ந்துவந்த தன்றே

3

அங்கொருநா ளிலவமர மரும்புகட்டக் கண்டே
அலராகிப் பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கனியும்
இங்கிதனைக் கவ்வியெடுத்தென்காலே கரமாய்
ஏந்திமகிழ்ந் தேபுசிப்பே னெனநினைந்த தன்றே

4

காலையிலே யெழுந்துசெயுங் கடமைகளை முடித்தே
கடவுளடி கைதொழுது கதிரெடுக்கப் போகும்;
மாலையிலே திரும்பிவந்து மற்றதனைப் பார்த்து
வாழூறிக் கனியாக வரட்டுமென மகிழும்

5

எண்ணுமலர் பிஞ்சாகிக் காயாகித் தூங்க
இனியென்ன பழுத்துவிடு மெடுத்துண்பே னென்றே
கண்ணையிமை காப்பதுபோல் நாடோறும் நம்பிக்
காத்துவந்த திரவுபகல் காதலித்துக் கிளியே

6

வறியதொரு மகன்குதிரைப் பந்தயத்திற் காசு
வந்துவிழும் வந்துவிழு மென்றுமகிழ் வதுபோல்
பிறிதுநினை வொன்றுமின்றி யாசைமிகு கிள்ளைப்
பிள்ளைமகிழ்ந் திருந்தங்கே பேணியதைப் பார்த்தே

7

நன்றுவரும் பழமெடுத்து நானுமின சனமும்
நயந்துவிருந் தருந்துகின்ற நல்லபெருந் திருநாள்
என்றுவரு மின்றுவரும் நாளைவரு மென்றே
எண்ணியிருந் ததுமலடு கறக்கவெண்ணு வார்போல்

8

பச்சைநிறம் மாறியந்தப் பழம்பழுத்த போது
பைந்தார்ச்செம் பவளவிதழ்ப் பசுங்கிளியும் பார்த்தே
இச்சையுடன் தன்னுடைய வினசனத்துக் கெல்லாம்
என்வீட்டிற் பழவிருந்து நாளையென வியம்பி

9

துஞ்சாது விழித்திருந்தே யதிகாலை யெழுந்து
சொல்லிவைத் தோரையுங் கூட்டிவரும் போது
பஞ்சாகிக் காற்றுடனே பறந்ததுவே வெடித்துப்
பைங்கிளியார் போற்றிவந்த முள்ளிலவம் பழமே

10

அந்தோவக் கிளியடைந்த மனவருத்த மெல்லாம்
அளவிட்டுச் சொல்லமுடி யாதுவிருந் தாக
வந்தகிளை மிகநாணி வெறுவயிற்றி னோடு
வந்தவழி மீண்டதுவே சிந்தைபிறி தாகி

11

உள்ளீடு சிறிதுமில்லாப் பதர்க்குவையை நெல்லென்
றுரலிட்டுக் குத்தவெறு முமியான வாபோல்
இல்லாத பயன்விரும்பி ஏமாந்த பேரை
இலவுகாத் திட்டகிளி யென்பருல கோரே.

19. செந்தமிழ்த் தாய்

எம்மை அன்புடன் பெற்றுவளர்த்த தாய்க்கு எவ்வளவு அன்பும் நன்றியும் உடையேமாயிருக்கின்றோம். அதுபோலவே, அறிவாகிய பால்தந்து பெரியோராக வளர்த்து வருகின்றவள் அருமைத் தமிழ்த்தாய் ஆவாள். ஆங்கிலம், சிங்களம் முதலிய வேற்றுமொழிகளைக் கற்று எங்கள் பழைய சிறந்த பழக்க வழக்கங்களை நீக்கிவிட்டோம். தமிழ் ஆசாரங்களையும் உயர்ந்த அறிவின்பங்களையும் உறுதிமொழிகளையும் தமிழ்த்தாய் வைத்திருக்கின்றாள். தமிழ்மொழியைப் படித்தால் அவைகளை யறிந்து இவ்வுலகிற்பெரியோராக வாழலாம்.

1

செந்தமிழ் மக்களே வாரீர்—எங்கள்
தெய்வத் தமிழ்மொழிச் சீரினைத் தேரீர்
அந்தமி லெம்மொழி மாதா—படும்
அல்லலைத் தீர்க்க அறிவுவ ராதா —செந்.

2

முச்சங்கத் தரியனை யேறி—மன்னர்
முடிதொட்ட மூவரும் அடிதொட்டுப் போற்ற
விச்சையா லரசாண்ட மாதா—அவள்
வேதனை தீர்க்க விரக்கம்வ ராதா —செந்.

3

இன்னமு தோதெளி தேனே—என
எஞ்செவிக் கினிக்கின்ற மொழியெது தானே
அன்னை மொழிதனை நாமோ—வெறுத்
தருவருத் தவமதித் திடலழ காமோ —செந்.

4

சிந்தையிற் றேனமு தூறி—நாவில்
தித்தித்துத் தித்தித்துச் செவிவழி யேறி
வந்து கனிந்திருள் கீறி—எம்மை
வாழ்விக்கும் மொழியினை மறப்பதோ மீறி—செந்.

5

வேற்று மொழிகளைக் கற்றோம்—எங்கள்
மெய்யான முதுசொத்தை விலைபேசி விற்கோம்
ஆற்றிலே புளிகரைத் திட்டோம்—ஐயோ
அருமந்த தமிழினை யறியாது கெட்டோம்—செந்.

6

நற்றமிழ் ஒதுதல் விட்டோம்—பண்டை
நடையுடை பாவனை நன்னெறி விட்டோம்
மற்று மயன்மொழி தொட்டோம்—முந்தை
மறைநெறி சாதி சமயமுங் கெட்டோம் —செந்.

7

ஏதமில் தமிழன்னை வாடச்—சற்றும்
இசையா மொழிக்கள்ளி யிறைத்தோமே நீட
மாதா பசிபுவி மீதே—மகன்
மாதானஞ் செய்கின்ற வாரிது சூதே —செந்.

8

வானத்தைக் குத்தி யிளைத்தோம்—நல்ல
வழியிருக் கப்பாழுங் குழியிற்றி னைத்தோம்
கானலை நீரென நம்பிக்—கால்கள்
கடுத்திட வோடிக் களைத்தோமே வெம்பி—செந்.

9

உமிக்குத்திக் கைசலித் திட்டோம்—நல்ல
உணவிருக்க விடமுண் டன்றோ கெட்டோம்
அமைத்திட்ட பாற்பசு விட்டோம்—ஐயோ
ஆகா மலடு கறந்திளைத் திட்டோம் —செந்.

10

மெய்ந்நெறிச் சுகவாழ்வு போச்சே—எங்கும்
வீரை வாரமி னுக்குக ளாச்சே
மையற்பே ராசைக்கை வீச்சே—தியும்
வாய்த்தவி டும்போன வாறினி யேச்சே —செந்.

11

ஐம்புலச் செம்புலம் வேண்டில்—நேரில்
அருந்தமிழ் மனைவாழ்க்கை அறநெறி வேண்டில்
செம்பொரு ளின்பமும் வேண்டில்—தெய்வத்
திருவள்ளு வர்மொழி சிந்தைசெய் வீரே

12

எங்குள நீதியு மீண்டி—ஓதி
இருமைக்கும் பெருமைக ளெய்திட வேண்டில்
மங்கல மறைமொழி ஒளவை—அவள்
மந்திர வாய்மொழி மனங்கொள்ளுஞ் செவ்வே
—செந்.

13

அறிவு நிரம்பிட வேண்டில்—உண்மை
அன்பு மருளும் அடக்கமும் வேண்டில்
உறுதிப் பொருள்பெற வேண்டில்—எங்கள்
ஒண்டமிழ் நூல்களை யோதிடு வீரே —செந்.

5

14

மீனமும் வீரமுஞ் சேரும்—செம்மை
 மாறாத வாழ்க்கையு மாண்மையுஞ் சேரும்
 ஞானமும் வீடுங்கை கூடும்—எங்கள்
 நற்றமிழ் நூல்களை யோதிடு வீரே —செந்.

15

இரவு விடிந்தது கேளீர்—தமிழ்
 இளவள ஞாயி றெழுந்தது பாரீர்
 பரவுதற் கோடிநீர் வாரீர்—வந்து
 பணிமின்கள் படிமின்கள் பயமில்லைப் பாரீர்—செ.

20. மனம்நிறைந்த செல்வன்

இலங்கையிலே பெரிய ஆறு மகாவலிகங்கை. அதன் கரையில் ஒருசிறு குடிசை உண்டு. அக்குடிசையில் மாவரைத்து வாழ்க்கைநடத்தும் வீரன் என்னும் பெயருடைய ஒருவன் இருந்தான். அவன் நற்குணமும் நற்செயலும் உடையவன். ஒருநாள் அவன் வேலைசெய்யும்போது 'நான் ஒருவரோடும் பொறுமை கொள்ளேன்; என்மீதும் ஒருவரும் பொறுமை கொள்ளார்; எனக்குக் கடன் இல்லை; கவலையில்லை; நோய் இல்லை; என் மனைவியோடும் பிள்ளைகளோடும் ஒற்றுமையாக வாழ்வேன்' என்று சொல்லி இன்பமாய்ப் பாடினான். அதை அங்கே வந்து அயலில் நின்ற இலங்கையரசன் கேட்டான். கேட்டவன், வீரனுக்குக் கிட்டச்சென்று "இலங்கையரசனாகிய நான் உன்மேற் பொறுமை கொள்ளுகின்றேன். உன்னைப் போல மகிழ்ச்சியும், ஆறுதலும் எனக்கில்லை; நீ கவலையில்லாமல் இன்பமாயிருக்கும் இரகசியத்தை எனக்குஞ் சொல்லவேண்டும்", என்று கேட்டான். வீரன் அந்த உண்மையை விரித்துரைத்தான். மன்னனும் 'சிந்தையின் நிறைவே குறையாத செல்வம்' என்பதை அறிந்து வீரனைப் பாராட்டி யரண்மனைக்குச் சென்றான்.

பூ-பொலிவு.

பொழில்-சோலை.

பூதரம்-மலை

தேவிலங்குந் தலம்-கடவுள் இருந்து அருள்செய்யும் கோயில்கள்.

திரு-இயற்கையழகு.

உரு-செயற்கையழகு.

வரன்றி-வாரிக்கொண்டு.

சுசி-சுத்தம்

தூவமரும்-தூய்மையுடைய.

காயம்-உடம்பு.

கடிமனை-காவலையுடைய வீடு.

அழுக்காறு-பொருமை.

மயல்-மயக்கம்.

யான் தீயாவேனோ-நான் உன்னைப்போலக் கவலையின்றி இருப்பேனோ.

மனப்பூரணம்-மனநிறைவு.

1

பூவிலங்கும் பொழிலிலங்கும் பொன்னிலங்கும் என்றும்
புகழிலங்கும் வளமிலங்கும் பூதரமு மிலங்கும்
தேவிலங்குந் தலமிலங்குந் சீரிலங்குந் குன்றத்
திருவிலங்கும் உருவிலங்குந் தென்னிலங்கை நாடு

2

அணிதிகழு மந்நாட்டில் ஆருயிருக் குயிராய்
அமுதநிகர் புனல்பெருக்கி யலையிருபாற் சுருட்டி
மணிவரன்றிப் பொன்கொழித்து மரமுருட்டிக் குன்று
மாவலிகங் கைப்பெயர்கொள் வரநதிபாய்ந் திடுமே

3

அந்நதியி னொருகரையில் ஆருநனி விரும்ப
அழகுடனுஞ் சசியுடனு மமைவுடனுங் கீற்றுத்
தென்னிலையால் வேய்ந்துமலர்த் தெய்வமணங் கமழுஞ்
செல்வமலி சிறுகுடிசை யொன்றுதிகழ்ந் திடுமே

4

தூவமருஞ் சிறுகுடிவீற் பலகால மாயோர்
தொழிலாளன் வீரனேனச் சொல்லுபெய ருடையோன்
மாவரைத்துச் சீவனஞ்செய் மனநிறைந்த செல்வன்
மறந்துமொரு பொல்லாங்கு மற்றவர்க்குச் செய்யான்

5

சூடிகெடுக்கு மதுவருக்க மொருநாளுங் குடியான்
கூறுமழுக் காரொருவ ரோடென்றுங் கொள்ளான்
கடும்பிணிபோ லுடலழிக்குங் கடன்பட்டு மறியான்
காயத்துப் பிணியறியான் கவலைசற்று மறியான்

6

வெறுத்துரையான் ஒருஞான்றும் வெடுவெடுப்புக்
கொள்ளான்
வேலைசெய்வான் நெற்றிவரு வேர்வைநிலம் விழவே
மறுத்துரையாக் கற்புடைய மனைவியொடும் மூன்று
மக்களொடும் மகிழ்வினோடும் வாழ்ந்துவர லானான்

7

காலையிலே யெழுந்திடுவான் கடவுளைக்கை தொழுவான்
கடிமனையிற் செயக்கடவ கடமையெலாஞ் செய்வான்
வேலையிலே முயன்றிடுவான் வேலைசெய்யும் போது
மென்மதரப் பாடல்பல விருப்பினுடன் படிப்பான்

8

இங்ஙனமோர் நாள்வீரன் மகிழ்வோடும் நாடி
ஏற்றதொழில் செய்திடுங்கா லெடுத்துரைப்பான் பாடி
அங்கொருவ ரோடுமியான் அழுக்காறு கொள்ளேன்
அயலாரு மென்மீதி லழுக்காறு கொள்ளார்

9

கூடனில்லை கவலையில்லை கடும்பிணியு மில்லை
காதலுறு விருந்தினரை யாதரவு செய்வேன்
உடனாக வுதவிபுரி மனைவிமக்க ளோடே
ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்திடுவே னெக்காலு முண்மை

10

இனிமையுடன் பாடியதை யயல்நின்று கேட்டான்
இலங்கைநக ரரசாட்சி செய்திடுமோர் மன்னன்
நனிமகிழ்ச்சி யுடன்வன்பால் நடந்தவனை விளித்து
நண்பாநீ சொன்னதொன்று நானொப்ப மாட்டேன்

11

அயலார்கள் அழுக்காறு கொள்ளார்க ளென்றாய்
அதுமுழுதும் தவறுன்மேல் அழுக்காறு கொள்வேன்
மயலாகு முளமுடையேன் மாவிலங்கை நகர்க்கு
மன்னவன்யான் உன்போல மனமகிழ்ச்சி யில்லேன்

12

அப்பாநீ எப்போதும் மனமகிழ்ச்சி யாக
அலுவல்செயு மிரகசிய மறியவுரைத் திடுவாய்
இப்பூமி யரசாரும் மன்னவன்யா னென்னும்
எள்ளளவும் மகிழ்ச்சியிலேன் யான்நீயா வேறே

13

தலையிருந்த பணையோலைத் தொப்பிதனைக் கழற்றிச்
சற்றேபுன் சிரிப்புடனுந் தாழ்மையொடும் மொழிவான்
அலையிருந்து பெருகுமிந்த மாவலியா மாறு
அன்னைதந்தை யாகுமிந்தக் குடிசையென தாட்சி

14

என்னிடத்தே யன்புடையா ளென்மனைவி தானும்
ஏவல்வழி நின்றிடுவா ரெனதுமக்க ளெல்லாம்
அன்னவர்க்குச் சோறுதரு மென்னுடைய வேலை
அடிமையில்லை அடிமையில்லை சுதந்திரனாய் வாழ்வேன்

15

என்றுரைத்த மொழிகேட்டு மன்னவனுஞ் சொல்வான்
 எனதுமுடி யுனதுதலைப் பாகைக்கொப் பாமோ
 நன்றுனது மனமகிழ்ச்சி நான்நீயா வேளோ
 நானுறையும் மாளிகையுன் குடிசைக்கொப் பாமோ

16

இங்கொருவ னுன்மேலே எரிச்சலுற நென்றே
 இனியொருபோ துஞ்சொல்லே விறையவனீ யாமாற்
 பொங்குமனப் பூரணமே பொன்றாத செல்வம்
 போய்வருவே நென்றுரைத்து மன்னவன்போ
 யினனே.

‘செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே’

‘போதும் என்ற மனமே பொன்செய்யும் மனம்’

21. நூருண்டு வாழ்தல்

பெரியோர் சொன்ன சுகாதாரப் பழக்க வழக்கங்களைக் கைக்கொண்டு நடந்தால் நாங்கள் நோயில்லாமல் நூறு ஆண்டுகள் வாழலாம். இந்தப் பாடல்களில் ஒருவர் கைக்கொண்டு நடக்கத்தகுந்த சுகாதார விதிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

விதி—ஒழுங்கு.

நுவலுகின்றேன்—சொல்லுகின்றேன்.

கவனமாய்—கருத்தாய்.

இயற்கை மாறாதே வாழ நலம் கூரும்—இயற்கையோடு பொருந்த நடந்தால் உடம்புச் சுகம் அதிகரிக்கும்.

பிணி—நோய்.

அப்பியாசி—இடைவிடாது பயிற்சிசெய்.

தூய்மை—சுத்தம்.

நேசி—விரும்பு.

கூடர்நீர்—அழுக்குப் பொருள்கொண்ட நீர்.

கூசி—அருவருத்து.

கடுத்துப் பசித்தபின்—நன்றாகப் பசிகொண்டபின்பு.

அற்றது—சீரணமானது.

செற்றம்—கோபம், பகை முதலியன.

தந்த—உணவுகளைத் தந்த.

நீரைக் கருக்கி—நீரைச் சுடவைத்து.

நறுநெய்—நல்ல பசுநெய்.

மூவகை நோய்—வாதம், பித்தம், சிலேட்டுமம் என்பன கூடியும் குறைந்தும் இருப்பதனால் வரும் நோய்கள்.

மது—கள்.

பொறி—புள்ளி.

1

நூருண்டு சுகமாக வாழும்—விதி

நுவலுகின் றேனதைக் கவனமாய்க் கேளும்

கூறுமி யற்கைமா றாதே—வாழ்க்

கூரும் நலம்பிணிக் கொடுமையே றாதே.

2

சுத்தமாங் காற்றைச் சுவாசி—மாலைச்
சுடர்வெயில் படவிளை யாட்டப்பி யாசி
நித்தமூந் தூய்மையை நேசி—கூடா
நீரை மறந்துங் குடியாதே கூசி.

3

வீட்டி லழுக்குவை யாதே—பகல்
வேளையில் நித்திரை விரும்பிச்செய் யாதே
வேட்டி யழுக்கா யுடாதே—சோம்பி
வீணே யிருந்து பொழுது விடாதே.

4

கடுத்துப் பசித்தபின் உண்பாய்—வெளி
கால்வயி றிருந்திட வுண்ணுதி பண்பாய்
அடுத்தடுத் துண்ணுதல் அஞ்சு—சொன்ன
'அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சு.'

5

அற்ற தறிந்துண்ணல் வேண்டும்—என்றும்
ஆறுத லாகவி ருந்துண்ணல் வேண்டும்
செற்றங்கொள் ளாதுண்ணல் வேண்டும்—தந்த
தெய்வத்தைப் போற்றியே யுண்டிடல் வேண்டும்..

6

நீரைக் கருக்கியுண் மகனே—நறு
நெய்யை யுருக்கியே யுண்ணுதி மகனே
மோரைப் பெருக்கியுண் மகனே—பொல்லா
முவகை நோய்களு மணுகாவென் மகனே.

7

எச்சில் மறந்துமுண் னாதே—உணவுக்
கிடையிலே தண்ணீரை யென்றுமுண் னாதே.
இச்சைப் படியுமுண் னாதே—கால
இயல்புக்கு மாறான வுணவுமுண் னாதே.

8

வெறியுள்ள மதுவருந் தாதே—பொல்லா
 ‘விறண்டி’ சாராய மிவைபொருந் தாவே
 பொறியுள்ள புகையிலை தீதே—வீணே
 புத்தி மயங்கி மிகவருந் தாதே.

9

மனச்சுத்த மாயிரு மகனே—என்றும்
 வஞ்சம் பொறுமை மனத்திலைவ யாதே
 கனத்த கடுஞ்சொற்கு ருதே—என்றும்
 கனிவான மொழியன்றிக் கட்டுரை யாதே.

10

அன்னையைத் தந்தையைப் போற்றி—மகிழ்ந்
 தன்பான மொழிகளை அனுதினஞ் சாற்றி
 முன்னவன் பாதங்க ளேத்தி—வந்தால்
 முட்டின்றி நூறுண்டு வாழலாம் நேர்த்தி.

11

எண்ணெய் முழுக்கு விடாதே—தயிர்
 இரவிலே மறந்தேனுங் கையாற் றொடாதே
 மண்ணிலே தீமைய டாதே—துன்பம்
 வந்த பொழுதும் மகிழ்ச்சி விடாதே.

12

கோபஞ்செய் யாதிரு மகனே—அருள்
 கூர்ந்தெவ் வுயிர்க்கு மிரங்குதி மகனே
 பாபஞ்செய் யாதிரு மகனே—பாரிற்
 பண்புடன் நூறுண்டு வாழுவாய் சுகமே.

22. அறிவுரைகள்

அறிவுரைகள் என்பன நற்செயல்களின் நன்மைகளையும் தீச்செயல்களின் தீமைகளையும் ஆராய்ந்து தெளிந்து நல்லனவற்றை வாழ்க்கையிற் கைக்கொண்டு மேம்படுதற்கு உரிய உறுதிமொழிகளாம். இந்நூலாசிரியர் ஆகிய சோமசுந்தரப்புவரர் தமது அருமைத் தந்தையார் கதிர்காமர் தமக்கு இளமைப் பருவத்தில் அறிவுறுத்திய நீதிமொழிகளையெல்லாம் பொன்போற் பேணி, அவர் துஞ்சிய காலத்தில் அவர் நினைப்புக்குத் “தந்தையார் பதிற்றுப்பத்து” என்னும் நூலாக்கி வெளியிட்டார்கள். அவற்றுட் கற்பித்தபத்து, ஒழுக்க முரைத்தபத்து, விதித்ததுரைத்தபத்து, விலக்கியதுரைத்தபத்து, முதுமொழிப்பத்து என்னும் ஐந்து பகுதிகளும் இங்கே கூறப்படும்.

(அ) கற்பித்தபத்து

கல்வியே யிருவிழி கல்வியே யிருநிதி
கல்வியே துணைவன் கல்வியே தோழன்
கல்வியே கற்பகம் நினைத்தது கொடுக்குமென்
றையாண் டதனின் மையேடு கைத்தந்
தருந்தமிழ் ஆசாணப் பொருந்தக் காட்டி
அருள்விழி திறக்கத் திருநாட் கொண்டே
ஒல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
நன்றியை நங்குல முதல்வா
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

(1)

கல்வியே முதுசொம் கல்வியே யின்பங்
கல்வியே சிறப்புக் கல்வியே காவல்
கல்வியே தனிவழிக் கருந்துணை யாமென்
றைய மெடுத்துஞ் செய்ம்முறை கடவா

தொல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
நன்றியை எம்பெரு மாணே
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

(2)

மன்னிய வாகட மருந்தினிற் றீராப்
புன்மனக் கவலையை யெழுமையும் போக்கும்
நன்மருந் தாவது தொன்னூற் கல்வியென்
றடுத்தது விற்றுக் கொடுத்து மற்றெமக்
கொல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
நன்றியை யெமையருள் தந்தாய்
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

(3)

மலர்தலை யுலகுக்கு மன்னவன் இன்னுயிர்
மன்னனுக் கின்னுயிர் மாசறக் கற்றோன்
தன்னா ரல்லது மன்னனுக் கின்றே
மாசறக் கற்ற மேனெறி யாளர்க்கு
“யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்”
விச்சை யன்றி யெச்சமற் றிலையென
அருங்கடன் கொண்டும் பெருங்கட னாற்றுதற்
கொல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
நன்றியை நம்பெறு நாதா
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

(4)

உருவுந் திருவுங் குலமு மாண்மையும்
மருவிய மக்க ளாயினுங் கீழே
கல்வியொன் றில்லாக் காலை யன்னவர்
எருக்கொடு முருக்கின் மலரே யனையரென்
றிருக்கிற குடிலிம் விற்றுந் திருக்கொள
ஒல்லும் வகையால் ஓதுவித் தருளிய
நன்றியை நாம்புரி தவமே
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

(5)

திரிபுர மெரித்த குறுநகைக் கடவுளும்
 குன்ற மெறிந்த வென்றிவேன் முருகனும்
 முறைமுறை யாய்ந்து பிழைதப நிறுவிய
 தகத்தியன் முதலாத் தவத்தியன் முனிவர்
 தொகுத்த விலக்கணத் தொல்வரம் புடையது
 பொய்தவிர் நாவிற் புலவர்க ளருளிய
 மெய்வளர் இலக்கிய விரிகட லுடையது
 தெய்வம் பராவிய திருமறை யுடையது
 இளையது பழைய திருமையுந் தருவ
 தமிழ்தினு மினிய தரியது பெரியது
 வழிவழி யழியா முதுசொமாய் வருவதென்
 றிரவினும் பகலினு மெடுத்துரைத் திருந்தமிழ்
 ஒல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
 நன்றியை நம்முயிர்க் கினியாய்
 என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

(6)

பொன்னும் மணியும் புனைதுகில் வகையும்
 அன்ன வல்ல வணிகல மாவன
 கள்வனுக் கரியது காவலுக் கெளியது
 அள்ள நிறைவ தரும்பயன் தருவது
 கல்வி யன்றிக் கலன்வே நிலையென்
 றல்லல் பொலிய வரும்பட ருழந்தும்
 ஒல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
 நன்றியை நம்முயிர்க் குயிரே
 என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

(7)

உலகர சாளுங் கதிர்முடி மன்னவன்
 அரசிய லறியவு மரும்பொரு ளீட்டவும்
 ஓங்கிய பொதுமொழி யாங்கில மாதலின்
 அதுதர மிடியிடை யறுத்துநின் றாலும்

பஞ்சம் படாத பாடுபட் டொருசிறி
தொல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
நன்றியை நங்கள் நாயகனே
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

(8)

கில்லா மாந்தர் முகத்திற் காண்பன
புண்ணே யன்றிக் கண்ணே யவையல
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு மவர்தமக் குண்டே
கைகளோ விழுகை தொழுகை யாங்கவர்
கால்களோ வாடுகா லோடுகால் அவரோ
மக்களுள் அந்தோ பதிக ளாவரென்
றெட்டுநா ளாயினும் பட்டினி கிடந்தும்
ஒல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
நன்றியை நாந்தொழு மிறைவா
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

(9)

ஓதா நாளே தீதா நாளே
கூறுமை யாண்டிற் கொண்டமை யேடு
நூருண் டளவுங் கைவிட லொழிக
கூடுபோம் வரையு மோதுதல் பொருளென்
ருன்றோர் கூறுவ ரரும்பெறன் மக்காள்
கற்றோ மென்று முற்றுரை யாது
காலைமாலை நூலையோ துமினென்
றெல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
நன்றியை நயனமா மணியே
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

(10)

(ஆ) ஒழுக்கமுரைத்தபத்து

அரியதி னரியது மானுட யாக்கை
 யாக்கையி னரியது போக்கறு மின்னுயிர்
 உயிரினு மரியது செயிர்தீ ரொழுக்கம்
 ஒழுக்க மென்ப துயர்ந்தோர் நன்னடை
 நன்னடை தானே நல்குவ கேண்மின்
 திருவினை யளிக்குஞ் செல்வாக் கீயும்
 உருவினை யுதவும் உயர்குடிப் படுத்தும்
 நீடிய வாயுளுங் கல்வியு நிறுத்தும்
 கூடிய பல்பிணி கூடா வாதலால்
 கண்ணினு மொழுக்கங் காமினென் றுரைத்த
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

(1)

திருமனுக் கிளைய மதவலி வீமன்
 போரினில் விகர்னனைப் போவெனப் புகன்றான்
 வல்லிய மனைய சல்லிய மன்னவன்
 மருகரை நீங்கிப் பிறர்வய மானான்
 உரிய தம்பியர் ஐவரை யொருவிப்
 பரிதிதன் மைந்தன் துரியனை யடைந்தான்
 அடல்கெழு வைவேல் உடலுறப் புதையினும்
 வால்குழைத் தனுங்கி வளர்த்தவாச் சீரு
 தடிப்புறம் நக்கு ஞமலியு மாதலின்
 புரிந்த நன்றி போற்றுதல் கடனெனும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

(2)

விறலுடைத் தம்பியர் உறுதுளை யிருக்க
 மறமுடை மன்னன் மனைதுகில் உரியவும்
 பிறிதொரு வேந்தன் நுதல்வடுப் புரியவும்

அறமுத லருளிய திருமகன் வெகுளான்
 முகமலர்ந் திருந்தனன் மிகைபொறுத் தாதலின்
 பொறுமை நன்றே பொறுமை நன்றே
 சிறுமை வரினும் பொறுமை நன்றே
 வலியவர் மாட்டுச் சீறினுஞ் சீறுக
 எளியவர் முன்னே ஆறுதல் கடனெனும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

(3)

புரிசடை முனிவன் முடிமிசை யுதைக்க
 மருமலர்க் கரத்தாற் றிருவடி நீவி
 ஐயரின் றிருவடி நையுமென் னுரைத்தான்
 மலிநீ ரயோத்தி மன்னவ னதாஅன்று
 படியுயர் கண்ணனைக் கொடியவை கூறித்
 தலையிழந் தனனே சிசுபால னாதலின்
 இன்னார் தம்மொடு மினியவை கூறுக
 ஒன்னார் தம்மொடுங் கொடுமொழி யொழிகெனும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

(4)

பொன்னிநன் னாட்டு மன்னவர் பெருமான்
 குறுநடைப் புறவின் தபுதிகண் டஞ்சி
 உடலறுத் தீந்து முயிரோம் பினனே
 தண்ணீர் நுண்ணுயிர் சாமென வஞ்சி
 வடித்துக் குடித்த மன்னனு முளனே
 தும்பியின் வாலிற் தூண்டில்முட் கொளுவி
 முன்பொரு முனிவன் துன்படைந் தனனே
 எத்திறத் தானு மெவ்வுயிர்க் கேனுந்
 தன்னுயிர் கொடுத்தும் நன்னலம் புரிகெனும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

(5)

வளநக ரிழந்து புறநகர் புகுந்து
 நறைமலர்க் குழலியொடு சிறுவனை விற்பும்
 அடுபுலைக் காளாய்ச் சுடலை யோம்பியும்
 பெரும்படர் பலபல வழந்துந் திருந்திய
 வாய்மை நிறுத்தினன் மன்னரிச் சந்திரன்
 வாய்மை மறுத்து மந்திரி யொருவன்
 தன்ரொழி விழந்து கள்வனா யினனே
 கள்வ னொருவன் வாய்மையைப் பேணித்
 தன்ரொழில் விட்டு மந்திரி யாயினன்
 வாய்மை யென்பது தீமை யிலாத
 தாய்மை வாசகஞ் சொல்லுத லாமெனும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

(6)

முடங்கிய மயிர்க்காற் சிலம்பிவாய் நூற்ற
 நூலினும் நுண்ணிய விழையே யாயினும்
 நூறுபல வடுக்கி வளம்பெற முறுக்கின்
 வீறுபொலி யானையு மறுக்ககில் லாதே
 ஓரிழை யறுந்து செறிவுவே ருயின்
 ஆற்றாச் சிறுவரு மறுத்தெறி குவரே;
 நாற்பெருந் தூணிற் கோலிய நெடுமனை
 ஒருதாண் பாறில் வீழ்ந்துபாழ் படுமே; ஆதலின்,
 மக்க ளனைவரும் மனத்தொற் றுமையாய்
 வாழ்வதே மேலாம் வாழ்வென வுரைக்கும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

(7)

கூடலிற் பெரியது யாதது பொறுமை
 மலையிற் பெரியது யாதஃ தடக்கம்
 புவிபிற் பெரியது யாதஃ துதவி

உயிரிற் பெரியது யாதலி தொழுக்கம்
 ஒழுக்கிற் பெரியது யாதது மானம்
 மானம் போக வருந்தொழில் புரிநரை
 ஈனந் தொடரும் எழுமையு மென்னும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

(8)

நகையை யழிக்கும் உவகையைக் கொல்லும்
 பகையை வித்தும் பவத்தை வினைக்கும்
 நட்பினைப் பிரிக்கும் ஒட்ப மகற்றும்
 தன்னையே கொல்லுஞ் சினத்தினுங் கொடியது
 பின்னை யில்லை யுலகினென் றுரைக்கும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

(9)

நல்லதன் நலனுந் தீயதன் றீமையும்
 இல்லையென் றுரைக்கும் விடருந் தூர்த்தரும்
 கடவு ளில்லையென் றுரைசெயு மடவரும்
 தீமை பயிற்றுதல் உள்ளீ டாக
 ஆமாப் போலக் கேண்மைகொள் ளுநரும்
 கட்கா முற்றோர் கடுஞ்சு தாடுநர்
 உட்கார் பதைக்க வுயிர்க்கொலை சூழ்நரும்
 ஆகிய வித்திறத் தறிவிலார் கோட்டியைப்
 பாம்பென வஞ்சி மேம்படு குணத்துப்
 பெரியோர் தம்மை யுரிமையிற் பேணிக்
 குற்றங் களைந்து குணமேம் படுதல்
 நற்றவ ருலகு நல்குமென் றுரைக்கும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

(10)

(இ) விதித்ததுரைத்தபத்து

செஞ்சுடர் தோன்றுமுன் கண்படை நீங்கித்
 தந்தையுந் தாயுந் தொழுதுகொண் டெழீஇ
 இருவகை யியக்கமும் மறவாது கழீஇ
 ஆலின் விழுதே பூலின் கொம்பே
 வேலின் கோலே வேம்பின் சிறுகழி
 நாயுரி வேர்கரி சாலையிவ் வொன்றால்
 இருந்துபற் றுலக்கித் திருந்தவாய் பூசிச்
 சிவசிவ வென்று திருநீ றணிந்து
 பவவினை மாற்றும் பழமறை மந்திரச்
 செந்தமிழ்ப் பாவாற் சிவனடி தொழுது
 தத்தத் தொழிவயிற் சாருதல் கடனென
 வெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றேமே.

(1)

அன்னையுந் தந்தையு மரசனு மாசானும்
 முன்னவன் றுனும் முனிவனும் புலவனும்
 தேவரைப் போலச் சிறப்புகள் புரிந்து
 பூவடி போற்றுதற் குரியவ ராதலின்
 அன்னவர் தங்களை அன்பொடு வணங்கவென்
 றெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றேமே.

(2)

ஐம்பெரும் பூதத் தாகிய வில்வுடல்
 காய்பசி கடுகச் சாயு மாதலின்
 உண்டி மற்றதற் குயிர்மருந் தென்ப
 நீரினி லாடி யோரிரண் டுடுத்து
 விருந்தினர் மூத்தோர் சிறுவருக் கருத்தித்
 தந்த தெய்வத்தின் தாண்மலர் தொழுது
 சிரியா துரையா தொருமையி னிருந்தாங்

குப்பின் றமைந்த புற்கை யாயினும்
அற்புட னுண்ப தான்றோர் வழக்கென்
றெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

(3)

பாகநன் கறிந்து சுவைபெற வட்ட
தாயநல் லுணவு மிசைந்திடு காலே
குணதிசை நோக்குதல் கொள்கையென் றுரைத்தார்
வாயினே ருண்டலும் வழக்கா றென்ப
கைப்பன வெல்லாங் கடைமுறை யாக
இனிப்பன முதலாய் இடையிடை யாக
உண்டுவாய் பூசி உறுபுனல் துடைத்து
முக்காற் குடித்து முகனமர்ந் திருந்து
சிவசிவ வென்று திருநீ றிடுதல்
அவநெறி யகன்ற வான்றோர் முறையென்
றெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

(4)

தூயினு நிறைந்த நேயமொ டியிர்களை
இரவினும் பகலினும் இமையாது காக்கும்
ஒருபெருங் கடவுள் திருவந்த சேவடி
சிந்தையி னினைந்து செங்கையிற் ரொழுது
வடக்குங் கோணமுந் தலைசெயல் நீக்கி
மூடித் துயிலுதல் முந்தையோர் முறையென
எந்தைநீ யருளிய விதிகள்
புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

(5)

ஒன்ன னாயினுந் தன்மனை புருந்தால்
மலர்முகங் காட்டி மகிழ்வொடு நோக்கிச்
சிறுநகை புரிந்து தேமொழி கூறித்
தவிசி னிருத்தித் தாள்கழு நீர்தந்

துண்டி யுதவி யுபசரித் திடுதல்
பண்டைநாட் பெரியோர் பாரித்த பண்பென
எந்தைநீ அருளிய விதிகள்
புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. (6)

ஆடை யொதுக்கி அடங்கிமுன் னின்று
வணங்கி யானும் வாய்புதைத் தானும்
பெரியவர் முன்னே பேசுதல் முறையென்
றெந்தைநீ அருளிய விதிகள்
புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. (7)

அந்தணர் துறந்தோர் அரும்பிணி யாளர்
நபந்தொடி மகளிர் பாலகர் சுமப்போர்
முனி வேந்தர் நாமலி பாவலர்
நூலிரை இவர்க்குப் போம்வழி விலகி
நிறைநீர்க் கும்பமும் நெடுநிலை யரசும்
நெதவர் குலமும் வலங்கொடு சேறல்
தானெறி யறிந்தோர் தொன்மர பாமென்
றெந்தைநீ அருளிய விதிகள்
புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. (8)

மன்னிய வுடம்பும் மருவிய தாரமும்
தன்னிடைப் பிறர்தரு மடைக்கலப் பொருளும்
இன்னுயிர்க் காப்புக் கெண்ணிய பொருளும்
பொன்னைப் போலப் போற்றுதல் கடனென்
றெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. (9)

எங்கும் நிறைந்த விறைவனை யுன்னி
அங்கொரு பச்சிலை அன்பினி விடுக
உண்ணுங் காலை ஒருபிடி அன்னம்

மன்னுயிர் மகிழ மறவா தீக
 ஆவினுக் கொருபிடி வாயுறை மீக
 யாவர் தம்மொடும் இனியவை பேசுக
 உழப்பும் பொருளு மின்றி வளப்பட
 ஏவரும் புரியும் நல்லற மிவையென்
 றெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

(10)

(ஈ) விலக்கியதுரைத்தபத்து

பொருந்திய விசம்பிற் புலவருங் காண
 மருந்தே யாயினும் கூழே யாயினும்
 தெய்வந் தொழாது சிறிதுமுண் ணற்க
 விருந்து புறத்ததாய்த் தானுணல் விடுக
 நின்றும் நடந்தும் கிடந்துமுண் ணற்க
 சுடர்விளக் கின்றி இரவிலுண் ணற்க
 அந்தியில் உணவும் அளவறு முண்டியும்
 சிந்தையன் பில்லார் தந்திடு மமுதமும்
 நஞ்சினுங் கொடியவென் றஞ்சுக விடுகவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லைவகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே.

(1)

இயக்கம் இரண்டும் மயக்கறக் கழிப்புழி
 நண்பகற் காலை தெற்குநோக் கற்க
 பின்புகு மிரவில் வடக்குநோக் கற்க
 நெல்விளை வயலினும் நிறைபசும் புல்வினும்
 நல்லநீர் நிலையினும் நடந்திடு வழியினும்

குளிர்தரு நிழலினும் கோயிலா நிலையினும்
 இருபுல னியக்கஞ் சோர்வது நீக்கவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே.

(2)

இருவர் நின்றுழி இடைபோ கற்க
 ஒருவர் எச்சில் தானுண் ணற்க
 கொலைதலை வந்த புலையற் காயினும்
 தன்னுடை மிச்சில் மறந்துமீ யற்க
 உரலில் அம்மியில் மருவுத லொழிக
 மதியார் வாயில் மிதியா தொழிக
 உண்டி யின்றி யுடம்புநனி சாயினும்
 உண்ணு தவர்பா லுண்ணுத லொழிக
 சயார் தம்முழை யிரத்தல் ஒழிக
 வாயாற் சுடரினை அவித்தல் ஒழிக
 கீழோர் தம்மொடும் வெய்துரை ஒழிகவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே.

(3)

இனியவ ரின்றித் தனிவழி செலற்க
 மரநிழல் இரவினில் மருவுத லொழிக
 பலர்நடு வாக வுடையுத றற்க
 முற்போ குநரைப் பிற்கூ வற்க
 எங்குறு வீரென் றங்குசா வற்க
 பெரியோர் முன்னே வெடிபட நகையேல்
 சும்மா விருந்து துரும்புகள் ளற்க
 ஒருநொடி யேனுந் தொழிலறக் கழியேல்
 இன்பென நினைந்து நன்பக லுறங்கலென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே.

(4)

பெரியோர் நெஞ்சகம் பேதுற வுரையேல்
 சிறியோர் கேண்மை கனவினு நிணையேல்
 கள்ளு மூனுங் கொள்ளுதல் குறியேல்
 எள்ளி யுரையேல் ஈவது விலக்கேல்
 தன்னுடை நாளுந் தானுணும் மருந்தும்
 மன்னிய குருவருள் மந்திர மொழியும்
 செய்திடு தருமமுஞ் சிறுமையும் பெருமையும்
 பிறர்செவி நுழையக் கூறுதல் பிழையென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே (5)

சீரியர் முன்னே காறியுமி முற்க
 வீரியம் முன்னே விளம்புத லொழிக
 அற்றபின் னன்றி அருந்துத லொழிக
 கற்றவர் தம்மொடு கடும்பகை யொழிக
 பெற்றவர் குறைபுறம் பேசுத லொழிக
 நீர்பழி யற்க நிழன்மிதி யற்க
 ஊர்முனி புன்றொழில் உஞற்றுதல் ஒழிகவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே. (6)

ஒருவர் தந்த உணவினைப் பழியேல்
 மருவார் இல்லந் தனிமையிற் போகேல்
 பகைமை வரினும் பழநட் பிகழேல்
 வறுமை வரினும் மான மிழவேல்
 கள்ளுஞ் சூதும் காமுகர் கோட்டியும்
 கறுத்த முனையும் வெறுத்தோ ரில்லமும்
 பொறுத்த கேள்விப் புலவோர் புகாஅரென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே. (7)

இருதிசைத் தோன்றும் பருதியின் விரிசுடர்
 மின்னொளி வீழ்மின் தன்னொளி வேசியர்
 பொன்னொளிர் மேனி புலன்கழி தொழிலோர்
 இன்னவர் தம்மை யென்றுநோக் கற்க
 தன்னொளி கெடுவது சரதமே யாமென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே. (8)

சான்றோர் கூடிய பேரவைக் கண்ணே
 வேண்டா கூறேல் மிகைபடக் கூறேல்
 ஒன்றுடுத் தேகேல் உயர்ந்துழிப் பொருந்தேல்
 நின்றுதலை சொறியேல் நிலம்விரற் கீறேல்
 வாய்புதைத் தன்றி யாவித்தல் செய்யேல்
 பந்தி வஞ்சனை புரியேல் தன்றொழில்
 ஆக்கமுற் றுழியும் நீக்குத லொழிகவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே. (9)

காவினிற் காலைத் தேய்திட லொழிக
 கண்ணிடும் எச்சில் கண்ணிட லொழிக
 மேலிருந் துண்ணுதல் சாலவு மொழிக
 விகிர்தம் புரிதல் பயிலாது விடுக
 தன்னை வியந்து சாற்றுத லொழிக
 முன்னோர் உண்ண முன்னுணல் ஒழிக
 கைவிரல் சுட்டிக் கடுத்துரை யற்க
 பொய்ம்மொழி மன்றிற் புகலா தொழிகவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே. (10)

(உ) முதுமொழிப்பத்து

தான்தர வாரா விருவினை யில்லை
 இடுக்கண் வருங்கால் நடுக்கின்றி நகு
 மலையே வரினுந் தலையே சுமக்க
 ஐய மெடுத்துஞ் செய்வன செய்க
 பட்டினி யிருந்துங் கடன்பட லொழிக
 தன்னுயிர் போல மன்னுயி ரோம்புக
 பெருமை சிறுமை யுரையி னறிக
 தீமை மறக்க வாய்மை நிறுத்தவென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. (1)

வட்டிப் பெருங்கடன் பட்டவர் வாழ்க்கையும்
 கற்றது போற்ற மாணவன் கல்வியும்
 இடைமகன் கண்ட பொதுநிலை மரமும்
 கொடைசிறி தில்லார் பெறுநிதிக் குவையும்
 மடிசிறி திலார்க்கு வந்த வறுமையும்
 இறையாக் கேணியும் களையாப் பழனமும்
 மேனிலை யுறுது தானிலை சுருங்கி
 நாடொறும் நாடொறுங் கேடுற வழியுமென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. (2)

ஈசற் கில்லை யாதியு மந்தமும்
 ஆசைக் கில்லை அளவும் முடிவும்
 இளமைக் கில்லை வளமுற நிறநல்
 முதுமைக் கில்லை பழகிய விற்பம்
 குடியர்க் கில்லை குலமு மொழுக்கமும்
 மீடியர்க் கில்லை வேண்டுவ நுகர்தல்
 கற்றவர்க் கில்லை கவலை யவஸம்
 அற்றவர்க் கில்லை யாக்கமும் கேடும்

கொலைஞர்க் கில்லை யருளு மறனும்
 புலைஞர்க் கில்லை குலந்தரு மேன்மையென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. (3)

எடுக்க எடுக்க இருநிதி குறையும்
 கொடுக்கக் கொடுக்கக் கல்வி நிறையும்
 கற்கக் கற்கக் கழிமட மஃகும்
 சுடச்சுடச் செம்பொன் சுடர்விட் டொளிரும்
 வரவர விடுக்கண் மனத்திடம் வளரும்
 காய்ச்சக் காய்ச்சப் பசும்பால் சுவைக்கும்
 பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்
 புளிக்கப் புளிக்கப் பொருட்பற் றழியும்
 பற்றறப் பற்றறப் பழம்பிறப் பகலும்
 தேடத் தேடத் தெய்வம் வருமென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. (4)

திந்தைவாய் மொழியே மந்திர மாகும்
 தாய்திரு வடியே கோயி லாகும்
 தேசிகன் மொழியே திருமறை யாகும்
 மூத்தோர் சொல்லே யமுத மாகும்
 அறிவுடை யவரே யருந்துணை யாவர்
 சுற்றத் தவரே தோள்வலி யாவர்
 தரும மொன்றே தலைகாப் பாகும்
 கரும மொன்றே கட்டளைக் கல்லென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. (5)

கீண்ணுக் கணிகலங் கருணை நோக்கம்
 நாவுக் கணிகலம் வாய்மை கூறுதல்

நெஞ்சக் கணிகலம் வஞ்சக மின்மை
 கரத்துக் கணிகலம் இரப்பவர்க் கீதல்
 காலுக் கணிகலம் ஆலயஞ் சூழ்தல்
 காதுக் கணிகலந் தீதில கேட்டல்
 சொல்லுக் கணிகலஞ் சோர்வடை யாமை
 இல்லுக் கணிகலம் இயல்புடை மனைவியென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. (6)

நீரினிற் குமிழி சீரிய விளமை
 ஆற்றினிற் பெருக்கே தோற்றிய செல்வம்
 வானிடை மின்னே ஊனிடைத் தொடர்பு
 தந்தை தாயாதி சந்தையிற் கூட்டம்
 ஒதிடு கனவே பூதல வாழ்க்கை
 ஆனை துரத்தக் கூவலுள் விழுவோன்
 கொடியினிற் றாங்க வடியினி லைந்தலைக்
 கடுவிட வரவு படமெடுத்த தாட
 நலிபசங் கொடியை எலியிரண் டறுக்க
 ஆருயிர்க் கஞ்சி யருந்தய ருழப்போன்
 மேனிலைத் தருவிற் றெடுத்துடைந் தொழுகுந்
 தேனொரு திவலை நாவினிற் சுவைத்தாங்
 கெய்திய வாழ்க்கையிற் செய்வினை யின்பமென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. (7)

கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
 மாண வறுமை நாணலங் கொல்லும்
 நாணல மின்மை யாணல மழிக்கும்
 ஆணல மின்மை வீண்பழி சேர்க்கும்
 சேரும் வீண்பழி நேர்நிலை கெடுக்கும்
 நேர்நிலை நீங்க வாரஞர் பிறக்கும்

ஆரஞர் தானே பேரறி வகற்றும்
 அறிவுபுறம் போக அழிவுமுன் னெய்தும்
 கொடிது கொடிது வறுமை கொடிதென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. (8)

நண்பனி னருமை துன்பினி லறிக
 வீரனி னருமை போரினி லறிக
 அப்பனி னருமை யிறந்துழி யறிக
 உப்பின தருமை குறைந்துழி யறிக
 மனைவியி னருமை வறுமையி லறிக
 நிழலின தருமை வெயிலினி லறிக
 குழவியி னருமை முதுமையி லறிக
 இறையவ னருமை வினைவயி னறிக
 கிளைஞர தருமை கேட்டினி லறிகவென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்று கின்றோமே (9)

பெருநீர் நிலையிற் சிறுகருங் காக்கை
 முக்காற் குளிக்கினுங் கொக்கா காதே
 படுகூன் நிமிரப் பலகாற் கட்டினும்
 சுடுகுரற் சுணங்கன் வானிமி ராதே
 நானத்து வித்திப் புழுகுநீர் பாய்ச்சினும்
 ஆன நறுமணம் உள்ளிகம ழாதே
 அமுதுண வருத்திப் பானீர் பருக்கினும்
 கடுவிட மன்றி யரவுமி ழாதே
 உப்பொடு பிறசுவை பெய்தட் டாலும்
 அப்பேய்ச் சுரைக்காய் கைப்பொழி யாதே
 மன்னிய நூல்பல கற்பினுங் கயவர்
 தம்மியல் பாகிய குணமொழி யாரென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே (10)

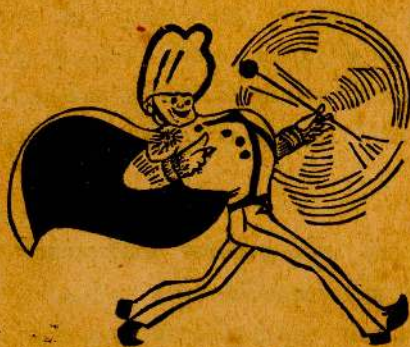
23. நட்பின் பெருமை

புலவரவர்கள் செய்த உயிரிளங்குமான் என்னும் அரிய செந்தமிழ்நாடக நூலிலிருந்து (அ) நட்பின் பெருமை (ஆ) பெண்கள் பந்துபயிலும் கந்துகவரீப் பாடல் (இ) பூஞ்சோலை வருணனை என்னும் மூன்று பாடல்களும் இந்நூலிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை தண்ணென்று குளிர்ந்து செவிக்கின்பந்தரு மோசையழகும் செஞ்சொல் நடையழகும் பொருளழகும் நிறைந்து மிளிர்கின்றன.

மண்ணுல கத்தின் மாசறு மனமுடை
அன்பனின் பெருமை யறைகுதற் கெளிதோ!
அகநக நட்ட வவனியல் கூறிற்
குறிப்பினில் வேண்டுவ நெறிப்பட வுதவி
ஆதரித் தணைத்தவின் அன்னையே போன்றும்
மிகுதிக் கண்ணே மேற்சென் றிடித்துத்
தகுதி கூறலிற் றந்தையே போன்றும்
உடனா யுறைதவின் உடன்பிறப் பொத்தும்
இன்பந் தருதவின் ஏந்திழை போன்றும்
ஏவிய புரிதலில் இளஞ்சிறுர் போன்றும்
தீநெறி விலக்கி நன்னெறி யுய்த்தலில்
மேவிய விருவிழி மணியே போன்றும்
துணையா யிருத்தலிற் றேளினை போன்றும்
அருந்தொழில் புரிய வருகுநின் றுற்றலில்
விரும்பிய செங்கைப் பெருவிரல் போன்றும்
அறிவு கொளுத்தலி லருநால் போன்றும்
சென்ற விடமெலாம் சிறப்புத் தருதலிற்
கன்றிய பலதுறைக் கல்வி போன்றும்
பயன்கோ டாமையின் வியன்முகில் போன்றும்

இன்பினுந் துன்பினும் என்னியல் காட்டலிற்
 பன்னிய பளிங்கின் பான்மை போன்றும்
 இன்றியமை யாமையி னின்னுயிர் போன்றும்
 என்னினை வறிதலி னிறையவன் போன்றும்
 மன்னிய நண்பனை வாய்ப்புறப் பெற்றோர்
 எய்தா வொண்பொரு ளிலையெனப்
 பொய்யா நாவினர் புகன்றிசி னோரே

உயிரிளங்குமான் நாடகம்

24. பந்தடித்தல் (கந்துகவரி)

1

யென்ன மயில்கள் நடனமாட வண்டுகீதம் பாடவே
மலர்கள் குறிய முறுவல் புரிய வந்துபந் தடித்துமே
மன்னர் மன்னன் வாழ்கவென்று வந்துபந் தடித்துமே
மதலை மாலை மார்பனுழி வாழியென் றடித்துமே

2

மின்னுதுடிகொளிடகடுவள வனசமுகைகள்நெகிழவே
வடிகொள் நீல விழிகள்புரள வந்துபந் தடித்துமே
மன்னர் மன்னன் வாழ்கவென்று வந்துபந் தடித்துமே
மதலைமாலை மார்பனுழி வாழியென் றடித்துமே

3

மின்னிவந்து வந்துபந் துயர்ந்திழிந்து கைப்பட
வலமுமிடமு மாறியோடி வரிகொள்பந் தடித்துமே
மன்னர் மன்னன் வாழ்கவென்று வந்துபந் தடித்துமே
மதலைமாலை மார்பனுழி வாழியென் றடித்துமே

4

யென்னவளைகள் குமுறவளக மவிழமணிக னுதிரவே
மதியநுதலில் வியர்வையொழுக வந்துபந் தடித்துமே
மன்னர் மன்னன் வாழ்கவென்று வந்துபந் தடித்துமே
மதலைமாலை மார்பனுழி வாழியென் றடித்துமே

உயிரிளங்குமரன் நாடகம்

25. பூஞ்சோலை

உலகந் துதிக்க வலனேர்பு திரிதரும்
 பரிதியஞ் செல்வன் விரிசுடர்க் கஞ்சி
 இருள்குடி யிருந்தது திருவளர் பொழிலே!
 பசுந்தழை யிடையே பன்மல ரீட்டம்
 விசும்பிடைத் தோன்று மிந்திர வில்லோ!
 மாட்சிசே ரியற்கை வளந்தரு மற்புதக்
 காட்சியென் கண்ணைக் கவரா நின்றது;
 செம்மல ரிடையே தேனின மிசைத்தல்
 அம்மவோ! செவிகட் கழுதினை பூற்றும்
 தேக்கமழ் மலரிற் செறிந்திடு விரையென்
 மூக்கி னுணர்ச்சி முழுவதாடங் கவரும்
 சந்தனப் பொதியிற் றமிழுடன் பிறந்த
 மந்தமா ருதமும் வந்துவந் தெனது
 மெய்யினை வருடி வியர்ப்பினை யொழிக்கும்
 செம்பொற் றிரள்போற் கொம்பினிற் றாங்குஞ்
 செழுங்கனி நாவிற் றித்திப் பொழுக்கும்
 என்ன பேரழகு! என்ன வின்னிசை!
 என்ன நறுமணம்! என்ன குளிர்ச்சி!
 கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறி யைந்துங்
 கொண்டிடு மிப்பொழில் குலமட மகளோ
 அதோபார்;
 இலகுபல் லவங்கள் அலகினிற் கோதிப்
 பூங்குயி லீட்டந் தேங்கிசை பாடக்
 காவிக் கருங்கட் டுவியந் தோகைகள்
 நாடக மாதரின் ஆடுதல் காணாடக்
 கொன்றைபொன் சொரியுங் காட்சி
 என்று மிறும்பு தீந்திடு மன்றே.

— உயிரிளங்குமான் நாடகம்

26. பஞ்சக்கூழ்

கி. பி. 1920 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலே நிகழ்ந்த பஞ்சத்தில் ஒரு குடும்பம் வறுமையால் உண்டாகுமூணவைப்பற்றிக் கூறுவது இது.

இடுமுள் வேலி நெடுமரக் கவர்சினை
துளிதரு கொண்முகக் கவியா தொளிதரு
நீனிற விசம்பின் மீனினங் கடுப்பப்
பாசடை பொதுளி வெண்பூ மலர்ந்து
காரொடு கலித்த சீர்கெழு முசுண்டை
பலித்தக ரோம்புநர் வலித்தனர் குறைப்ப
நீடிய பனிப்பகற் கோடையின் வாடிச்
சித்திரைத் திங்கள் தென்றன்முன் றலைஇய
சிறுமழை நாளா லரும்பி யிரைதேர்
அரிமயி ராக்கைச் சிறுபுழு மேய்தளிர்
கண்ணறை போகிய தண்ணடை யுடனே
கொய்தொறுஉங் குறைந்து கண்டொறு நகைத்த
குப்பைக் கீரைக் குறுமுறி கூட்டி
நெறிதலை கொள்ளா வுறிதலைச் சமணர்
பறிதலை போல முறிதலைப் பொருந்தி
ஊர்ப்பொது நின்ற பருஉத்தாண் முருங்கை
அணிமையிற் சினைத்த மென்றளி ருரீஇக்
குறும்பல கொய்து நறும்புனல் பெய்து
தெள்ளிய தவிடு மிடித்த நெய்யுமிட்
டொப்பி லறுசுவை யுப்பொன் றுடனாய்
அகல்வாய்க் கரும்புறக் குண்டக் குழிசியி
னைந்துவிட் டட்ட களிக்கூழ் முந்துறக்
கடும்பசி கடுகலின் நடுங்குதுய ரெய்திக்
குழிந்த கண்ண ரெக்கிய வகட்டினர்

அன்புடை யாயைச் சூழுபு கண்பிசைந்
 தமூஉ மக்கள் சிறுபுறந் தைவந்
 தருகுவைத் தருத்தி யிருகண் கலுழக்
 கண்டு தேற்றிய மனைமொழி கொண்டு
 பழவினைப் பயனை யுன்னா
 விழுமிய வழதின் மிசைந்தன னவனே.

27. வாழையும் புலவனும்

வாழையும் புலவனும் என்னும் இப்பாடலில் நெஞ்சுவந்தீதலின் சிறப்பும், ஈயாதார் இழிவும், அற னல்லா வழிப்படும் பொருள் ஆகாதென்பதும் ஆகிய பழந்தமிழ் மக்களின் பண்புகள் புனைந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

[பொழுதுவிடிதல்]

ஆர்கலி வளைஇய பாரகம் போர்த்த
கூரிருள் கழிந்தது; கோழிகள் கூவின;
கடவுளர் நிலைதொறும் படுமணி இரட்டின;
பூங்குயில் கூவின; புட்குல மார்த்தன;
வானக வாவி மீனலர் கூம்பின;
மண்ணக வாவி கண்ணலர் விழித்தன;
கண்படை கழன்று மன்பதை யெழுந்தது;
குடகடற் குளித்துக் குணகட லுதித்த
காலை ஞாயிறு கடுங்கதிர் பரப்பி
நீல வானிடை ஒருபனை நிமிர்ந்தனன்;

[புலவன் துயிலெழுதல்]

வேலையங் கதனிலோர் வீட்டினின் மெல்லியற்
சேலையில் நெடுங்கட் சேயிழை நல்லாள்
பரிவொடு மெழுப்பிய குரலொடு மெழுந்தே

[புலவன் செல்வரை நாடுதல்]

கான்முகங் கழுவிக் கடவுளைக் கைதொழு
திரவு விடியினும் விடியா திரவெனும்
பருவர லுழந்த பாவல னெருவன்
புன்பத மூறிய மென்புனன் மாந்தி
ஊசி துன்னிய தூசொன் றுடுத்துத்

தந்தையின் பின்னர்த் தம்புடை மரீஇய
இந்திரப் பழங்குடை யிடுக்கின னெழுந்து
புள்ளும் பொழுதும் பொருந்தக் கொளாது
செழுநிதி படைத்த செல்வரைத் தேடிப்
பழுமர நாகும் பறவையிற் படர்வோன்

[செல்வன் கூற்று]

இன்றல நாளை யெட்டுநா ளின்னும்
சென்றுவா வென்று செல்வர் செலுத்திடப்

[புலவன் துயர்]

பழவினைப் பயனுக் குளமிக நொந்து
பச்சைப் புரவிப் பல்கதிர்ச் செல்வன்
உச்சித் திரும்பிப் பச்சிமம் நோக்கும்
அளவது காறும் வழிவழி யியங்கிக்
கானடை தளர வாயினீர் புலர
மெய்யினீர் சிந்தப் பையெனப் பையென
வாடிய முகத்தொடும் ஊடிய மனத்தொடும்
உண்ணீர் வேட்கை உந்தலின் ஆங்கோர்
தெண்ணீர்க் கூவற் சேர்ந்தற லுண்டு
பட்ட குடியே படுமஃ தாஅன்று
கெட்ட குடியே கெடுமெனக் கூறி
நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து நிழல்புகுந் தியங்கும்
வழியினைப் பொழிய மகிழ்ந்தன னிருந்துழி

[வாழைக்கனி வீழ்தல்]

மாரூர் தொடையென மற்றவ ணின்ற
தேனூர் கதவிச் செழும்பழ மூழ்த்து
வண்டமிழ்ப் புலவன் மடியிசைச் சிலவிழக்
கண்டென வினிக்குங் கனியெடுத் தருந்தி
வெம்பசி தணிதலும் மேன்முக நோக்கி

யடுக்குச் சுடரைக் கிழக்கிட் டன்ன
பழுக்குலை தூக்கி நெறிப்பட நின்றாய்!
வாழிநீ வாழி வானவர் மகளென

[புலவன் தன்னை அறிமுகப்படுத்தல்]

யாரைகொல் யாதுதின் வரவெனை வாழ்த்துதற்
கேது வென்றலும் யானொரு புலவன்
வறுமை துரப்ப வந்தன னிருமையும்
பெருமை நிறுத்தும் வள்ளியோர் போலக்
குறிப்பினிற் கொடுத்துக் கொடும்பசி களைந்தனை
மனமது குளிர வாழ்த்தின னினையெனக்

[மக்களுக்கிடல் கொடிதுளனல்]

கோளரைக் கதலி கூறிடும் புலவ!
ஈகையை வியந்தனை யீதொன்று கேண்மதி
ஓகையி னினையுங் கனிகளு முதவுமென்
ருளையுந் தறித்துத் தலையையு மரியும்
ஏழை மக்களுக் கீதலோ கொடிதென

[ஈதல் நன்றெனல்]

ஈத லிசைபட வாழ்த விரண்டே
ஊதிய முயிர்க்கென வோதினர் புலவரும்;
என்பொரு முனிவனும் ஈந்திசை நிறுவினன்;
தன்பெரு முடலைப் புறவினுக் கருளி
அன்பினை விளக்கிய அரசனு முளனே;
வெட்டுநர்த் தாங்கும் வியன்பெரு நிலமே;
கொல்லுநர்க் கருநிழல் கொடுப்பன மரமே;
தன்னுயிர் விடுத்து மன்னுயிர் ஒம்புதல்
மன்னிய சான்றோர் மரபென மொழிப;

[ஈயாரைப் பதனெனல்]

முன்னைநல் வினையாற் றுன்னிய பொருளை
 ஈந்துத வாத மாந்தரு முளரே;
 நச்சு மாமரம் நடுவூர்ப் பழுத்தென
 வச்சை மாக்கள் மக்களுட் பதரே;
 சற்று முணுதுடல் நெற்றென வுலரக்
 குப்பைக் குறுந்துணி மெய்ப்பட வுடுத்துக்
 கைப்பொருள் புதைக்குங் கயவரும் பதரே;

[இரப்போரைப் பதர்எனல்]

அவரினும் பதரே அவர்வயி னிரப்போர்

[வாழைக்கு நன்றிகூறுதல்]

ஈதல் நன்றே ஈதல் நன்றே
 சாதல் வரினும் ஈதல் நன்றே
 ஆறறி வுடைய வச்சையர் தம்மினும்
 ஓரறி வுடைய நீசிறந் தனையே;
 எய்யா நல்லிசை யிருந்தமிழ்ப் புலவர்
 பொய்யா நாவிற் பொருந்தினை வாழியுன்
 தானைத் தறித்துத் தலையை முறிப்பினும்
 வழிவழி தழைத்ததுன் மரபே; கொழிதமிழ்ப்
 பாவினிற் பரந்ததுன் புகழே; மூவரில்
 ஒருவனென் றேத்திய துலகே; நலமிகும்
 உண்டி கொடுத்தென் னுயிர்கொடுத் தனையால்
 நன்றி மறவேன் நானென் றுரைத்தலும்

[வாழை புலவனுக்குப் புதைபொருள் காட்டல்]

மற்றது கேட்ட வாழைமுகங் கோட்டி
 உற்றதொன் றுரைப்ப னுவனுளா னொருவன்

உண்ண னுடாஅ நெருவருக் கியான்
 எண்ணி நல்லற மிம்மியும் புரியான்
 பெரும்பொரு ளிருக்கவும் பிச்சைபுக் கீட்டி
 அரும்பொருள் கலத்தினிற் செம்மி யிரும்புவி
 யிட்டன னிறந்தன னிடமுமிஃ தீங்குநீ
 தொட்டனை யெடுத்துத் துயர்களை யென்றலும்

[புலவன் வஞ்சகப்பொருள் தொடேனென்று ஏகல்].

நெஞ்சவந் தீயு நிறைபொரு ளன்றி
 வஞ்சகப் பொருள்தொட மாட்டே நெஞ்சகம்
 வருந்தலை வாழியென் றேதித்
 திருந்திய தமிழ்வலோன் சென்றன நெறியே.

28. பூ

பூ வென்பது, முருகு என்னும் சொற்குத் தேனே யழகே யிளமை நாற்றம் இனிமை கடவுட்டன்மை முத லாய பொருள்கள் இருத்தலினால், அப்பொருண்மை களுக்குப் பெரிதும் இசைவுடைய கடவுளுக்குப் பெயராயமைந்த திறத்தையியந்து பாராட்டுதல் தலைக்கீடாகப் பூவுக்கும் புலவனுக்கும் உரையாடல் நெறியிற் புனைந் துரைக்கப்பட்டது.

பின்பனிக்காலம் நீங்க இளவேனிற்காலம் வந்தது. முன்னேசெய்த தீவினையின் பயனாகக் கைப்பொருள் முழுவதையுந் தொலைத்து, நல்குரவடைந்தவர், பின்பொருகால் நல்வினைப்பயன் கைகொடுத்துதவ அப்பொருள் முழுவதையும் புதுவதாகப் பெற்றுச்சிறந்து பொலிவதுபோலப் பொழிலகத்துள்ள தருக்களெல்லாம் முன்னே இலைகளை முற்றுந் தொலைத்து, வெறுமையடைந்து நின்றவை, பின்னார்ச் செழுந்தளிரரும்பி மலர்ந்து பொலிந்தன.

தேமாமரங்கள் ஆயிரந்திக்கடவுளர் ஒருங்குகூடித் தங்கள் நாவை நீட்டினாற் போலச் சிவந்த தளிர்களைக் கான்று கடவுளர்முன்னே அந்தணரேந்திய அடுக்குச்சுடரின் கூட்டம்போல அழகுமலியப் பூத்தன. அசோகமரங்கள் ஒண்டொடிமார் மேனிபோலத் தண்டளிரீன்றன. வேம்புகள் குண்டின் கண்போல அரும்பி விரிந்தன. இருப்பை மரங்கள் காடுறை தெய்வங்கள் ஊர்வதற்கு அணிந்து வைத்த தேர்நிரைபோல இளமுறி பொதுளி வால்வளைக் குலம்போல் மலர்ந்தன. பாதிரி மரங்கள் நீலவானிடை உடுத்திர ளிலங்குவன போலப் பசுந்தழையிடையே வெண்மலரீட்டங் காட்

டின. கோங்கமரங்கள் உலகமன்னவன் முடிசூட்டுத் திருநாளிலே அவனைப் புடைசூழ்ந்து சேவிக்கும் முடிமன்னர்போலப் பூத்தன. வெள்ளில் ஒள்ளிய குறுமுறி அரும்பி நகைத்தன. எங்கும் புதுமணம் கமழ்ந்தது. சந்தனப் பொதியிற் றமிழுடன் பிறந்த மந்தமாருதமும் வந்துவந் துலாவிற்று.

மாரனுக்கு மணிமுடிசூட்ட வந்தது போன்ற இவ்வசந்த காலத்திலே ஒருநாள் உலகமெல்லாந் தொழுகின்ற ஆயிரஞ் சுடர்க்கை அலரிவானவன் குணதிசைக்குன்றின் உச்சியை யடைய எட்டிப் பார்க்கின்றான். பூம்பொழிலகத்தும் பொய்கையின் கண்ணும் பொன்விளை செறுவினும் பறவையினங்கள் துயிலுணர்ந்தொலியாநின்றன. தாமரை புரிநெகிழ்ந் தவிழ்க் குமுதம் வாய்முடின. கடவுளர் கோட்டத்தும் காவலர் முன்றிலினும் வால்வெண்சங்கமும் காலேமுரசமும் கணை குரலியம்பின. அப்பொழுது திருந்திய அறிவுடை அருந்தமிழ்ப் புலவனொருவன் வண்டறைந்து தேனார்ந்து வரிக்குயில்க ளிசைபாடத் தண்டென்ற விடைவிரவித் தனியவரை முனிவுசெய்யும் ஓர் பொழிலகம் புகுந்தான்.

புகுந்தவன் பசுமையுஞ் செழுமையும் புதுமையும் நிறைந்து இருள்படப் பொதுளிய தண்ணடைகளையும் வானிடு வில்லின் தோற்றம்போலப் பன்னிறம் படைத்து மிளிரும் பல்வகை மலர்களையும் கண்டான். அவற்றினின் றெழுந்து எங்கும் பரவிய நறுமணத்தை முகந்தான். அம்மலர்களினிடையே புகுந்து இனிய தேனையுந் தாதையுந் தேர்ந்துண்டு களிகொண்டு பாடுகின்ற வண்டினங்களின் இன்னிசையையும் தேமா மரங்களின் சினைகளிலிருந்து தங்கள் கூரிய அலகினால் இளந்தளி

ரைக் கோதிக்கொண்டு மாரனைக் கூவுவன போலப் பாடுகின்ற பூங்குயில்களின் தீங்குரலையுங் கேட்டான். அறுகாற் குறும்பெறிந்தோட்டிக் கடிமலிந்த நறுவிரை யொடுவிரவி உலாவும் மலயச் சிறுகாற் செல்வன் இடையிடையே தீண்டி வருட மெய்ம்முழுதும் புளகங் கொண்டு ஊற்றின்பத்தையும் அடைந்தான். அவன் நாவிலே தேனுறித் தித்திக்க உள்ளமும் உடம்பும் பூரித்தன.

சுவையொளி யூரோசை நாற்றமென்னும் ஐம் பெரும் புலன்களும் ஓரிடத்தே உண்டுங் கண்டும் உற்றும் கேட்டும் உயிர்த்தும் அறியும் ஆராப்புதுவிருந்தை ஆரத்துய்ப்பிக்கும் இயற்கையின் பெருநலத்தில் ஈடுபட்டுத் தன்வயமிழந்து தேறி உள்ளங் குதுகலிக்கப் பெரியதோர் இறும்புதெய்தி நின்றான்.

அவனுக்கு வழியியங்கிய வருத்தம் நீங்கியது. மனம் மகிழ்ச்சியடைந்தது. புதுக்கிளர்ச்சியும் புத்துணர்வும் உண்டாயின. அம்மம்ம! இயற்கை நலனின் ஆற்றல் இருந்தவாறென்னே!

தென்றலஞ் செல்வன் சென்று தாக்கச் சினைமென் கொம்பரசைதலினுலே செம்மற்பூவைச் சிதறித் தேன் பிலிற்றிப் பவளவிணர் நாப்பண் வெள்ளரும்பு நிரைத்துப் பொலிவுபெற நின்றதோர் பூந்தரு முகமலர்ந்து முறுவல் காட்டிப் பூவும் நீரும் அடியுறையீந்து வருக வருக வெனக் கையினுழைக்கும் மெய்யன்பர் போல அவனை வரவேற்று வழிபாடு புரியாநிற்ப, அவன் அதன் மென்னிழற் கீழ்ப் பொள்ளெனப் புகுந்தான்.

புகுந்து ஆண்டுக்கிடந்த மாணிக்கப்பாறை மணித் தவிசின் மேலிருந்து எல்லாம் வல்ல இறைவனின்

அளப்பருமறியை எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் நெக்குருகா நிற்பவன், இயற்கை மணமும் பேரழகுங் கட்டிளமையுந் தேன்மொழியும் பெற்றுப் பொலிவொடு நிற்கும் பருவம் மலர்ந்த அணங்கினைப்போல அம்மரத்தின் சிணையில் அணிமையிற் பூத்த ஓர் நாண் மலரைக் கண்ணுற்றான். கண்ணுற்று அதனைக் கொய்யும் பொருட்டுத் தன் செங்கரத்தை நீட்டியவன் தண்ணளி மிகுதலாற்போலும், மற்றதனைக் கொய்யாது கையை வாங்கிக்கொண்டு சிந்திப்பானாயினான் :—

“என்ன நறுவிரை! என்ன பேரெழில்! என்ன கட்டிளமை! என்று எண்ணி எண்ணி விம்மிதமடைந்தவனாய் நறுமணத்துக்கும் ‘முருகு’ பெயர். பேரழகுக்கும் முருகு பெயர். கட்டிளமைக்கும் முருகு பெயர். ஆகவே இயற்கையானமைந்த தெய்வமணமுங் கட்புலன் கதுவாப் பேரழகும் மூவாவிளமையும் உடைமையானன்றோ என்னை ஆண்ட பன்னிருதடந்தோட் புண்ணிய முதல்வற்கும் ‘முருகன்’ என்னுந் திருப்பெயர் வருவதாயிற்று,” என்று சிந்தியா நிற்புழி, அத்திருமலர் அவனை வாய்விட்டுக் கூவிப் “புலவ! நீ எண்ணியது ஒருவாரெக்கும் அது கேள்,” என்று கூறுவான் தொடங்கியது.

பொருணால் வல்ல புலவ! கேண்மதி மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர் விழையும் பூவினிற் றேன்றிப் பொலிந்திடு நாற்றத் தின்னியல் நாடி யிசைத்திடி னதுவே மன்னுயிர்க் குயிராய் மலர்விழி மணியாய்த் தன்னிய வொளியாய்த் துலங்கிய முருகன் தன்னையொப் பாமெனச் சாற்றுவார் புலவர் யாங்ஙன மோவெனி னாகது கூறுவல்;

மணமே,

இல்லது வாரா துள்ளது வருமெனச்
சொல்லிய மெய்ந்தூற் றுணிவினைக் காட்டி
வித்தினுட் கருவாய் மேவிய ஞான்றினும்
முனையா யிலையாய்க் கிளையா யரும்பி
மொட்டாய்க் கண்ணியாய் முளைத்திடு போழ்தினும்
காணு துள்ளே கரந்திருந் ததுவே
கதிரவ னொளிபட விரிதரு போழ்திற்
கதுமெனப் பூவினில் வெளியாய் வருமே;

முருகனும்,

உயிரினுட் கருவாய்ப் புலனினின் முளைத்துக்
கல்வி கேள்வியி லரும்பிக் கண்ணியாய்ச்
சிந்தை யறிவினிற் றிகழுமொட் டாகி
வந்துழி யுள்ளே மறைந்திருந் தொருகால்
அருளெனும் ஞாயிற் றவிரொளி தீண்டக்
கதுமென அறிவினில் வெளியா குவனே;

அதுவே,

கூறுபன் மலரினும் வேறுவே றியல்புடன்
நண்ணும், மற்றவனு மெண்ணில்பல் கோடி
உயிரினிற் பலவாய் நிலவுவ னன்றே;

அதுவே,

விரிதரு மலரிடைப் பிரிவற நிற்கும்;

அவனும்,

விரிதரு முயிரிடைப் பிரிவற நிற்பன்

அதுவே,

பூவினின் வேறெனப் புகலவும் படுமே

அவனும்,

உயிரினின் வேறென வோதவும் படுவன்

அதுவே,

பூவினி லருவாய்ப் பொருந்திடு மவனும்

உயிரினி லருவாய் ஒன்றிநிற் பவனே;

கட்புலன் கதுவாக் காட்சித் தாயினும்
 மாசறு முயிர்ப்பின் மருவுவ ததுவே;
 ஆசறு முணர்வி னறிபவ னவனே;
 உயிர்ப்பி னுட்கலந் துள்ளகங் குளிர
 இன்பினை யீருவ ததுவே, யவனே
 உணர்வி னுட்கலந் துயிரகங் குளிர
 அழியாப் பேரின்ப மருளுவ னதனைப்
 “பூவி னாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்
 ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை” யென்
 றேதிய வருண்மொழி யுணர்த்திடு மாதலின்
 நற்கதி யுதவும் மெய்ப்பொருண் முருகனை
 ஒக்குமா யினுமவன் திப்பிய வடிவிற்
 றெய்வத் திருமணச் சீரினுக் கதுதான்
 மேருவு மணுவு மாமென விளம்புவர்.

அதனைக் கேட்ட கவிஞன் சிந்தனை மிக்குச் சிரித்துக்
 கொண்டிருப்புழி, மீட்டும் அந்நறும்பூ விளம்புவான்
 றொடங்கிற்று.

கண்டினு மினிய வொண்டமிழ்க் கவிஞ!
 வளைகட லுலகினின் விழுமிய தியாதெனின்
 அழகென வறிந்தோ ரறைந்திசி னோரே;
 மலையிற் கடலினில் வானினில் நெருப்பினில்
 அலைமறித் தொழுகு மொலிகெழு நதியில்
 விலைமதிப் பறியா மேதகு மணியிற்
 றிருவளர் தாமரை வாவியி னுருவளர்
 செந்நெல் வயலிற் கன்னலிற் கழுகிற்
 பொன்னிய விளநீர் தன்னிய தென்னையில்
 வன்னப் பாசடை மலிந்திடு கதலியிற்
 காவினிற் பூவினிற் கனியினிற் றளிரினில்
 ஓவிய ரெழுது முருவின வணத்தின்

மாடமா ளிகையிற் கூடகோ புரத்தில்
 நீரினு நிலத்தினுஞ் சேருயிர்த் திறத்திற்
 பறவையில் விலங்கில் நிறைமணப் பந்தரில்
 ஆடையி லணியில் ஆணினிற் பெண்ணிற்
 கோயிலில் விழவிற் குலவுபல் பொருளில்
 மன்னிவீற் றிருந்தே இன்னுயிர்க் குழுவைத்
 தன்னிடத் தன்பு தழைக்கச் செய்வதும்
 அன்பினு லவைதமைத் தன்பா விழுப்பதும்
 ஐம்பொறி கட்கு மின்பினைத் தருவதும்
 விஞ்சிய துயரை விலக்கிவைப் பதுவும்
 அகத்தையும் முகத்தையும் மலர்த்தி யிகத்தினில்
 வாழ்க்கையின் பயனை யீவதும் பார்க்கில்
 அழகென யாவரு மறிந்ததை யன்றே!
 மாயையிற் றேன்றிய வரம்பில்பல் பொருள்கள்
 மேவிய வழகின் விலக்கரு மாற்றல்
 ஒழியா விறும்பு துதவுவ தாயின்
 மாயை மூன்றுங் கடந்தவை வேலோன்
 அருளினி லெடுக்கு மற்புத வடிவின்
 யாண்டு நிறைந்த காண்டகு பேரெழில்
 ஆற்றலை யுரைக்க மாற்றமொன் றுண்டோ?
 ஆயிரங் கோடிமன் மதரழ கொருங்கு
 மேயின தெனினும் மெய்ப்பொருள் கொண்ட
 மேதகு முருவிற் பாததா மரைக்கும்
 போதா தென்றும் பொருவுயர் விறந்த
 அண்ணலார் மேனி யடிமுதன் முடிவரை
 நண்ணிய பேரெழில் நலத்தினை நாடி
 எண்ணிலாக் கால மெத்திற நோக்கினும்
 கண்ணினாற் கருத்தா லடங்கா தென்றும்,
 சீர்க்கும ரேசன் றிருப்பெரு வடிவில்
 ஆர்க்குள வுலகினில் அற்புதந் தோடும்

பார்க்கினுந் தெவிட்டில பார்வை யென்றும்,
 எண்டரு விழிகள் யாக்கையிற் படைத்தோர்
 கண்டிட ஆழியுங் கடக்கு மென்றும்
 திருகிய வெகுளி தீர்ந்தன செருத்தொழில்
 அருகிய புளக மானது விழிநீர்
 பெருகிய தன்பு பிறந்ததென் னென்பும்
 உருகிய துலைமெழு காக வென்றும்
 வெல்வது கருதி வெஞ்சமர் புக்க
 தொல்வலிச் சூரன் சொல்லியழு தானெனின்
 அன்ப ராயினோ ரவ்வெழில் கண்டுழி
 என்படு வாரென வியம்புத லரிதே; அதனால்,
 மன்னிய விருண்மல மயக்கினிற் றினைக்கும்
 இன்னுயிர் யாவையுந் தன்னிடத் தென்றும்
 நீங்காப் பேரன் போங்கிடச் செய்வதும்
 அன்புமுன் னீடா யாங்கவை தம்மைத்
 தன்பா விழுத்துச் சார்ந்திடு பிறவித்
 துன்பினை வேரொடுந் துடைப்பது மைம்பெரும்
 பொறியும் புலனும் புந்தியும் மயங்க
 வறிவுங் காண வருட்பே ரின்ப
 வேலையுட் டிளைக்க விடுவதும் மூல
 முதற்பொருள் கொள்ளும் அருட்பெரு வடிவின்
 எழிற்பொலி வென்பதை மயக்கற வுணர்ந்தே
 வளமலி யழகெனும் பொருடரு கின்ற
 முருகெனு நாமம் முதல்வனுக் கிட்டனர்
 சிவநெறிச் செந்தமிழ்ச் சீரி யோரே.

அதுகேட்ட நற்றமிழ் நாவலோன் நெஞ்சருக, நீர்
 மல்க, அஞ்சலி கூப்பி அமைந்து நிற்புழி, மீட்டும் அப்
 பொலம்பூ விளம்புதன்மேயது :—

முத்தமிழ் வல்ல வித்தக! கேட்ட
 விரிகட லுலகிற் பொருணிலை யாவுங்

காலையி னென்றாய்க் கடும்பகலொன்றாய்
 மாலையி னென்றாய் மாய்வது காண்டலின்
 நீர்மேற் குமிழியி னின்றுழி நில்லா
 தழிதன் மாலைய திளமையென் றுணருதி
 யாங்ஙன மோவெனி னுங்கது கூறுவல்;
 கண்ணினைக் கவருங் காம ரிளந்தளிர்
 வண்ண நாடொறு மாறிவே ருகிப்
 பச்சிலை மாறிப் பழுப்பாய்ச் சருகாய்
 மண்மிசை யுதிர்ந்து மடிதலுங் காண்டும்

அதாஅன்று,

நீல மேனி நெடுமால் போலக்
 கோலங் காட்டிக் குளிர்த்திடு மிளம்புல்
 சாரம் வற்றித் தரைமிசைச் சாய்ந்து
 வைக்கோ லாகி மடிதலுங் காண்டும்;

அதாஅன்று,

பொன்னிற மேனியும் புதுமதி முகமும்
 வண்ணத் தாமரை மாமலர் வாயும்
 தேனும் பாலும் யாழுங் குழலும்
 ஆல வின்சுவை மழலையஞ் சொல்லும்
 காந்தளங் கையும் மாந்தளிர்ப் பாதமும்
 பொருந்திய குழவி திரிந்துவெவ் வேறாய்ப்
 பாலனுங் குமரனுந் தருணனு மாகிக்
 குயிலெனுங் குஞ்சி கொக்கென மாற
 முத்தன வெண்ணகை வித்தென வுதிர
 அரவுரி போலத் திரையுடல் பரவத்
 தட்டுற வாய்மொழி முட்டினி னிமிர்ந்து
 கிழவனாய்க் கழிதலு முலகிய னிலையே;

அதனாற்,

கனவும் மின்னுங் கானலும் பொய்யு
 மெனவே கழியு மிளமை யாயினும்
 கால வெல்லையைக் கடந்து நின்ற

மூலப் பொருளின் முளைத்திடு மிளமை
என்று மழியா வியல்பினை யுடைத்தே
இளமையி னிளமை யெய்துவ ததுவே ;

அதுதான்,

ஆதியு நடுவு மந்தமு மென்ன
வோதிய மூன்று மொழிந்தனின் றதுவே ;
அப்பெரும் பொருளி னமைந்திடு மிளமையின்
கோடியிற் கோடி கூற்றிலொ ரணுவே
இப்புவிப் பொருளி னியைந்துள தறிகுதி ;
இப்புவிப் பொருளி னியைந்துநின் றெழியா
மெய்ப்பொருண் மேன்மை விளக்குதல் கண்டே
என்றும் மூவா விளமையை யுணர்த்தும்
முருகென வோது மொருதிரு நாமம்
பச்சை மாமயிற் பரமனுக் கிட்டனர்
இச்சையி னிருந்தமி ழியலுணர்ந் தோரே

எனக்கூற, அதனைச் செவிமடுத்த தண்டமிழ்ப்புலவன்,
இஃது அற்புதம் ! அற்புதம் ! எனத் தலையசைத்து அக
நெகிழ முகமலர்ந்திருந்தானாக, முருகனை உணரும் மெய்
யடியார் கண்களினின்றும் இன்பத்துளி விழுவதுபோல
அந்நாண் மலரினின்றும் ஓர் செந்நிறத் தேன்றுளி
வீழ்ந்தது.

அதுகண்ட பாவலன் சுட்டுவிரலை மூக்கிலே சேர்த்து
எருத்தத்தை ஓர்பாற் கோட்டிக் கண்ணிமையாது
சிறிது போழ்து சிந்தித்துப் பின் கூறுவான் :—

தேனே ! தேனே !! மானவேன் முருகன்
தன்னையொப் பானெனச் சாற்றுவல் கேண்மதி
தாயமா மலரிடைத் தோன்றுவை நீயே !
மேயநல் லுயிரினில் விளங்குவ னவனே ;
இனிப்பினை யுடையை நீயே யவனும்
தனிப்பெரு மினிப்பினைத் தானுடை யானே

உண்டவர்க் கின்ப முதவுவை நீயே
 உணர்ந்தவர்க் கின்ப முதவுவ னவனே ;
 உறுபிணி நீக்குவை நீயே யவனே
 பிறவி யென்னும் பெரும்பிணி தன்னை
 வேரொடும் வீட்டுவ னாதலி னன்றே
 அரும்பெறற் றேனெனப் பெரும்பொருள் பயக்கும்
 முருகென வோது மொருதிரு நாமம்
 பொருந்துவ தறிந்து புகன்றார்
 அருந்தமிழ் வல்ல அறிவுடை யோரே

என, அதுகேட்ட நறுமலர் 'நன்று! நன்று! என்று
 தலையசைத்து நறுமணமும் பேரெழிலும் கட்டிளமை
 யும் கழிபேரினிப்பும் ஆகிய இவையெல்லாம் குன்றெறி
 நெடுவேற் குமரநாயகனில் ஒன்றிய கடவுட்டன்மையை
 உரைக்கின்றன கானென, அஃதெங்ஙனமோவென்று
 ஒண்டமிழ்க்கிழவன் வினாவ, மற்றதுகூறும்:—

பூமண வுலமையிற் பொருந்திய வருவமும்
 உடலுயிர் போல ஒன்றாய் நின்றலும்
 விழியொளி போல வேராய் நின்றலும்
 உயிரறி வொளியென வுடனாய் நின்றலும்
 உணர்ச்சியிற் படுதலும் ஓதிய விளமையின்
 மூலமு நடுவு முடிவு மின்றிக்
 காலங் கடந்து நிற்குங் காட்சியும்
 அழகினில் அன்புண் டாக்கலு மாக்கி
 வளமுறு முயிரை வசித்துக் கோடலும்
 இளமையு மழகு மியைந்த வாற்றல்
 அருளுரு வெய்தலு மருவுரு வுடைமையும்
 தேனினி லறிவிற் றிகழ்ந்து நின்றே
 இனிப்பின் புதவி மலப்பிணி யறுத்தலும்
 ஆகிய கடவுட் டன்மை யனைத்தும்
 பெறப்பட நின்ற குறிப்பினை யுணர்ந்தே

தேனே யழகே யிளமை நாற்றம்
ஆ லா வினிமையென் றரும்பொருள் பயக்கும்
முருகென வோது மொருதிருப் பெயரை
இறைவனுக் கிட்டன ரென்ப
துறைமலி செந்தமி முணர்ந்ததா யவரே.

அதுகேட்ட செந்தமிழ்ச் செல்வன், “அறிந்தேன்!
அறிந்தேன்!” கந்தபுராணத்திலே கச்சியப்ப சிவாசாரி
யார் சரவணப்பூந்தடத்தில் அறுமுகப்பெருமான் அருட்
டிருமேனி கொண்டெழுந்தமை கூறுமிடத்து,

“அருவமு முருவுமாகி யனாதியாய்ப் பவவாயொன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்றசோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறுங் கரங்கன்பன் னிரண்டுங்கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தன னுலகமுய்ய”

எனக்கூறிய திருப்பாட்டின் பொருள் அறிந்தேன்!
அறிந்தேன்! என்று தன்னிருகையும் உயர்த்தித் தலை
மீது குவித்து, அத்தெய்வத் திருமலருக்கு மெய்வணக்
கஞ் செய்து தன்னில்லஞ் செல்வானாயினான்.

29. கலையரசி ஐம்பருவம்

புலவரவர்கள் வட்டுக்கிழக்குச் சைவாங்கில வித்தியாசாலையில் நாற்பது ஆண்டுகளுக்குமேலாக ஆசிரியராயிருந்தார். ஆண்டுதோறும் ‘பெற்றார் ஆசிரியர்விழா’ நிகழ்வது வழக்கம். அவ்விழா நிகழ்ச்சிகளுள்ளே தமிழ் நிகழ்ச்சியுமொன்றாகும். புலவர் தம் பிள்ளைகளுக்குப் புதியநாடகங்களும் இனிய சல்லாபங்களும் எழுதிப் பழக்கி நடிப்பிப்பார்கள். அதனைப் பார்த்து மகிழ்தற்கு அறிஞர்பலர் வருவார்கள்.

தாங் கலாசாலையினின்றும் விலகி யிளைப்பாறுதற்கு விரும்பிய கி. பி. 1938 ஆம் ஆண்டிலே, அக்கலாசாலையைக் கலையரசியாக உருவஞ்செய்து, ‘ஐம்பருவக் காட்சி’ என்ற இப்பகுதியைப் பிள்ளைகளைக்கொண்டு அழகுற நடிப்பித்தார்கள். கலையரசியாகச் சிறுமியொருத்தி புனைவுகொள்ள, ஏனைச் சிறுமியர் சிலர் சேர்ந்து அவளுக்குரிய ஐம்பருவ நிகழ்ச்சிகளைப்பாடிப் பாராட்டுவது இது.

காப்புப்பருவம் (க)

விநாயகர்

சீரோங்கு வட்டுநகர் சேராங் கிலகழகத்
தேரோங்கு கல்வி யிளங்குழவி யின்னமுதைப்
பாரோங்கு சித்தபுரிப் பாரக் குடவயிற்றுக்
காரோங்கு மாணமுகக் கற்பகமே காத்தருள்க

அம்மையப்பர்

சைவமலி வட்டுநகர்ச் சைவாங் கிலகழகச்
செய்யகலை வழங்குந் திருமழலைத் தேவிதனைத்
தெய்வமலி சித்தபுரித் தேவாதி தேவனுடன்
தையல்சிவ காமியம்மை சந்ததமுங் காத்தருள்க

முருகன்

ஏறுபுகழ் வட்டுநகர் இன்பத் திருக்கழகப்
 பேறுதரு கல்விப் பெருமைப் பிராட்டிதனை
 நாமுமலர்ப் பூஞ்சோலை நல்லடைக் கலந்தோட்டத்
 தாறுமுகப் பெருமா னருள்சுரந்து காத்தருள்க

திருமகள்

இல்லம் நனிசிறக்க ஏற்ற பொருளுதவும்
 நல்ல திருமடந்தை நாயகியைக் காத்தருள்க

திருநீறு

எண்ணி யணிபவருக் கெவ்வினையும் போக்குகின்ற
 புண்ணியவெண் ணீறெங்கள் பூங்கொடியைக் காத்தருள்க

பஞ்சாயுதம்

வெய்யபிணி பேய்பூதம் வேறுமுள தோடமற
 ஐயவியு நெய்யுமரி யாயுதமுங் காத்தருள்க

வேப்பிலை

காற்றுடனே தோற்றுபிணி காலநெடுங் கோளரிட்டம்
 வேற்று விடங்கெடுக்கும் வேப்பிலைதான் காத்தருள்க

அறுகரிசிமஞ்சள்விளக்கு

நெல்லரிசி போலநிதம் நீண்டபெரு வாழ்வருளிப்
 புல்லறுகு போலநிதம் புடவியெங்குஞ் சிர்பரப்பி
 நல்லதிரு மஞ்சளைப்போல் நன்மங் கலம்பயந்தே
 இல்லம் மகிழ்சிறக்க வெங்கு மொளிவிரித்துப்
 பல்லாண்டு கல்விப் பசுங்குழவி வாழியரோ

தாலாட்டுப்பருவம் (உ)

எல்லா வறிவுமுள்ள வெம்பெருமான் நல்லருளாற்
பல்லுயிர்க்குந் தாயாய்ப் படைத்த பசங்கொடியோ
—ஆராரோ ஆரிவரோ

சைவந் தழைக்கத் தமிழாங் கிலம்வளர
வையஞ் சிறக்கவந்த வானச் சுடர்மதியோ
—ஆராரோ ஆரிவரோ

ஞானப் பெருங்கடலில் நல்லோர் குளித்தெடுத்த
வானப் பெருமை வலம்புரியி னுணிமுத்தோ
—ஆராரோ ஆரிவரோ

நல்லவறம் பொருளு நாடுமின்ப வீடுமருள்
மல்லற் புடவிவரு வானகத்துக் கற்பகமோ
—ஆராரோ ஆரிவரோ

ஆயகலை நெய்விட் டறிவுத் திரிகொளுத்தித்
தூய வுளத்துவைத்த தூண்டாமணி விளக்கோ
—ஆராரோ ஆரிவரோ

தேனோ கரும்போ தெவிட்டாத தெள்ளமுதோ
மானோ சுரும்போ மடமயிலோ மாங்குயிலோ
—ஆராரோ ஆரிவரோ

தேனாற விற்பத் தெளிவூற நெஞ்சுகுளிர்ந்
தானாற வுள்ளீறு மொண்குதலை நன்மொழியோ
—ஆராரோ ஆரிவரோ

ஆச்சி யழவேண்டாம் அம்மா அழவேண்டாம்
வாய்ச்சகலைப் பூம்பொழில்வாழ் மானே யழவேண்டாம்
—ஆராரோ ஆரிவரோ

மக்கள் குறைந்தனரோ மாளிகையின் சீரிலையோ
தொக்க வளனிலையோ தோகாய் அழவேண்டாம்

—ஆராரோ ஆரிவரோ

பொன்னு மாமி புழுங்கி யடித்தாளோ
மன்னு மயலார் வசைக ளுரைத்தனரோ

—ஆராரோ ஆரிவரோ

கண்பாதி மூடிமலர்க் கைவிரலை வாய்குவைத்தே
ஒண்பா லமுதொழுக வுன்னி யழவேண்டாம்

—ஆராரோ ஆரிவரோ

எண்ணே யெழுத்தே யிசையே யிளங்குயிலே
கண்ணே கருத்தேயெங் கண்மணியே கண்வளராய்

—ஆராரோ ஆரிவரோ

புன்மை யுறங்கப் புலைகொலைக டாமுறங்க
இன்மை யுறங்கவெங்கள் ஏந்திழையே கண்ணுறங்காய்

—ஆராரோ ஆரிவரோ

சோம்ப லுறங்கவெமைச் சூழடிமை நாளுறங்க
ஏம்ப லுறங்க விருவிழிகள் கண்ணுறங்காய்

—ஆராரோ ஆரிவரோ

சப்பாணிப்பருவம் (ந)

சீலத் திருவே செங்கைத் தருவே

தெய்வத் திருவுருவே

தேயா வொளியே மாயா வளியே

சிந்தைத் தெளிதேனே

கோலக் குயிலே குறையா நிதியே

கொட்டுக சப்பாணி

கொஞ்சங் கிளியே வஞ்சிக் கொடியே

கொட்டுக சப்பாணி

அன்னையர் கொட்டத் தந்தையர் கொட்டிட
 அவையோர் கைகொட்ட
 ஆர்வலர் கொட்டப் பாவலர் கொட்டிட
 அதிபர்கள் கைகொட்டக்
 கொன்னுனை வேல்விழி மாணே தேனே
 கொட்டுக சப்பாணி
 குதலைப் பன்மொழி மதலைச் சின்மொழி
 கொட்டுக சப்பாணி

அம்பொற் பாதக் கிண்கிணி யாடிட
 அரைஞாண் மணியாட
 அருளிற் பெருகுஞ் சிறுநகை யாடிட
 யணிமணி வடமாடக்
 கொம்பிற் குயிலிற் குதலைத் தீங்கனி
 கொட்டுக சப்பாணி
 கூழைக் குந்தள கோமள சுந்தரி
 கொட்டுக சப்பாணி

செம்பொற் றுமரை மாமதி சேரிரு
 சேலென விழியாடச்
 சிந்தைக் கூரிருள் போயற வேழுகிழ்
 சிறுநகை யழகாடக்
 கொம்பிற் குலவிய கொடியே பிடியே
 கொட்டுக சப்பாணி
 கூழைக் குந்தள கோமள சுந்தரி
 கொட்டுக சப்பாணி

வருகைப்பருவம் (சு)

அினமு மினமு மறைசெய் பிடியு
 மவைகொ ணடைக ளலவுல
 கரிய வசன நடையு முரிய
 வழகு தொடையி னடைகளும்
 இனமு மறிய நெறிக ளருளு
 மிறைவி வருக வருகவே
 இரச மொழுகு மமுத குமுத
 விதழி வருக வருகவே

பண்ணு மிசையு மொழுகு பவள
 விதழ்கள் குதலை பறையவே
 படியி லடிகள் படிய நடைகள்
 பலவு மிடையி விடறவே
 எண்ணு மியலு மெழில்கொள் விழிக
 ளிரவி நிகர வொளிரவே
 இருகை தழுவ வருகு மருவி
 யிறைவி வருக வருகவே

அரிய பெரிய பொருள்க டருவ
 ரமுது தருவ ரமர்வுற
 அழகு மலியி விடமு மருள்வ
 ரம்மை யப்ப ரிங்குளர்
 இருகை குளிர வரசி வருக
 விறைவி வருக வழிவுரு
 எழிலி வருக வறிவு பெருகி
 யிளைஞர் மகிழ வருகவே

அம்மை வருக யரசி வருக
 வறிவி வருக பிறிவிலா
 அன்பி வருக விற்பி வருக
 வாதி வருக நீதிசேர்
 இம்மை வருக மறுமை வருக
 யெழுமை வருக வருடரும்
 எங்கை வருக நங்கை வருக
 யிங்கு வருக வருகவே

அம்புலிப்பருவம் (ரு)

எண்ணிரண்டு கலையுடையாய் வெண்ணிலாவே—இவள்
 எண்ணெட்டுக் கலையுடையாள் வெண்ணிலாவே
 நண்ணுமொரு மறுவுடையாய் வெண்ணிலாவே—இவள்
 நாளுமொரு மறுவடையாள் வெண்ணிலாவே

காந்தண்மலர்க் கைகவிழ்த்து வெண்ணிலாவே—உனைக்
 கண்டழைக் கிறுள்வருவாய் வெண்ணிலாவே
 ஏந்துபுகழ் ஞானவல்லி வெண்ணிலாவே—இவள்
 இன்பமுற நீவருவாய் வெண்ணிலாவே

அன்னைமார்கள் தந்தைமார்கள் வெண்ணிலாவே—இங்கு
 அன்புடையோர் வந்துவிட்டார் வெண்ணிலாவே
 கன்னிவினை யாடுதற்கு வெண்ணிலாவே—இங்குக்
 கடுகவர வேண்டுகின்றி வெண்ணிலாவே

30. தனிப்பாடல்கள்

புலவரவர்கள் காலந்தோறும் விளையாட்டாகப் பல தனிப்பாடல்கள் செய்துள்ளார். அவைகள் ஒரு தனிநூலாக வெளியிடப்படும். சிறுவர்க்கு வேண்டப்படும் ஒருசிலவற்றை யிங்கே தருகின்றேம்.

1. புலவரின் கடைசிப்புதல்வர், சண்முக பாரதியெனவழங்கும் வேலாயுதபிள்ளை. கி. பி. 1926 ஆம் ஆண்டில், அவர் குழந்தைப்பருவத்தினர். அவருக்கு விளையாட்டுப்பண்டமாக மரத்திற்செய்த நாயொன்றை அவரின் சிறியதந்தையார் திருவாளர் வேலுப்பிள்ளையவர்கள் அனுப்பியிருந்தார்கள். அந்த நாயைப்பற்றிப் பாரதிக்குத் தமக்கும் உரையாடலாக வெழுதிய பாடல்களே இவை :

சீனியப்பு தந்தருளுஞ் சின்னநாய் என்னநாய்
நானினைந்து சொல்வேன் நயந்துகேள்—ஈனுகின்ற
தாயில்லா நாய்மேலுந் தந்தையில்லா நாயுண்ணி
ஈயில்லா நாயிந்த நாய்

மன்னுபே ரன்பினாற் சீனியப்பு தந்தநாய்
என்ன பிடிக்கும் இயம்புவாய்—தன்னுடம்பில்
ஈப்பிடிக்க மாட்டாத இந்தநாய் வேறென்ன
போய்ப்பிடிக்க மாட்டும் புகல்

உண்ணு துறுமா துருள்வால் குழைத்திரண்டு
கண்ணுலும் பாராத காரியமென்—கண்ணேநீ
வாழி யிதமரநா யானால் மரமேறிக்க
கோழி பிடிக்குமோ கூறு

இல்லுவந்து காத்திட்ட வெச்சின்மிசைந் திட்டவர்மேல்
நல்லன்பு கொண்டு நடந்தாலும்—தொல்லுலகம்
நாயென்று நன்றியின்றிக் கூறமிக நாணியன்றோ
வாயொன்றும் பேசாத வாறு

வலித்தோடிக் கஞ்சன் மணித்தலையைக் கொய்து
பலித்தானங் கொண்டகா பாலி—புலித்தோல்
அரைவடுக னேறி யடிப்பானென் றஞ்சி
உரையாடா துண்ணு துது

2. 1908 ஆம் ஆண்டிலே, சைவன் ஒருவனிடம்
உணவுகொண்டபோது, புலவருடைய அன்பகலா நண்
பன், மூளாய்ப்பண்டிதர் சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும்
புலவருக்கும் அவ்வுணவு சீரணமாகாது வயிற்றிலே
பெருங்கோளாறு செய்தது. பண்டிதர், அவ்வுண
வைப்பற்றியொருபாடல் ஆக்கும்படிவேண்டப் பாடப்
பட்டது இது:—

வள்ளிப் பழங்கிழங்கே வாழைக்காய்ப் பச்சடியே
கிள்ளித் தெளித்தபச்சைக் கீரையே—வெள்ளப்
புளிக்குழம்பே கட்டரிசிப் பொங்கலே மெள்ள
வெளிப்படுங்கள் எம்வயிற்றை விட்டு

3. 1915 ஆம் ஆண்டிலே புலவர் புதுவீட்டிற் குடி
புகுந்தபோது, புலவருடைய அரும்பெற்றற்றுணைவரும்,
மாணக்கரும், புலவருடைய அருமைப் பாடல்களையெல்
லாம் பொன்போற்பேணிப் பதிப்பித்துவருகின்ற தமிழ்ப்
புரவலரும் ஆகிய திருவாளர் வேலுப்பிள்ளையவர்கள்
சில பொருள்களைக் கையுறையாக அனுப்பினார்கள்.
அவற்றை ஏற்றுமகிழ்ந்த புலவர், தந்துணைவர்க்குச்
சில சிலைடைவெண்பாக்களை யெழுதி யனுப்பினார்கள்.
அவற்றுட் சில இவை:—

குடம்—சடாமகுடம்

சுங்கை பொருந்துதலாற் காசின்மதிக் கீறுறலால்
பொங்கு மலர்கொண்டு பொலிதலால்—மங்கை
இடம்போற்றுந் தில்லை யிறைவன் சடாம
குடம்போலும் எம்பி குடம்

மதிக்கீறு—இறைவற்கு—கீற்றுச்சந்திரன்; குடத்துக்கு—எண்ணிக்
கீறியவரைகள்.

எம்பி—என்றம்மி. மங்கை—உமாதேவி.

கடாம்—அண்டம்

அஞ்சி லொருபொருளா லாகி நிலவுதலால்
விஞ்சுவெளி மேலாய் விளங்குதலால்—நெஞ்சின்
இடமாகும் வேலா யுதவிளவல் வெற்பிற்
கடமாகு மண்டமெனக் காண்

தட்டம்—தவமுனி

ஒருகாவில் நின்றலா லோங்கிலை காய்நீறு
வருவாருக் கீயும் வழக்கால்—குருநாதன்
இட்டமிகு வேலா யுதவிளவ லின்சிலம்பிற்
றட்டந் தவமுனிவன் றுன்

இலை—வெற்றிலை; உணவுக்காம்இலை.

காய்—பாக்கு; உணவுக்காங்காய்கள்.

நீறு—சுண்ணம்பு, திருநீறு.

வருவார்—இல்லம்புகுவார்; ஆச்சிரமம்புகுவார்.

குருநாதன்—சுப்பிரமணியசுவாமிகள்.

என்றது, பெங்குளரிலிருந்து நவாலியூர்ப்போந்து புலவர்க்கும்
அவர் துணைவர்க்கும் பிறர்க்கும் அருள்செய்து ஆட்கொண்ட
திறங்கூறியவாறு. இட்டம்—கருணை.

இருப்புச்சட்டி—குரு

எரியிட் டவிதரலா லிட்டத்தைச் சுட்டுப்
புரிதீக்கை செய்யும் புணர்ப்பால்—பெரிய
நயச்சுட் டுகருணை நம்பிதிரு நாட்டில்
அயச்சட்டி யாசிரிய னும்

அவி-அவிக்கப்பட்டது ; கடவுட்பலி.
 இட்டத்தை-இட்டபொருளை, அவாவினை.
 தீக்கை-தீத்தல் ; ஆசிரியன்செய்யும் தீட்சை.
 அயம்-இரும்பு ; நம்பி-ஆடவர் திலகம்.

கின்னம்—வேசை

பவளவிதழ் வாய்வைத்துப் பானஞ் செயலால்
 தவளநிறஞ் சாரும் தகையால்—துவளுமிடை
 வேசைக்கொப் பாகுமே வேலாயு தன்சிலம்பில்
 ஆசைக் கரபாத் திரம்

மிளகு—வள்ளிநாயகி

குன்றிற் பிறந்து கொடியிடையுண் டாகிமுரு
 கொன்றி மலச்சிக் கொழித்தலால்—என்றும்
 அழகுவளர் வேலா யுதச்செம்மல் வெற்பில்
 மிளகுவள்ளி நாயகியென் போம்

கொடியிடை-கொடியில் ; கொடிபோலுமிடை.
 முருகொன்றி-வாசனைகொண்டு ; முருகனை மணந்து.
 மலச்சிக்கு-மலந்தடைப்படுதல் ; ஆணவமுதலிய மலக்கட்டு.

தேயிலை—வாணிகள்

கிளைகள் செறிதலாற் கிள்ளிநிறுத் தேற்றி
 வளைகடல்போ யீட்டி வரலால்—விழைவார்க்கு
 வாயிலையே மூடாத வேலாயு தன்வரையில்
 தேயிலையே செட்டியெனத் தேர்

கிளை-சுற்றம் ; கொம்புகள்.
 விழைவார்-இரப்போர். வாயில்-வீட்டுவாயில்.

செம்பு—கங்கை

அங்கை தனிலுறலால் ஆரமுத மீதலால்
 தங்குமுடன் மாசு தவிர்த்தலாற்—சங்கரனை
 நம்பும்வே லாயுதனார் நன்னாட்டி லொப்பாகும்
 செம்பும் வரந்தியுந் தேர்

அங்கையறுதல்-உமையம்மை செங்கரத்தினின்றும் உண்டாதல்
 வேண்டுவார் கரத்திற்சேர்தல்.

அமுதம்-தூயதண்ணீர்.
 உடன்மாசு-உடலாகிய குற்றம் ; அழுக்கு. வரநதி-கங்கை.

31. தாரமாய்த் தாயானாகை

புலவருக்கு 1929 ஆம் ஆண்டிலே சன்னி நோய் கண்டது. அஃது இரண்டு திங்கள்வரை நீடித்தது. அக்காலத்திலும், தொய்வு முதலிய நோயுற்ற ஏனைக் காலங்களிலும் தம்மைப் பெரிதும் பேணி நலப்படுத்தி வாராநின்ற நன்றியைப் பாராட்டும் முகமாகத் தமது வாழ்க்கைத்துணைவி திருவாட்டி சின்னம்மையின் கையைக் குறித்து எழுதியது இப்பாட்டு.

பண்டிதமணி, சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் புலவருடைய பாடல்களிலே பெரிதும் ஈடுபாடு உடையவர்கள். இக்கலிவெண்பாவைப் படித்த பண்டிதமணிக்கு வாசகியம்மையாரின் நினைப்பும், வள்ளுவரின் மனை வாழ்க்கை மாண்பும் உள்ளத்தில் விம்பிக்கச் 'சின்னம்மையின் கை இத்தனையுஞ் செய்யக் கண்ணையரா திருக்கவேண்டுமன்றோ? அதற்குமன்றோ கவிவேண்டும்! 'பின்றுங்கி முன்னெழுதம்' வாசகிக்கு இத்தனை கடமையிலையே!' என்ற பொருளமைத்துப் பாடிப் புலவருக் கனுப்பினார்கள். அப்பாடல் இது:—

வெண்பா

பின்றுங்கி முன்னெழுதம் பெற்றியுரைத் தார்தேவர்
உன்றரத் துக்குறக்க முண்டுகொலோ—குன்றமே
தண்ணென் தமிழ்ப்புலவோய் தாயானாகையிருக்கக்
கண்ணுக்கே வேண்டுங் கவி.

இதனைப் படித்து உவகைபூத்த புலவர், பிள்ளையவர்களுக்கு வாழ்த்தும் விடையுமாகப் பின்வரும் பாட்டுக்களை விடுத்தார்.

அகவல்

அண்டர்கள் விழையு மமுதினு மினிக்குந்
தண்டமி முணர்ந்த பண்டித மணியே!
இலக்கியக் கலைக்கடன் முழுகி நிலைப்படு
நால்வகைச் செஞ்சொல் வால்வளை யீன்ற
மாமணிக் குவைகள் வாரித் தூநகை
இன்புடன் கேட்குந ரன்பொடு மகிழத்
தூக்கிவிலை யுரைக்கும் வாக்கினில் வல்லோய்
எல்லாம் வல்ல இறையவ னருளாற்
பல்லாண்டு வாழ்வும் உடனலப் பாடும்
எண்ணிய வெய்தலும் ஞானமுங் கல்வியும்
திருவுஞ் சிறப்பு மருவியெஞ் ஞான்றும்
ஐம்முக னருளிய கைம்முகன் நெய்வப்
பெரும்பெயர் கொண்ட வரும்புகழ்க் குரிசில்!!
கைக்கவி யிருக்கக் கட்கவி வேண்டிய
அற்புத நுண்மதிப் பொற்புயர் செல்வ!!
வாழிய பெரும நீயே
ஆழிசூ முலகி லடைவன வடைந்தே.

வெண்பா

துன்பிற் சுடர்முத்தந் தூக்கலாற் றெண்டுசெயும்
அன்பி விரவு மலர்தலால்—நண்பகேள்
விண்ணுக்கும் விண்ணவர்க்கு மொக்குமென வேறுரைப்பேன்
கண்ணுக்கு வேண்டுங் கவி.

மானன்று வேலன்று வாளன்று கோலன்று
மீனன் நெனவுரைத்தல் விட்டுரைப்பேன்—ஊனென்று
நன்மைக் கலர்ந்து நலிவிற்குக் கூம்பியிடர்ப்
புன்மைக்கு முத்துதிர்க்கும் பூ.

உள்ளத்துணர்வு அழகியதோர் வடிவமுற்றுக் கற்போரையும் உணர்ச்சிவயப்படுத்துமாயின், அதுவே பாட்டெனப்படும். புலவரும் பண்டிதரும் ஆக்கிய மேலைப்பாடல்கள் அத்திறத்தனவாம். இவர்தம் வித்தகத்தொடர்பு சங்ககாலத்துக் கபிலபாணர் தம்முறவினை நினைவூட்டுகின்றன. 'பாம்பறியும் பாம்பின்கால்.'

கலிவெண்பா

சீராரு மன்றற் றிருநாளிற் செந்தியை
நேராகச் சூழ்ந்துவரு நேரத்தி—லாராநல்
லன்புடனே என்கை விரலோ டணையவந்த
பொன்புனையுஞ் செல்வப் புதுமலர்க்கை—யின்புடனே
ஆக்கும் புதுக்கலத்தி லானநறுஞ் சோற்றையந்நாட்
டுக்கிப் படைத்த சுடர்த்தொடிக்கை—நாக்குளிர
உண்டமிச்சி லெச்சிலென வுன்னாது தெள்ளமுதாய்க்
கொண்டுபிசைந் துண்ணக் குழைக்குங்கை—அண்டிவரும்
ஆண்டெழுமுன் றின்றுவரை யன்புநிலை மாறாமல்
வேண்டுவவெ லாம்புரியு மென்மலர்க்கை—மூண்டுவரும்
பண்டைப் பழவினையாற் பாயோ டெனைக்கிடத்திக்
கொண்டுவருத் துங்கொடுநோய் கூடுங்கால்—உண்டாகுஞ்
சர்த்திக்கு நெஞ்சைத் தடவுங்கை சர்த்தியின்மேற்
சுத்திக்கு வெண்மணலைத் தூவுங்கை—சுத்திசெய
வெந்நீரைக் கொண்டு கழுவுங்கை விட்டுமிழ்ந்த
அந்நீரை யப்பா லகற்றுங்கை—பின்னீர்
மாற்றுங்கை மாற்றி வருங்களைப்புத் தீரவங்கே
ஆற்றுஞ் சிவிறிகொண்டே யாற்றுங்கை யாற்றியபின்
தூசு துடைக்குங்கை தூப மெடுக்குங்கை
தேசதிகழ் நீறுதுதற் றீட்டுங்கை—யாசையுடன்
பக்கத் திருந்து பழந்துணியி னாலொற்றித்
தொக்க வியர்வை துடைக்குங்கை—மிக்க

குடலைச் சுருட்டிக் குமட்டிப் புரட்டி
 யுடலை வருத்தும்வலி யுற்றால்—உடலடையும்
 பொல்லாத துன்பத்தைப் போக்கவெகு புத்தியுடன்
 மெல்லமெல்ல வேதடவும் வித்தகக்கை—யல்லன்மிகச்
 சீழுஞ்செந் நீரு மலமுஞ் சிறுநீரும்
 நாளொன்றுக்குப் பலவாய் நண்ணுங்கா—லாளொன்று
 வாராமல் வாசல் வழியடைத்து மற்றென்னைச்
 சோராமற் றுக்கியிருத்துங்கை—நேரா
 யொருவர் துணையின்றி யொழித்தமல நெஞ்சில்
 அருவருப்பி லாதகற்று மங்கை—அருகுனைந்து
 நாரி வலிக்குதென்றால் நாடியுரு விப்பிடித்து
 வேரித் தயிலமிடு மெல்லியகை—சேரிலையான்
 கூட்டுகின்ற வேம்பின் குழைக்குஞ்சத் தாலகல
 வோட்டுகின்ற காந்தண்மல ரொண்டொடிக்கை—ஊட்டுகின்ற
 காய்ந்த குளிகையெல்லாங் காலந் தொறுமுரைத்துத்
 தேய்ந்த விரலுடைய செம்பொற்கை—யாய்ந்தளவு
 மேன்மறந்து போகாது மிக்க கருத்துடனே
 பால்கறந்து காய்ச்சிப் பருக்குங்கை—சீலையழுக்
 கானவைக ளெல்லா மலம்பியடித் துப்பிழிந்து
 வான வெயின்முகத்து வைக்குங்கை—யானபின்பு
 சுத்தப் படுத்தித் துடைத்துதறி நான் படுக்கு
 மெத்தைதட்டிக் கொட்டி விரிக்குங்கை—யத்தருணம்
 வந்த புறவினர்க்கு மற்றவர்க்குந் தாம்பூலந்
 தந்துதவத் தட்ட மெடுக்குங்கை—வந்தோர்
 மருவாத சொல்லி மனங்கலக்கும் வேளை
 குருநாத னுண்டென்று கூறி—யுருகிவருங்
 கண்ணீர் துடைக்குங்கை கந்தவனத் தான்மருந்தை
 யுண்ணீர்மையோடுமெனக் கூட்டுங்கை—யொண்ணுதலை
 நீவுங்கை நீவி கிறைநீறும் பொட்டுமிட
 மேவுங்கை வண்ண விரைமலர்க்கை—தாவிலாப்

பத்தியங்கள் வைக்குங்கை பாங்கா யருத்துங்கை
 எத்திசையும் பான்மருந்துக் கேற்குங்கை—குத்தி
 யரிசி புடைக்குங்கை யாக்குங்கை மாவை
 யுரிசியுள கூழா யுதவி—வரிசையுடன்
 வன்னப் பலாவிளையில் வார்த்துப் பருக்குங்கை
 அன்னம் பசித்தோர்க் களிக்குங்கை—யின்னுமின்னும்
 எந்தன் பணியன்றி யெந்தைபணி யும்புரியச்
 சிந்தை யுவந்து செலுத்துங்கை—வந்துபுகு
 நோயா ளருக்கு நுவலுபணி யெப்போதும்
 தேயாத வன்பினுடன் செய்யுங்கை—நேயமுடன்
 வந்த குருநாதன் மண்டபத்தைக் கூட்டுங்கை
 சந்தம் படமெழுநூற் தாமரைக்கை—கந்தமலர்
 கொய்யுங்கை தட்டத்திற் கொண்டுபோய்ப் பூசனைகள்
 செய்யுங்கை செய்யா னுறையுங்கை—நெய்விளக்கை
 ஏற்றுங்கை யெந்த னிருங்கவலை யைத்தடவி
 மாற்றுங்கை மாறிலா மாமழைக்கை—சாற்றுமிலை
 வாங்கி யிடித்து வடித்தெண் பதுநாழி
 ஆங்குமருத் தெண்ணெய்க் கநுப்புங்கை—பாங்காக
 ஊறுகாய் போடுங்கை யோதுவட கம்புரிகை
 வேறுகாய் வர்க்கங்கள் வெட்டுங்கை—மாறியபின்
 எண்ணெய்தலைக் கேற்றுங்கை யேற்றிச்சிகைக் காய்கொண்டு
 வெந்நீர் முழுக்காட்டு மேதகுக்கை—பின்னீரம்
 போக்குங்கை குஞ்சிப் புரிபிரித்துக் கொண்டசிக்கு
 நீக்குங்கை யெல்லா நிறைசெங்கை—மேக்குயருஞ்
 சங்கக் குறியுடைய தாமரைக்கை யெந்நாளும்
 பங்கப் படாதுயரும் பாக்கியக்கை—தங்கக்கை
 வாரமா யெம்மை வளர்க்கவருஞ் சின்னம்மை
 தாமாய்த் தாயானுள் கை

32. நாவலர்பெருமான்

ஆறுமுகநாவலர், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே, கார்காத்த வேளாளர் குலத்திலே ஞானப்பிரகாசர் மரபிலே கி. பி. 1822 ஆம் ஆண்டிலே பிறந்து, கல்வி கேள்விகளிலே தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கி, யாழ்ப்பாணத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் வைதிக சைவத் திருநெறியைப் பண்டுபோல நிலைநாட்டி, விழுமிய உரைநடையிலக்கியங்களாற் செந்தமிழ் மொழியை வளம்படுத்தி, நைட்டிகப் பிரமசாரியாயிருந்து சிவபத மெய்தியவர். நாவலர்பெருமானுடைய மெய்ப்புலமையிலும் சைவாசாரத்திலும் புலவருக்கு எல்லை கடந்த பற்றுண்டு. அதனால், அவர்மேலதாகப் பல்வேறு வணக்கச் செய்யுள்கள் எழுதிக் காலந்தோறும் வெளியிட்டார்கள். அவற்றுள் இப்பன்னிரண்டுமே இப்போது கிடைத்தவை.

திருவளர் தெய்வத் தமிழ்வள நாடு
செய்த தவப்பயனே!
செந்தமிழ் மக்கள் புந்தியி னிக்குந்
தெள்ளமு தேதேனே!
வரமருள் சைவத் திருநெறியுய்ய
வந்தருள் தேசிகனே
வாடிய பழைய தமிழ்மொழி தழைய
மழைபொழி கலைமுகிலே
பரமத திமிரக் குரைகடல் சுவறப்
பருகிடு தவமுனியே
பரனருள் நீறுஞ் சிவமொழி வீறும்
பரவிட வருள்குருவே
அருவளர் மதூரத் தமிழுரை நடைசெய்
ஐயா அடிபோற்றி
ஆறுமுகப் பெரு நாவலனாமத்
தரசே யடிபோற்றி

(1)

திருமறை முறையுஞ் சிவமத நெறியுந்
 தாய்மொழி யும்வேறாய்த்
 தவவழி மாறிப் பவவழி மீறித்
 தலைதடு மாறுங்கால்
 இருவரு முணரா வொருவன தருளால்
 யாழ்ப்பா ணந்தழைய
 இகபர முதவுந் திருநிலை யூரில்
 எழுதரு சூரியனே !
 பரவரு பிரமச் சரியநன் னிலையிற்
 பயிறரு சீரியனே
 பலபல தமிழ்தூல் பிழையற வுலகம்
 பயனுற வருள்குரவா !
 அருவளர் மதூரத் தமிழுரை நடைசெய்
 ஐயா அடிபோற்றி
 ஆறுமுகப் பெரு நாவல னுமத்
 தரசே அடிபோற்றி

(2)

வஞ்ச மனத்தர்க் கஞ்சா வுரனும்
 மாறா மனநிலையும்
 வைதிக சைவ நன்னெறி தழைய
 வைத்திடு பேரன்பும்
 செஞ்சொ லரங்கின் மஞ்சின் முழங்கிச்
 சேரா ருளங்கூரச்
 செப்பிடு மதூரத் சற்பிர சங்கத்
 திப்பிய நாவலமும்
 விஞ்ச மதிப்பும் நெஞ்சி னினைக்கின்
 வேறெவ ருக்குண்டோ
 மேவல ருட்குந் தூய்மை யொழுக்கம்
 மேவிய பாவலனே

அஞ்ச வளர்த்துச் செஞ்சொல் வளர்த்த
 ஐயா அடிபோற்றி
 ஆறு முகப்பெரு நாவல னுமத்
 தரசே அடிபோற்றி

(3)

மந்திர ஞானப் புண்டர நீறு
 மருவிய திருநுதலும்
 மாசறு கண்ணின் மணியணி வடமும்
 மலர்தரு மதிமுகமும்
 தந்திர மெய்நூல் வந்துறை கரமும்
 தற்பர னருள்நாமந்
 தருமறை யோதுந் திருமணி வாயுந்
 தவசிவ வழகொழுகுஞ்
 சுந்தர வடிவுங் கண்டுள மகிழுந்
 தூய வரந்தருவாய்
 சொற்பயில் கழகம் பற்பல நிறுவுந்
 தொண்டர்க ளனுகூலா
 அந்தமில் பெருமைக் கந்தபுராணத்
 தன்பா வடிபோற்றி
 ஆறுமுகப் பெரு நாவல னுமத்
 தரசே யடிபோற்றி

(4)

சொற்பெறு கடவுண் மெய்ப்பொரு ளென்பார்
 சுத்தப் பொய்யென்பார்
 துயருறு முயிரே பரசிவ மென்பார்
 தொன்மைகள் பிழையென்பார்
 நற்றமி ழிகழ்வா ராரிய மிகழ்வார்
 நல்லருண் மருளென்பார்
 நலமிகு தொண்ட ரவரிலு முண்டே
 நவையென வசைபுகல்வார்

பற்பல விதமாய் மற்பொரு கின்றார்
 பாரிலுள் ளோர்களுலாம்
 பவமற விருமைப் பயனுற வொருநற்
 பாதை தெரித்தருளும்
 அற்புத மதூரச் சொற்பயில் வுதவும்
 ஐயா அடிபோற்றி
 ஆறு முகப்பெரு நாவல னுமத்
 தரசே அடிபோற்றி.

(5)

வேறு

தெண்ணிலவு மலர்ந்தசடைச் சிவபெருமா
 னருள்சைவச் சேவல் கூவ
 எண்ணிலவு பரசமய விருள்விடிய
 நீற்றினொளி யெங்கு மேவப்
 பண்ணிலவு முத்தமிழ்ப்பங் கயமலர
 வைந்தெழுத்துப் பணில மார்ப்ப
 மண்ணிலவு நல்லைவரு நாவலனுஞ்
 செழுஞ்சுடரை வணக்கச் செய்வாம்

(6)

சீர்செய்த வாகமநூற் சிவநெறிசெய்
 தவப்பயனுந் திருவார் நல்லை
 ஊர்செய்த தவப்பயனு மொண்டமிழ்செய்
 தவப்பயனு மோத வேலிப்
 பார்செய்த தவப்பயனு மொன்றாகி
 நல்லறிஞர் பரவி யேத்தும்
 பேர்செய்த நாவலனு யவதரித்த
 தெனும்பெருமை பேணி வாழ்வாம்

(7)

அின்னநடை பிடியினடை யழகுநடை
 யல்லவென வகற்றி யந்நாட்
 பன்னுமுது புலவரிடஞ் செய்யுணடை
 பயின்றதமிழ்ப் பாவையாட்கு
 வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
 யெனப்பயிற்றி வைத்த வாசான்
 மன்னுமருள் நாவலன்றன் னழியாநல்
 ஸொழுக்கநடை வாழி வாழி

(8)

சீர்தட்டும் புறச்சமயஞ் சேர்ந்தார்க
 ளழுக்காறு செற்ற முள்ளோர்
 ஆர்தட்டிப் பேசிடனு மொருசிறிது
 மஞ்சாது முகில்போ லார்த்து
 நேர்தட்டி விடையிறுத்துச் சபைநடுவே
 யரியேறு நிகர்ப்ப நின்று
 மார்தட்டிப் பிரசங்க மழைபொழியு
 நாவலன்றன் வாழி வாழி

(9)

மண்ணினுற் பெண்ணினுற் பொன்னினுல்
 வருகின்ற மாசு மூன்றுட்
 பெண்ணினுல் வருமாசு பெருகவருள்
 புரிவேனிற் பெம்மான் றன்னை
 வெண்ணிலா மலர்ந்தகொன்றை வேணியான்
 முன்னாளில் வென்ற வாறு
 கண்ணினு லன்றியுள்ளக் கருத்தினுல்
 வென்றவன்றுட் கமலம் வாழி

(10)

பார்மதித்த செந்தமிழ்தூ லேடுகளை
 யாராய்ந்து பதிப்பித் தோர்கள்
 ஆர்பதிப்பித் தாலுமங்கே பிழைநுழைத
 லுண்டாகு மவைக ளின்றிச்

சீர்பதித்த நற்பதிப்பு நாவலர்தம்
 பதிப்பென்று செப்பு மேன்மைப்
 பேர்பதித்த பெருங்கல்விச் செல்வனிரு
 சேவடிகள் பெரிதும் வாழி (11)

தன்னவரும் பிறருமென்று சாராமே
 நடுவுநிலை சார்ந்து நின்றே
 அன்னவர்கள் வழுவியவை யஞ்சாது
 வெளிப்படுத்தி யறிவை யூட்டு
 முன்னவனே தமிழ்மக்கள் முதுநிதியே
 கற்பகமே முடியாக் கல்வி
 மன்னவனே யெனவாழ்த்த வந்துதித்த
 நாவலன்றாள் வாழி வாழி (12)

நான்முற்றும்

திருச்சிற்றம்பலம்

பிழையுந் திருத்தமும்

பக்கம்	பிழை	திருத்தம்
v	தானென	— தானெனத்
ix	எழுதி	— எழுதிக்
xvii	அவர்கவிடம்	— அவர்களிடம்
83	தத்தத்	— தத்தந்
98	நெய்யுமிட்	— நொய்யுமிட்
102	னிணையும்	— னிலையும்
123	யிங்கு	— விங்கு
130	நினைவூட்டுகின்றன	— நினைவூட்டுகின்றது

